

● தை - 2022

காற்று வெளி

கலை இலக்கிய இதழ்

—●— மொழிபெயர்ப்புச் சிறப்பிதழ் —●—

காற்று வெளி

கலை இலக்கிய இதழ்

தை - 2022

மின்னஞ்சல் : neythal34@gmail.com

mahendran54@hotmail.com

படைப்புக்களின் சுருத்துக்களுக்கு
படைப்பாளர்களே பொறுப்பு.

நன்றி : இணையம்

ஆசிரியர் : சோபா

வடிவமைப்பு : நெகிழன், 7904748374

படைப்புகள்

அனுப்ப : R.Mahendran,

34 Redriffe Road, Plaistow,
London, e13 0JX, UK

சந்தா 12 இதழ்களுக்கு : 8.00 பவுண்ட்

Mr.R.Mahendran,

A/C No: 90759821

Sort.Code: 20-67-88,

SWIFTBIC BUKBGB22

IBAN GB80 BUKB 2067 8890 7598 21

BARCLAYS BANK (PLAISTOW BRANCH)

வணக்கம்,

படைப்பாளர்களுக்கு, வாசகர்களுக்கும் எமது பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்.

இம்மாத இதழ் மொழிபெயர்ப்புச் சிறப்பிதழாக காற்று வெளி தைமாதம்(2022) வெளிவருவது மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கிறது என நம்புகிறோம். காற்று வெளியையும் மதிப்பளித்து படைப்புக்கள் தந்துதவிய படைப்பாளர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். காற்று வெளி வெளிக்கொணரும் இரண்டாவது மொழிபெயர்ப்புச் சிறப்பிதழாக வருகிறது. இது போல சிற்றிதழ் சிறப்பிதழும், கவிதைச் சிறப்பிதழும் வரவுள்ளது.

பிறமொழி இலக்கியங்களின் மொழி ஆழுமை, சிறப்பு, வடிவங்கள் போன்ற பலவற்றை நாமும் அறிந்துகொள்ள மொழிபெயர்ப்பு அவசியமாகிறது. தமிழில் வெளிவரும் அச்சு ஊடகங்களில் மொழிபெயர்ப்பு வடிவங்களையும் வாசிக்கக்கூடியதாக இருப்பது சிறப்பானது. மொழிபெயர்ப்புப் படைப்புக்களைத்தாங்கி தனித்த இதழாகவும் தமிழகத்தில் வெளிவருவதாகவும் அறிகிறோம்.

தமிழில் வெளிவரும் மொழிபெயர்ப்புக்களும் வாசகர்களை சென்றடையச் செய்வதில் பதிப்பகங்களும், படைப்பாளர்களும் முனைப்புக்காட்டுவதும் ஆரோக்கியமாக உள்ளது. அந்த வகையில் காற்று வெளியின் சிறப்பிதழ்கள் தமிழ் இலக்கியத்திற்கான சிறு பங்களிப்பைத் தந்திருக்கிறது என்றே நினைக்கிறோம். புதிய ஆண்டில்மேலும் இலக்கியமுயற்சிகளும், வெளியீடுகளும் நமக்கு அமையவேண்டும். நோய்த் தொற்றின் அச்சம், யுத்த பயம் இன்றி ஆரோக்கியமான சூழலாய் உலக மக்கள் வாழ்க்கை அமைய இறைவனைப் பிரார்த்திப்போம்.

தொடர்ந்து நம்பிக்கையுடன் பயணிப்போம்.

நட்புடன்,

சோபா

அந்தத் தபாலதிகாரி (The Postmaster)

- ஆங்கிலத்தில் : ரவீந்திரநாத் தாகூர்
- தமிழில் : கெக்கிறாவ ஸுலைஹா

அந்தத் தபால் அதிகாரி அவருடைய கடமைகளையும் பொறுப்புகளையும் உலப்பூர் கிராமத்தில் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். அந்த கிராமம் மிகவும் சிறியதாக இருந்தாலும், அங்கே ஓர் ஆங்கிலேயர் வந்து, அவருக்குச் சொந்தமாக நிறக்கலவை உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலைக்கு அருகில், பரிபாலிக்கப்படுவதற்கு வசதியாக ஒரு தபால் நிலையத்தைக் கட்டியிருந்தார்.

எங்களுடைய தபால் அதிகாரி கல்கத்தாவை சொந்தவிடமாகக் கொண்டவர். இந்த ஓதுக்குப் புறமான கிராமத்துக்கு வந்தபோது, அவர் நீருக்குள்ளிருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்ட ஒரு மீனைப் போன்று தன்னையுணர்ந்தார். பச்சை பசேலான வயல், சின்னதான குளம், அடர்வனம் என்பவற்றால் எல்லா புறமும் சூழப்பட்டு அவருடைய வேலைத்தளமும், வசிக்கும் அறையும் வேறாக்கப்பட்ட ஓர் இருட்டான கொட்டகையில்தான் மிகவும் தூரத்தில் அல்லாமல் மிகவும் அருகிலே நிறுவப்பட்டிருந்தது.

நிறக்கலவை உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலையில் பணி புரியும் தொழிலாளர்களுக்கு பொழுதுபோக்குகள் என்று ஒன்றுமே கிடையாது. மேலும், அவர்கள் இந்த கற்ற மனிதருடன் நட்புறவாய் இருப்பது பொறுத்தமற்றதாய் உணர்ந்தார்கள். போலவே, இந்த கல்கத்தா மனிதரும் மக்களுடன் பழகுவதில் கைதேர்ந்தவராயும் இருக்கவில்லை. அறியாதவர்களின் மத்தியில் அவர் நடமாடும்போது அவர் சற்றுப் பெருமையும், இல்லையென்றால் குழப்பமும் கொள்பவராயிருந்தார். ஆதலால், தபால் அதிகாரிக்கு சிறிய எண்ணிக்கையான நண்பர்களே இருந்தார்கள். அதற்கப்பால் அவரால் பெரிய தொடர்பெதையும் ஊரவர்களுடன் வைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

அவருக்கு செய்வதற்கு கொஞ்ச வேலைகளே எஞ்சியிருந்தன. சிலபோது கவிதைகள் எழுத அவர் முயற்சிப்பதுண்டு. ஓரிரு வரிகள் எழுத முயன்றார் அவர். இலைகளினது மெல்லிய அசைவையும், வானத்தில் ஊர்கிற முகில்களின் அழகையும் ரசித்திருப்பது ஒருவரின் வாழ்வின் பெரும் ஆசீர்வாதமாய் இருக்கும் என அவர் நம்பினார். அவற்றையே கவிதையில் கொணரவும் முயன்றார் அவர். அவரை மகிழ்ச்சியால் நிரப்பப் போதுமாயிருந்தன அவை. அவ்வகை உணர்வுபூர்வ அம்சங்களே அவருக்கு எழுத்தில் உத்வேகம் தருவனவாயுமிருந்தன, புத்தம்புது வாழ்வின் அழகிய பரிசுகள் என்றே அவற்றை இந்த எளிய மனிதன் நினைக்கக் கூடும் என்று கடவுள் அறிவான். 'அரேபியன் இரவுகள்' கதைகளில் வரும் மந்திர ஆவி ஜீனீ ஒரே இரவில் இவ்வூரின் இந்த மரங்களை, இலைகளை அசைத்து உலுப்பி பின் மறுபடி அவற்றை செம்மண் வீதிகளாக உருமாற்றிவிட வேண்டுமென்றும், போலவே, கண்ணில் படாதபடி மறைந்திருக்கும் வரிசை வரிசையாய்க் கிடக்கும் இக்குடிசை வீடுகள் ஒரே இரவில் பெரும் மாடிவீடுகளாய் மாறி முகில்களுக்குப் பின்னால் உயர்ந்து நிற்க வேண்டுமென்றும் என அவர் ஏங்கினார். அப்படி மாறி விட்டால், அரை வயிறு நிரம்பிய, பாதி இறந்துவிட்ட இந்த இளைஞர் உயிர்பெறலாம்.

தபால் அதிகாரியுடைய சம்பளம் மிகவும் குறைவானதாய் இருந்தது. அவருடைய ஆகாரங்களை அவரே சமைத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலையொன்று காணப்பட்டது. அவர் இந்த ஆகாரங்களை ரத்தன் எனும் சிறுமியோடு பங்கிட்டு கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அக்கிராமத்தில் வாழும் அநாதைச் சிறுமி ரத்தன் அந்தத் தபால் அதிகாரியுடைய

சின்னச்சின்ன வேலைகளை செய்வதற்கு உதவியாக நியமிக்கப்பட்டு இருந்தாள். அவள் செய்யும் வேலைகளுக்கு பதிலாக சிறிதளவு உணவு பெற்றுக்கொண்டாள் அவள்.

மாலைப்பொழுதாகையில் கிராமத்து மாட்டுத்தொழுவங்களில் இருந்து புகை சுழன்றடித்து வந்தது. ஒவ்வொரு புதருக்குள்ளிருந்தும் விட்டில்பூச்சிகளின் சப்தங்கள் கேட்க ஆரம்பித்திருந்தது. கரகரப்பான அலறும் குரலொடு இதர பூச்சிகளும் கத்திக்கத்தி தத்தம் சந்திப்புகளைத் தொடர்ந்த வண்ணமிருந்தன. மூங்கிலின் அடர்தோப்புகள் வழியே இலைகள் சலசலக்கும் ஒலியைக் கேட்டிட விரும்பும் எந்தக் கவிஞனும், பேய்த்தனமான அச்சம் ஒன்றுடன் ஒரு நடுக்கம் தன் முதுகுவழியே நகர்வதை உணர்ந்து கொள்ள முடியுமாய் இருக்கும். தனது சின்ன கைவிளக்கை ஒளியேற்றிய வண்ணம் அந்த தபாலதிகாரி அழைத்தார், “ரத்தன்...”

ரத்தன் அவரது அழைப்பைக் கேட்கவே வெளியே காத்திருந்தமாதிரி, அவ்விடம் வாராமலேயே வினாத்தொடுத்தாள், “என்னைக் கூப்பிட்டீர்களா ஐயா...?”

“என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?” தபாலதிகாரி கேட்டார். “சமையலறை விளக்கையேற்றிட முயலுகிறேன் ஐயா..” அவளது பதில் அதுவாயிருந்தது.

“அது இருக்கட்டும். சமையலறையில் விளக்கேற்றுமுன் என் சிகரட்குழாயை பற்றவைப்பாயா?” தபாலதிகாரி கேட்டார்.

ரத்தன் தீவிரமாக எரிகின்ற நெருப்புத்துண்டுகளால் அந்த குழாயை பற்ற வைத்து உதடுகள் குவித்து ஊதியபடி எடுத்து வந்தாள். தபாலதிகாரியும் ரத்தனுடன் உரையாடும் வாய்ப்பைத் தரும் நேரம் அதுவாய் இருந்தது.

“நல்லது ரத்தன், ஒரு வேளை உனக்கு உன் அம்மாவைப் பற்றி ஏதாவது ஞாபகமிருக்கிறதா?” அவர் ஆரம்பித்தார், அது மனதுக்கு மகிழ்வு தரும் விடயமாகும். அவளுக்குச் சொல்ல நிறைய இருந்தது, எனினும் சிறிதளவே ஞாபகம் இருந்தது. இன்னும் சிறிதளவு மறந்துபோயும் இருந்தது. அவளது தந்தை அவளது தாயைவிட அவளை அதிகம் நேசித்திருந்தார். அவள் உயிரோட்டமாக அவரைப்பற்றிய கடந்தகால நிகழ்வுகளை ஞாபகம் செய்திட முயன்றாள். கொஞ்சமே நினைவுக்கு வந்தது. அவர் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்துவிட்டு வழமையாக மாலை நேரங்களில் வருவதும், ஒன்றோ இரண்டோ மாலை வேளைகள் மட்டுமே அப்படி அவள் ஞாபகங்களில் தங்கி நின்றதும் அவளது நினைவில் இருந்தன. அது பற்றி பேசிக்கொண்டே, ரத்தன் தரையில் தபால் அதிகாரியின் கால்களுக்கு அருகில் குந்தி வந்து நெருங்கி அமர்ந்தாள். ஞாபகங்கள் பெருங்கூட்டமாக அவளுக்குள் எழுந்தன. அவள் அவளுக்கு இருந்த ஒரு

சிறிய தம்பியை அவருடைய ஞாபகத்தில் கொணர்ந்தாள். மேகங்கள் நிறைந்த ஒரு நாளில் அவள் பொய்கையின் ஓரத்தில் அவனுடன் மீன் பிடித்து விளையாடியதையும், மீன்பிடிப்பதற்காக கிளையொன்றை தூண்டிலாக செய்து கொண்டதையும் நினைவுக்கு கொண்டு வந்தாள். இப்படி சில கடந்து போன, இவை போன்ற சிறிய சம்பவங்கள் பெரும் அளவில் அவளது நினைவுகளில் மூழ்கியிருக்கலாம். இப்படி இவர்கள் உரையாடுகையில் நேரம் போவதே தெரியவில்லை. தபாலதிகாரி ஏதாவது உணவை தயாரிக்கும் விடயத்தில் மிகவும் சுறுசுறுப்பற்றவராக தான் இருப்பதை இந்த வேளைகளில் உணர்வார். ரத்தன் அப்பொழுது பரபரப்பாக நெருப்பை பற்ற வைத்து மெலிதான சப்பாத்திகளை வறுத்தெடுப்பாள், இந்த குளிர்காலத்தில் எஞ்சியிருந்த பகல் உணவின் கறிகள் சிலநேரங்களில் அவர்களின் மாலை உணவுக்கு போதுமாகவும் இருக்கும்.

ஒரு சில மாலை வேளைகளில், பெரிய வெற்றிடமாய்க் கிடந்த தொழுவத்தின் மூலையில் இருக்கும் அவருடைய மேசையின் மீது அமர்ந்து கொண்ட தபாலதிகாரி. அவருடைய சொந்த வீடு, அவருடைய வெளியேற்றம் காரணமாக துயருற்ற அவருடைய தாய் மற்றும் தங்கை போன்றவர்களை நினைவில் கொண்டு வருவார், இந்த ஞாபகங்கள் அவருடைய மனதிற்கு பெரும் துயரத்தை ஏற்படுத்தும். இந்த ஞாபகங்கள் அவருடைய மனதை எப்பொழுதும் அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் இவை பற்றி அவர் தொழிற்சாலையில் பணி புரியும் ஆண்களுடன் உரையாட முடியாது. இருந்தாலும், மீண்டும் அவைகளை இந்தச் சிறிய பெண் பிள்ளையை முன்வைத்துக் கொண்டு ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளும் முறையை அவர் அவராகவே இயற்கையாக கண்டுபிடித்துக் கொண்டார். அதனால் அவருடைய குடும்ப உறவுகளை குறிப்பாக தாய், தம்பி மற்றும் தங்கை பற்றிய எல்லா மறைமுகமான சிறிய குறிப்புக்களையும் அவர்களைப் பற்றி அனைத்தையும் அவளுக்கு தெரிந்துக் கொள்ள முடியுமாயிருந்தது. அவள் தனக்கு மிக நெருக்கமானவர்களாக அவர்களை உணர்ந்தாள். அவளது வாழ்நாள் பூராகவும் அவர்களைத்தான் அறிந்திருந்த மாதிரி அவள் உணர்ந்தாள். நிஜத்தில் அவளது சின்ன இதயத்தில் அவர்களது படங்கள் அழகழகாய் வரையப்பட்டிருந்தன.

ஒரு பகல் பொழுது. மழை பெய்து ஓய்ந்திருந்த ஒரு இடைவேளைப் பொழுதில், மெல்லிய சூட்டோடு மாருதம் வீசிக் கொண்டிருந்தது. குவிந்து பரந்திருந்த புல்வெளிகளினதும், இலைகளினதும் வாசம் சூரியனின் சூட்டில், உடம்பில் களைப்புற்ற பூமியின் கதகதப்பான மூச்சைப்போல சூடாய்ப் பரவிற்று. காலாகாலமாய்ப் பாடும் ஒரு பட்சியின் தனிமை மிகைத்த பாடல், இயற்கையின் பகல் பொழுதின் தர்பாரின் மீது பரிதாபமான ஒரு விண்ணப்பத்தை முன்வைப்பதுபோல எங்கிருந்தோ கேட்டது. ஆற்றுவதற்குரிய கடமைகள் அந்தத் தபாலதிகாரிக்கு மிகக் குறைவாகவே இருந்தன.

மழைநீரால் கழுவித் துடைக்கப்பட்ட மெல்லிய ஒளிரும் இலைகளில் பரவும் அசைவையும், மழையாய்ப் பொழியாமல் விடப்பட்ட துண்டு துண்டு வெண்மேகங்களின் மீது சூரியனின் படையான பரவலையும், பார்த்துக் கொண்டிருப்பது அவர் வேலையாக இருந்தது. இதயத்தின் மிக நெருக்கமான உறவாக ஒரு சின்ன ஆன்மா தோழமை தந்தபடி இருப்பதை பார்த்து உணர்ந்து கொண்டே அவர் அமர்ந்திருந்தார்.

பெருமூச்சு விட்டபடி தபாலதிகாரி ரத்தனை அழைத்தார். அவ்வேளையில் வெளிநய கொய்யா மரத்தின் கீழ் கால்கள் நீட்டியபடி சாய்ந்திருந்த ரத்தன் பழுக்காத கொய்யா பழத்தை உண்டபடி இருந்தான். அவளுடைய எஜமானின் அந்த அழைப்பை கேட்டவுடன் ஒரே தடவையில் எழுந்து அவரை நோக்கி ஓடினான்.

“ஆம், தாதாபாபு நீங்கள் அழைத்தீர்களா?” மூச்சிரைத்தபடி ஓடிவந்த அவள் வினவினாள்.

“ஓவ்வொரு நாளைக்கும் நான் உனக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வாசிக்க கற்று தரப்போகிறேன்” என்று தபாலதிகாரி கூறினார். அவர் தினமும் அவளுக்குக் கற்பிக்க மதிய நேரத்தில் இருந்து தொடங்கினார். அவர் உயிரெழுத்துக்களில் இருந்து ஆரம்பித்தார், மேலும், சடுதியாக முன்னேற்றமடைந்து மெய்யெழுத்துக்கள், இடைச்சொற்கள் என்பவற்றை கற்பித்தார்.

ஸரபான் மாதத்தில், மழை தொடர்ந்தது. குழிகளும், கால்வாய்களும் மழை நீரால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தன. சடசடத்துப் பெய்யும் மழையில் தவளைகளின் சத்தமும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. சந்தைக்குக்கூட நடந்துபோக முடியாது இருந்தது. அனைவரும் படகுகளில் பயணித்தார்கள். மழை தொடர்ந்து பெய்த வண்ணம் இருந்தது. ஒருநாள் மழை விடிகாலையில் இருந்து பெய்யத் தொடங்கி இரவு வரை பெய்து கொண்டே இருந்தது.

கதவண்டை வெகுநேரம் காத்திருந்தாள் தபால் அதிகாரியின் மாணவி. வழமையான அழைப்பு வாராதிருந்தபோது, மெல்ல அவள் உள்ளே நுழைந்தாள். கையில் கட்டு புத்தகங்களை அவள் வைத்திருந்தாள். அவர் கட்டிலில் சாய்ந்திருப்பதைக் கண்டபோது அவர் உறக்கத்தில் இருப்பதாய் எண்ணி, பெருவிரல் நுனியில் மெல்ல நடந்தாள் அவள். சட்டென்று அவர் தன்னை அழைப்பது கேட்டது அவளுக்கு. திரும்பி, அவள் அருகே விரைந்து போய் கேட்டாள், “நீங்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கவில்லையா தாதாபாபு?” துயரமே மிகைத்த மனநிலையில் இருந்தவர் காய்ச்சலின் வேதனை பற்றிச் சொன்னார், “நெற்றியில் கைவைத்துத் தொட்டுப்பார்.” தன்னந்தனி இடத்தில் எவருமற்ற வெறுமை சூழ்ந்திருந்தது அவரை. மழை கொட்டிக்கொண்டே இருந்தது. சங்கு வளையல்கள் இட்ட மென்கரங்கள் அவரது நெற்றி தொட்டபோது, தன் தாயும் சகோதரியும் பெண்மையின் மென்மையோடு பக்கத்து அமர்ந்துகொண்டு தன் உடலுக்கும், பிணிக்கும் ஆறுதலாய்

இருப்பதுபோல இருந்தது அவருக்கு. அவரது அன்பினுக்கான தேடல் நிறைவேறாதளவில் ஒன்றும் இருக்கவில்லை. ரத்தன் இப்போது சிறு பிள்ளையில்லை. ஒரு தாயின் பாத்திரம் வகித்து, அவள் வைத்தியரை அழைத்து, சரியாய் நேரத்துக்கு மருந்து மாத்திரைகள் கொடுத்து, இரவெல்லாம் கட்டில் அருகில் அவருடன் விழித்தே கிடந்து, பக்குவமான உணவு அவருக்காய்ச்ச சமைத்து வழங்கி, ஆயிரம் முறை “இப்போது எப்படியிருக்கிறது தாதாபாபு” என்று விசாரித்தபடி பெரிய பெண்ணாய்த் தோற்றம் பொழிந்தாள்.

நிறைய நாட்களின் பின் மெல்ல நோயிலிருந்து மீண்டார் தபாலதிகாரி. உடல் மெலிந்து பலவீனப்பட்டு காணப்பட்டது. எனினும், இப்படியேனும் இருப்பது போதும் என்றானது அவருக்கு. எப்படியோ அவர் போக வேண்டி இருந்தது. தன் உடல் சோர்வு நிமித்தம் இடமாற்றம் கோரி அவர் தன் தலைமையகத்துக்கு உடனடியாக மடல் எழுதத் தொடங்கினார். தபால் அதிகாரியை தான் தாதியாய் சேவகம் புரிந்து பிணியிலிருந்து மீட்டெடுத்த பின், ரத்தன் மறுபடியும் வீட்டுக்கு வெளியே எப்போதும்போல தன் இருப்பிடத்திலேயே இருந்தாள். ஆயினும், அவரது அழைப்பு முன்னரைப் போல அவள் செவிகளில் வந்து எட்டவில்லை. சிலபோது அவள் அவரிருக்கும் அறையை எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டாள். கதிரையில் சங்கடப்பட்டபடி உட்கார்ந்துகொண்டோ, கட்டிலில் சாய்ந்தபடியோ எஜமான் இருப்பதை அவள் கண்டாள். அவர் அழைப்பை எதிர்பார்த்து அவள் காத்திருந்தாள் ஆயினும், அவரோ தன் இடமாற்றக் கோரிக்கைக் கடிதத்தின் பதிவை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தார். அவள் தன் பாடங்களை மீட்டியபடி வாசலிலேயே இருந்தாள். அவர் கற்றுத்தந்த பாடங்களில் மறுபடி தொடர அவர் தன்னை அழைக்கக்கூடும். உயிரெழுத்துக்களும், மெய்யெழுத்துக்களும் அவளுக்குள் மனத்தடுமாற்றங்களை உண்டு பண்ணத் தொடங்கியிருந்தன. நெடுநாளின்பின் ஒரு அந்திப்பொழுதில் அவரின் அழைப்பு அவள் செவிகளில் வந்து விழுகிறது. பெருத்த ஆவலோடு அவரிடம் சென்று அவள் வினவினாள், “அழைத்தீர்களா தாதாபாபு?”

தபால் அதிகாரி சொன்னார், “நாளை நான் புறப்பட இருக்கிறேன்.”

“எங்கே போகிறீர்கள் தாதாபாபு?”

“நான் என் வீட்டுக்குப் போகிறேன்..”

“எப்போது திரும்பி வருவீர்கள்?”

“நான் திரும்பி வரப்போவதில்லை.”

அவள் தொடர்ந்து கேள்விகள் எதுவும் கேட்கவில்லை. தபாலதிகாரி அவராகவே சில விஷயங்களை அவளிடம் சொன்னார். தன்னுடைய இடமாற்றக் கோரிக்கைக் கடிதம் புறக்கணிக்கப்பட்டு இருப்பதாகவும், எனவே தன்னுடைய தொழிலை ராஜினாமா செய்துவிட்டு இல்லத்துக்கே திரும்ப இருப்பது பற்றியும் அவர் சொன்னார். சிலகணங்கள் வரை அவர்கள் இருவரும் பேசிக் கொள்ளவே இல்லை. விளக்கு பலவீனமாக ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஒழுக்கும் கூரை ஓட்டையின் கீழ் தண்ணீர் சொட்டு சொட்டாக

வடிந்தபடி இருந்தது. அவ்வொழுகும் கூரையின் கீழ் அவளொரு மண்பானையை வைத்திருந்தாள். மெல்ல சமையல் அறைக்கு சென்ற அவள் சில சப்பாத்திகளைச் செய்யத் தொடங்கினாள். எப்போதும் செய்வதுபோல பெரும் மனபலத்துடன் அவள் இன்று அந்த சப்பாத்தியைச் செய்யவில்லை. அவளது சிந்தனைகள் அவளைக் குழப்பிச் சிதைத்து வைத்திருந்தன. தன் எஜமான் உணவு உண்டுகொண்டிருந்தபோது அவள் திடீரென்று அவரிடம் கேட்டாள், “என்னையும் உங்களோடு உங்கள் இல்லத்துக்கு அழைத்துச் செல்ல மாட்டீர்களா?”

“நான் எப்படி அப்படிச் செய்ய முடியும்?” கேலியாய்ச் சிரித்துக்கொண்டே கேட்டார் தபாலதிகாரி. சாத்தியமாகாத ஒரு எதிர்பார்ப்பை வைத்துக்கொண்டு, அந்த சின்னப் பிள்ளை கேட்கும் அந்த கேள்விக்கு பெரிய விளக்கம் எதையும் அவர் கொடுக்க விரும்பவில்லை.

இரவு முழுவதும் கனவுகளின்போதோ, விழிப்பின்போதோ ரத்தன் தபாலதிகாரியின் “நான் எப்படி அப்படிச் செய்ய முடியும்?” என்றபடி கிண்டல் தொனியிலான சிரிக்கும் அந்த சப்தத்தை தன் காதுக்குள் திரும்பத் திரும்ப கேட்டபடியே இருந்தாள்.

அதிகாலைப் புலர்ந்தவுடன் எப்போதும்போல தன்னுடைய நீர்த்தொட்டியில் தனக்காக குளிப்பதற்கு தண்ணீர் நிறைக்கப்பட்டு இருப்பதை அவர் கவனித்தார். எப்போது அவர் புறப்பட இருக்கிறார் என்பது பற்றிக் கேட்கும் திராணி அவளிடம் இருக்கவில்லை. அவள் அவருக்கான தண்ணீரை இரவெல்லாம் ஆற்றிலிருந்து இழுத்து கொண்டுவந்து சேர்த்திருந்தாள். காலையில் அவர் புறப்பட வேண்டி ஏற்படும் என்பதனால், அவள் அப்படிச் செய்திருந்தாள். அவர் தன் கல்கத்தா பழக்கப்படி, காலை நீராடல் முடித்து, அவர் அவளை அழைத்தார். “ரத்தன், எனக்கு பதிலாய் கடமைக்கு வர இருப்பவரிடம் நான் பேசிச் சொல்லிவைக்கிறேன். அவர் உன்னை நான் கவனித்துக் கொண்டது போலக் கவனிப்பார். நீ நான் போவதற்காக வருந்த் தேவையில்லை.”

பெருத்த கருணையில், பெருந்தன்மையின் மொத்த வடிவில் வந்து விழுந்த வார்த்தைகள்தான். சந்தேகம் ஒன்றும் கிடையாது. ஒரு பெண்ணின் ஆழ்ந்த மனத்தவிப்பை எவர் அறிய முடியும்? மிக அடக்கொடுக்கமாக, அவள் தன் எஜமான் தன்னைக்கடிந்து கொள்ளும் பல சந்தர்ப்பங்களை கடந்திருக்கிறாள் தான். ஆனால், இந்த அன்பொழுகும் வார்த்தைகள் அவளால் தாங்க முடியாதளவில் இருந்தது. அவளது இதயம் நொறுக்குண்டு கதறிற்று. “நீங்கள் எதையும் எவரிடத்தும் கூற வேண்டிய அவசியம் எதுவும் கிடையாது. நான் இனி இங்கிருக்கப் போவதில்லை.” தபாலதிகாரி நிலகுலைந்து அதிர்வுற்றார். இதற்கு முன் இப்படி ஒருபோதும் ரத்தன் நடந்து கொள்ளவில்லை.

ஒரு புது தபாலதிகாரி வந்தார். தன் பணியைப் புதியவரிடம் ஒப்படைத்துப் பொறுப்புச் சாட்டியபின் பழையவர் புறப்படத்தயாரானார். சிறுமி ரத்தனை அழைத்து அவர் சொன்னார், “ரத்தன், இதுவரை நான் உனக்கென்று எதுவும் தந்ததில்லை. இன்று போகுமுன் நான் உனக்கு எதையாவது தந்தாக வேண்டும். கொஞ்ச நாட்களுக்காவது

உனக்குப் போதுமாயிருக்க வேண்டும். தன் பயணச் செலவுக்காக ஒரு சிறு தொகைப் பணம் தவிர மற்ற எல்லாச் சேர்த்து வைத்திருந்த சம்பளத்தையும் அவளின் கைகளில் நீட்டினார் அவர். நிலத்தைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு கால்களை அடித்து அடித்து அழுதபடி, அவள் சொன்னாள், “நான் உங்களிடம் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். எனக்கு காசு எதையும் நீங்கள் தர வேண்டாம் தயவு செய்து அது குறித்து நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்.” சொல்லியபடி அவள் பறந்து ஓடினாள் அவ்விடத்திலிருந்து.

பிரிந்து செல்லும் தபால் அதிகாரி ஒரு பெருந்த பெருமூச்சுவிட்டபடி தன்னுடைய பையை எடுத்துக்கொண்டு, குடையையும் தோள்களில் தாங்கியவாறு, ஒரு கூலித்தொழிலாளி அவரை அழைத்துச் செல்ல அவருடைய படகை நோக்கி அவர் நடக்கத் தொடங்கினார்.

படகு புறப்படத்தயார் நிலையில் இருந்தது. வெள்ளம் புரண்ட அந்த ஆற்றுத்தண்ணீர், பிரபஞ்சத்தின் துயரங்களை பேசாமல் பேசியபடியிருந்த ஒரு கிராமத்துச்சிறுமியின் துயரார்ந்த முகத்தினது பூமியின் ததும்பியெழும் கண்ணீர்போல அமிழ்ந்தமிழ்ந்து எழுந்தது. திரும்பிப் போகவேண்டும் போலவோர் கூரிய உணர்வின் விருப்பம் அவருக்குள் உதயமாயிற்று. புவி முற்றிலும் கைவிட்ட அந்த எளிமைச்சிறுமியைத் தான் தன்னோடு அழைத்து வந்திருக்க வேண்டுமென்று மனசாட்சி அவரை அறுத்தது. ஆயினும் காற்று படகைக் கிழித்துப் புறப்படத் தொடங்கும் தருவாய் வந்தடைந்திருந்தது. அனைத்தையும் விழுங்கியிருந்தது ஆறு. படகு புறப்பட்டாயிற்று. கிராமம் சொட்டுச் சொட்டாய்ப் பிரிந்தது. கிராமத்தின் இறுதித்துளி கண்களில் இருந்து விடைபெறும் கணத்தில் அவர் உள்ளம் தத்துவத் தொனியிலாழ்ந்து வேறு மாதிரி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தது. வாழ்வு என்ன அப்படியே நின்று விடக்கூடுமா? மரணங்களும், பிரிவுகளும் நிகழுவதில்லையா என்ன? திரும்பிப்போவதில் என்ன அர்த்தம்தான் இருந்து விடப்போகிறது? இவ்வுலகில் யார்தான் யாருக்குச் சொந்தம்?

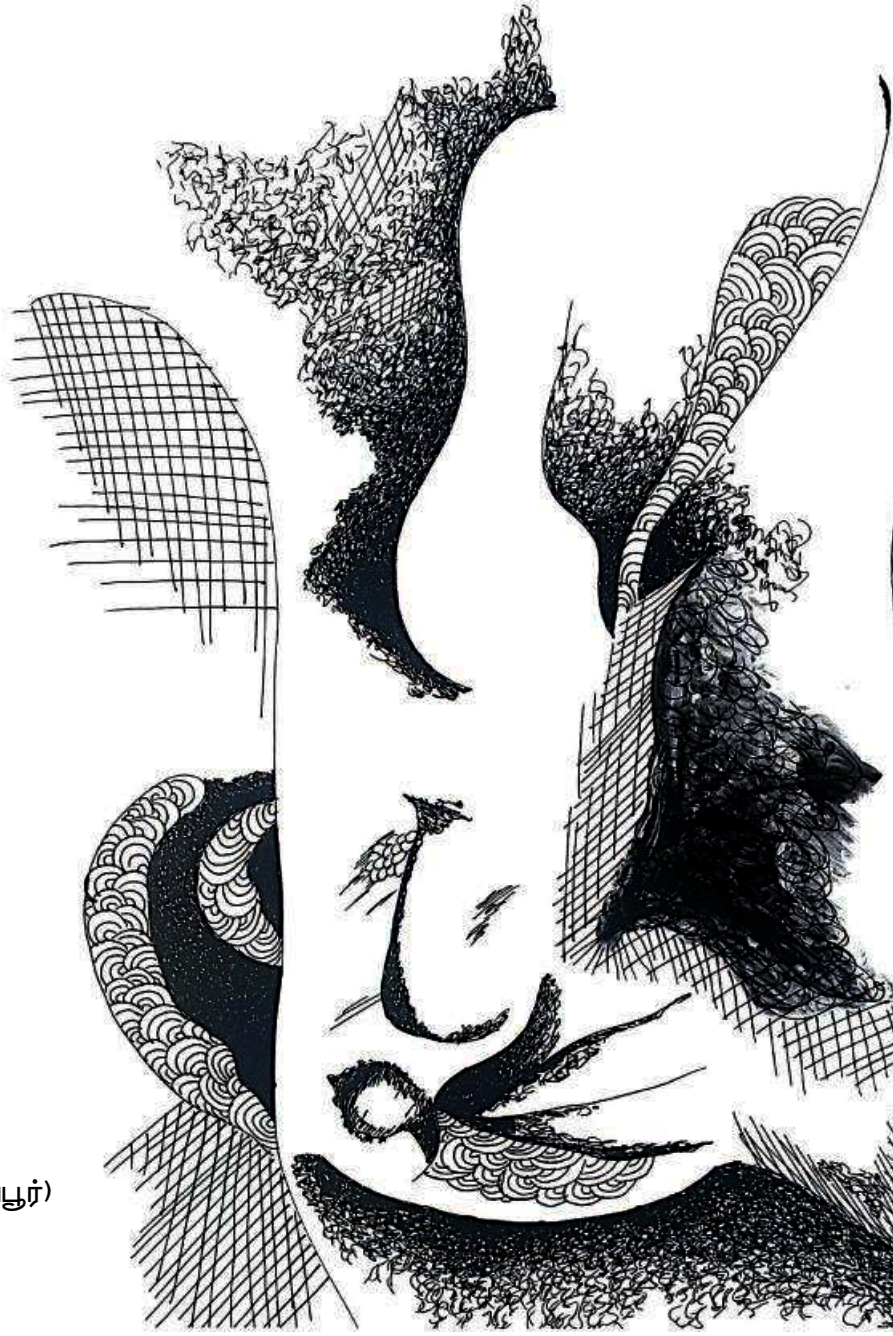
ரத்தனுக்கு அவ்வாறு தத்துவம் சொல்லும் சமாதானங்கள் எதுவுமில்லை. ஏராளமாக அழுதுடைந்தபடி அவள் அந்தத் தபாலகத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தாள். மயங்கிச் சோர்ந்த நிலையிலும் அவளிடம் ஒரு சின்ன நம்பிக்கைத் துளி இருந்தது. தாதாபாபு திரும்பி வந்துவிடக்கூடும். அந்தச் சிந்தனை மட்டுமே அவளை தொலைவுக்கு நகர்த்தி எங்கும் எடுத்துச் சென்று விடாமல் அவிவிடத்தில் கட்டுப்போட்டு வைத்திருந்தது. ஓ, ஏழை மானுட ஆத்மாவே, எதையும் சிந்திக்காத இதயமே, மாயையின் பொறியில் கட்டுண்டுக் கிடக்கிறோமா நாமெல்லாம்...?

○

Source ; Rabintranath Tagore (1991) Selected Short stories Translated by William Radice

London, Penguin Book Ltd

இரண்டு கவிதைகள்

● தமிழில் : சித்துராஜ் பொன்ராஜ் (சிங்கப்பூர்)

கலங்கிய காற்றில்
நிலவு தன் கைகளை அசைத்து
வழுவழப்பாகவும் சுத்தமாகவும் இருக்கும்
தனது திண்மையான
தகர மார்புகளைக் காட்டுகிறது
ஓடிப்போ நிலாவே, நிலாவே, நிலாவே
நாடோடிகள் வந்தார்கள் என்றால்
உன் இதயத்தைத் திருடி
வெள்ளை நிற அட்டிகைகளாகவும்
மோதிரங்களாகவும் செய்து விடுவார்கள்.

- ஃபெடெரிகோ கார்சியா லோர்கா
(Federico Garcia Lorca)

○

உன் ஆத்மாவை என் ஆத்மா
 தொடாதபடிக்கு
 அதை நான் எப்படி
 பிடித்து வைத்துக் கொள்வது?
 அது மற்ற பொருள்களையும்
 எட்டிப் பிடிக்கும் வகையில்
 அதை உன்னையும் தாண்டி
 எப்படி நான்
 உயரத் தூக்கிக் கொள்வது?
 உன் ஆழங்கள் அதிரும் போதெல்லாம்
 என் ஆழங்களும் அதிராமல் இருக்க
 அலைகளே இல்லாத அந்நியமான இடத்தில்
 இருள் நிறைந்ததும்
 தொலைந்து போனதுமான ஒன்றோடு
 என் ஆத்மாவைப் பத்திரப்படுத்த
 விரும்புகிறேன்.
 ஆனால் உன்னைத் தொடுவது எல்லாம்
 என்னையும் தொடுகிறது
 இரண்டு தந்திகளிலிருந்து
 ஒற்றை ஓசையை எழுப்பும்
 வயலின் வில்லாக
 அது நம்மைக் குறுகச் செய்கிறது.
 எந்த ஒற்றை வாத்தியத்தில்
 நாம் இருவரும் தந்திகளாய்
 பொருத்தப் பட்டிருக்கிறோம்?
 எந்த வாத்தியக்காரன்
 நம் இருவரையும் கைகளில்
 வைத்திருக்கிறான்?
 இனிமையான பாடலே -

- ரைனர் மரியா ரில்கே, “காதல் பாட்டு”
 (Rainer Maria Rilke, Liebes-Lied)

கனவுலக சஞ்சாரி

- மூலக்கதை : Barbara Baynton
- தமிழில் : கீதா மதிவாணன்

நிலையத்தில் இரயில் நின்றிருந்தது. இருளில் மறைந்துநின்ற மரங்களிலிருந்து உதிர்ந்த ஈர இலைகளை சுழற்றிக்கொண்டுவந்த காற்று, அவற்றை இரயில்பெட்டிகளின் மூடிய கதவுகளில் மோதவிட்டுக்கொண்டிருந்தது.

இரயில் நிலையக் காவலன் தனது மங்கிய லாந்தர் விளக்கை பெட்டிகளின் ஒவ்வொரு சன்னலாக உயர்த்திப்பிடித்து அந்த ஊரின் பெயரை உரக்கக் கூவிக்கொண்டிருந்தான். ஒரே ஒரு பயணி இறங்குவது தெரிந்தது. தொலைதூர நகரங்களிலிருந்து வருபவர்கள் மிகவும் அரிதாகத்தான் இந்த நிலையத்தில் இறங்குவது வழக்கம். அவன் தன் லாந்தர் விளக்கின் ஒளியை பெரிதாய்க் கூட்டி அப்பெண்ணின் பயணச்சீட்டைப் பார்வையிட்டான்.

அவள் அவனைப் பார்த்தாள். ஆனால் யாரென்று பரிச்சயப்படவில்லை. ஒருகாலத்தில் இந்த ரயில் நிலையத்தில் எல்லோரையும் அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. இவன் புதியவனாய்த் தெரிந்தான். அவனுக்கும் இவளைப் பரிச்சயமில்லை.

அவளுடைய கடிதம் கிடைத்திருந்தால், இந்நேரம் யாராவது கோச்சுவண்டியுடன் வந்து நிலையவாசலில் காத்திருப்பார்கள். அவள் நிலையத்தைக் கடந்து வெளியே சென்றாள். நனைந்து நடுங்கிச் சுருண்டபடி ஒரு மூலையில் படுத்திருக்கும் தெருநாயொன்றைத் தவிர வேறு எதுவும் கண்ணில் தென்படவில்லை.

அவள் வளைந்து வளைந்து ஊருக்குள் செல்லும் ஒழுங்கற்ற பாதையைப் பார்த்தாள். நதிக்கரையோர சவுக்கு மரங்களுடே புகுந்து புறப்பட்ட அசுரக்காற்றின் ஓசையை அலட்சியப்படுத்தியபடி ஊர் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. அதைத்தவிர வேறெந்த சத்தமும் இல்லை. அவள் படுத்திருக்கும் நாயைக் கனிவுடன் நோக்கினாள்.

ஒருவேளை நிலையக் காவலனிடம் தகவல் ஏதேனும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கலாம். அவள் மீண்டும் நடைமேடையை நோக்கிச் சென்றாள். அலுவலக அறைக்குள் செல்ல முனைந்த இரயில்நிலையக் காவலன், அவள் தன்னிடம் ஏதோ கேட்க விழைவதைக் கண்டு உள்ளே செல்லாமல் காத்திருந்தான்.

“இன்று நல்ல மழை!” அவன் அவளுடைய தயக்கத்தை உடைக்கும்வண்ணம் பேச்சைத் துவக்கினான். அவள் கேட்க வந்த கேள்வியானது, ‘இப்போது நேரம் என்ன?’ என்ற கேள்வியாக தன்னைத்தானே மாற்றிக்கொண்டது. அப்போதைய நேரத்தை அவள் அறிந்திருந்தபோதும் பதிலைப் பெற்றுக்கொண்டு அவசரமாக அங்கிருந்து அகன்றாள்.

அவள் தன்னுடைய நீண்ட மேலங்கியை இறுக்கமாகச் சுற்றிக்கொண்டாள். காற்றின் வேகத்துக்கு அவளுடைய குடையால் ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. காற்றும் மழையும் இருளும் பொதிந்த புதர்க்காட்டுப் பாதையில் மூன்று மைல் தொலைவுக்கப்பால் அவளுடைய அம்மாவின் வீடு இருந்தது. தன் பால்ய காலத்தில் பார்த்திருந்த ஊரின் பாதையின் ஒவ்வொரு அங்குலமும் அவளுக்கு அத்துப்படியாகி இருந்தது.

மழை நசநசவென்று பெய்துகொண்டிருந்தது. உறங்கிக்கிடக்கும் வீதிகளைக் கடந்துசென்றபோது, இறுதிவரை எங்குமே உயிர்ப்பின் சிறு சலனத்தையும் காணமுடியவில்லை. ஒரு சிறிய கடையின் உள்ளே விளக்கெரிந்து கொண்டிருந்தது. உள்ளே மரமிழைக்கும் சத்தம் கேட்டது. இந்த அகால இரவில் பணிபுரிகிறார்களே என்று நினைத்தாள். ஆனால் அவர்களுடைய திகிலூட்டும் தொழில் நினைவுக்கு வந்தவுடன் யாருக்காக அதைத் தயாரிக்கிறார்கள் என்று தெரிந்துகொள்ள அரைமனத்துடன் தயங்கி நின்றாள். ஒருவேளை அவளுக்குத் தெரிந்தவர்களாக இருக்குமோ? ஆனால் இருட்டுப்பாதையும் நெடிய பயணமும் அவளை நிற்கவிடாமல் தொடர்ந்துசெல்லுமாறு அவசரப்படுத்தியது.

வளைந்து நெளிந்து சென்ற இருப்புப்பாதை காரணமாக, இரயில் மறுபடியும் அவள் பார்வைக்குத் தென்பட்டு விலகிக் கடந்துசென்றது. காற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு செல்லும் இரயிலைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள் அவள். குப்...குப்... என்று அது நீராவியால் மூச்சுவிடும் இரைச்சல் அவள் செவிகளை வந்தடைந்தது. அதன் சிவந்த வாய்ப்புறத்தினூடே மழைச்சாரலைப் பார்க்கமுடிந்தது.

அது கடந்துசெல்லும் வேகத்தைக் கண்டவளுக்கு, தன்னுடைய சோர்ந்த நடை கவனத்துக்கு வர, சட்டென்று நடையைத் துரிதப்படுத்தினாள். புயல் வருவதற்கான அறிகுறி போன்றதொரு அமைதி எங்கும் நிலவிக்கொண்டிருந்தது. தலைக்கு மேலே இருந்த மரக்கிளையில் பதற்றமான பறவைக்குஞ்சுகளின் கீச்சுகளும் அவற்றைத் தேற்றும் தாய்க்குருவியின் கீச்சொலியும் கேட்டன. அந்த தாய்ப்பறவையின் கரிசனம், அவளுக்குள் குழந்தைக்கால நினைவுகளைத் தூண்டிவிட்டது. தாயிடம் அழைத்துச் செல்லும் பாதை, எவ்வளவு தனிமையும் இருளுமாக இருந்தாலும் அதனாலென்ன? அவளுடைய பயமும் கவலையும் விலகிப்போக, முன்னால் தெரியும் பாதையை அலட்சியத்துடன் பார்த்தாள். தாயுடன் நிகழ்விருக்கும் சந்திப்பை முன்கூட்டியே மனத்தில் ஓடவிட்டுப்பார்த்து சிரித்துக்கொண்டாள்.

“மகளே!”

“அம்மா!”

அவளைக் கட்டியணைத்துக்கொள்ளும் அம்மாவின் அன்புக்கரங்களையும் ஆதுரமான முத்தத்தையும் அவளால் உணர முடிந்தது. அவள் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் பொறுமையற்று வேகநடை போட்டாள். ஆனால் கோபாவேசக்காற்று அவளை அவ்வாறு செய்யவிடாமல் தடுத்தது. உள்ளுக்குள் இருக்கும் குழந்தைமை முதல்முறையாக அவளைக் கலக்கமடையச் செய்தது. தாய்மையின் உள்ளுணர்வு அவளை உசுப்பியது. நிமிர்ந்திருந்த உடல் குறுக, அவள் மண்டியிட்டு கரங்களை உயர்த்தி கடவுளை நோக்கி இறைஞ்சினாள். ஒரு மின்னல் அவளுடைய தலைக்கு மேலே சீறிக்கொண்டு சென்றது. அவளுடைய உற்சாகம் வடிந்துபோனது. வெகு அருகில் எங்கோ இடி விழுந்தது.

பயணத்தைத் தொடர்ந்தவள், சட்டென்று நின்றாள். அவள் சரியான பாதையில்தான் போய்க்கொண்டு இருக்கிறாளா? பறவைக்கூடு இருந்த இடத்தில் இரண்டு பாதைகள் பிரிந்துசென்றன. ஒன்று வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லும் பாதை, மற்றது பழைய மாட்டுவண்டிப்பாதை. இப்போது மாட்டுவண்டிப்பாதையைக் கிட்டத்தட்ட ரயில்பாதை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டது. பாதைகள் பிரியும்போது கவனமாக இருந்திருந்தால் சரியான பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்க அவளால் முடிந்திருக்கும். மறுபடி வந்த வழியே வெகுதூரம் திரும்பிச்செல்லவேண்டும்.

சரியான பாதைக்கான பழைய அடையாளக்குறிகளை நினைவுக்குள் மீட்டெடுத்தாள். முதலில் நினைவுக்கு வந்தது 'கோணல் மரம்'. அதைத் தொடர்ந்து 'அக்கா தங்கை மரங்கள்'. தெற்கிலிருந்து காற்று வீசும்போது தங்கள் கிளைக்கரங்களைக் கோத்துக்கொண்டு பேசுவதால் அவற்றுக்கு அப்பெயர். சமவெளியைப் பிரிக்கும் ஓடைக்கரையில் வளர்ந்திருக்கும் ஆப்பிள் மரங்கள். அந்தப் பகுதியில் எப்போதும் பசுக்களும் கன்றுகளும் காணப்படும். ஆற்றை ஒட்டிச் செல்லும் தவறான பாதையோரம் சவுக்கு மரங்களும் பைன் மரங்களும் செறிந்து வளர்ந்திருக்கும். மின்னல் ஒளிக்கீற்றின் உதவியால் இடங்கள் பளிச்சென்று தெரிந்தாலும் தொடர்ந்துவந்த இடி முழக்கம் அவளைக் கவனிக்கவிடாமல் திசைதிருப்பியது.

அவள் எதையும் தீர்மானிக்க இயலாமல் திகைத்து நின்றாள். வரக்கூடிய ஆபத்துகளை எதிர்பார்த்து நின்றிருந்தாள். சஞ்சலம் மேலிட, அடுத்த மின்னலுக்காகக் காத்திருந்தாள். அவள் தவறான பாதையில்தான் சென்றுகொண்டிருக்கிறாள் என்பதை அது உறுதிப்படுத்தியதும் திரும்பி நடந்தாள்.

வானத்தில் விரிசலுண்டாக்குவது போல் மின்னல் வெட்டியது. திடும்மென்று இறங்கும் இடி அவளை அதிரச்செய்தது. புயல் பலமாய் வீசத் தொடங்கியது. அவள் பைன் மரங்களுக்குக் கீழே பயத்துடன் நின்றிருந்தாள்.

மீண்டும் அவளை இன்னதென்று புரியாத அச்சம் பீடித்தது. அவள் இருட்டில் ஒன்றும் புரியாமல், இருகைகளையும் நீட்டிக்கொண்டு வேகமாக நடக்க முயற்சித்து எதன்மேலோ மோதிக்கொண்டு வீழ்ந்தாள். கூட்டமாய் மாடுகள் மிரண்டு நிற்பது மின்னல் வெளிச்சத்தில் தெரிந்தது. எழுந்து, விழுந்து தடுமாறி எங்கு ஓடுகிறோம் என்று தெரியாமலேயே ஆனால் மாடுகளின்மேல் வைத்தப் பார்வையைத் திருப்பாமலேயே ஓடினாள். இலக்கில்லாமல் ஓடியவள், தன்னுணர்வு இல்லாமலேயே பாதையை அடைந்தாள். பாதையைக் கண்டுபிடித்ததும் அவளுக்கு மீண்டும் ஒரு சந்தேகம். இதுதான் சரியான பாதை என்றால் வண்டிகள் போய்வந்த வழித்தடம் இருக்கவேண்டுமே. அதைத் தொடர்ந்தால் ஊருக்குள் சென்றுவிடலாம் என்ற எண்ணத்தோடு அவள் மழைநீருக்குள் கைகளால் துழாவினாள். ஆனால் மழையினால் மண்ணிலிருந்த வண்டித்தடங்கள் அழிக்கப்பட்டிருந்தன.

அவளை வழிநடத்த அங்கு எதுவுமே இல்லை. இரண்டு பாதைகளும் பிரியுமிடத்தில் பைன் மரங்கள் சிறிய அளவில் கொத்தாய் அடர்ந்து காணப்படும் என்பது நினைவுக்கு வந்தது. சிறுமியாய் இருந்த காலத்தில் அந்த பைன் மரங்களில் படர்ந்து வளரும் பெர்ரிக் கொடியின் பழங்களை சேகரிக்க அவள் அங்கு வந்திருக்கிறாள்.

தான் சரியான பாதையில்தான் செல்கிறோம் என்று அவள் நம்பினாள், எண்ணினாள், பிரார்த்தித்தாள். அது சரியென்றால் இன்னும் சற்று தூரம் போனால் போதும், கோணல் மரம் வந்துவிடும். பல வருடங்களுக்கு முன்னால் ஒரு குதிரை தன்னை ஓட்டிவந்த குடிகாரனை அந்த கோணல் மரத்தண்டோடு வைத்து நசுக்கிச் சென்றது. சிறுவயது சம்பவத்தை நினைத்துப் பார்த்த அவளுக்கு அந்த சம்பவத்துக்குப் பின் அந்த கோணல் மரம் எப்போதும் திகிலூட்டுவதாயிருந்தது. மின்னல் ஒளியில் தூரத்தில் அந்த வளைந்த மரத்தைப் பார்த்தாள்.

அவள் சரியான பாதையில்தான் பயணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள். தொடர்ந்து செல்லவேண்டியதுதான். அவளுடைய பால்யகாலத்து பயம் மறுபடி தலைதூக்கியது. மின்னல் ஒளியில் குதிரையில் யாரோ அதிவேகத்தில் அவளை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவள் இதயம் வெளியே தெறித்து விழுந்துவிடாதபடி, இரண்டு கைகளாலும் மார்பைப் பற்றியபடி நின்றிருந்தாள். கரிய இருளையும், தலையுரசிப்போகும் காற்றின் ஓலத்தையும் மீறி அலறலும் அதைத் தொடர்ந்து மரத்தில் ஏதோ இடிபடும் சத்தமும் கேட்டது. அவள் எழுப்பிய ஓலம் இடிச்சத்தத்தால் அமுக்கப்பட்டது. அடுத்த மின்னல் ஒளியில் அவள் கண்ணுக்கு மரம் மட்டுமே தட்டுப்பட்டது. “கடவுளே.. என்னைக் காப்பாற்று!” அவள் பிரார்த்தனை செய்தபடியே கனத்த இதயத்தோடு விலகி நடந்தாள்.

பாதை ஓடையில் மூழ்கிபோயிருந்தது. வெள்ள நீர்ப்பெருக்கின் ஆரவாரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அதிகரித்துக்கொண்டே போனது. எப்போதுமே வறண்டுகிடக்கும் சிற்றோடை கூட நுரைக்கும் வெள்ளத்தால் பூரித்துக் கிடந்தது.

மழை சற்றுக் குறைந்திருந்த போதிலும் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஓடைநீரின் சலசலப்பு பயத்தை ஏற்படுத்தியது. அவளுக்காக அக்கறையில் ஒரு ஜீவன் காத்திருக்கிறதே! சென்றமுறை வந்தபோது இரவு மிகவும் இதமானதாக இருந்தது. அவளை அழைத்துச்செல்ல பக்கத்துவீட்டுக்காரரின் மகன் இரயில்நிலையத்துக்கு வந்திருந்தான். அம்மா, அவள் வரவுக்காக, கையில் லாந்தர் விளக்குடன் ஓடைக்கரையில் காத்திருந்தாள்.

அதுபோல் இன்றும் ஏதேனும் விளக்கு வெளிச்சம் தெரிகிறதா என்று எதிர்பார்ப்புடன் கூர்ந்து பார்த்தாள். எதுவுமில்லை.

பாதை அவளை ஓடைக்கரையில் கொண்டு சேர்த்தது. ஓடையில் வெள்ளம் கரைகடந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கரையின் இருபக்கத்திலிருக்கும் வில்லோ மரங்களின் தாழ்வான கிளைகள் சரம் சரமாய் ஓடைக்கு மேலே தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். அவை

எப்போதும் வெள்ளமட்டத்தை விடவும் உயர்ந்தே இருக்கும். இன்று அவையும் வெள்ளத்தில் மூழ்கடிக்கப்பட்டிருப்பது வெள்ளநீரில் கிளைகள் சலம்பும் ஒலியைக் கொண்டு உணரமுடிந்தது. அந்தக் கிளைகளைப் பற்றிக்கொண்டுதான் அவள் அக்கரை சென்றாகவேண்டும்.

ஒரு சன்ன ஒளிக்கீற்று கூட இல்லாதபடி இருண்டுகிடந்த வானத்தைப் பார்த்தாள். அன்பான கணவனையும் குழந்தைகளையும் நினைத்துப்பார்க்கையில் அவள் உதடுகள் நடுங்கின. ஆனால் அவள் தைரியத்தைக் கைக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். மறுகரையில் அவளுடைய வயது முதிர்ந்த தலைநரைத்த தாய் அவளுக்காகக் காத்திருப்பாளே! அந்த எண்ணமே இரு கரைகளையும் குறுக்கியது. இவ்வளவு துயரங்களுக்கும் ஆபத்துகளுக்கும் அப்பால் அன்புக்கான உத்திரவாதம் காத்திருக்கிறது.

மீண்டும் அவள் வானத்திசை நோக்கினாள். “கடவுளே... ஆசீர்வதியும், மன்னியும், அரவணையும், வழிநடத்தும், வலிமை தாரும்.” அவளது தாயின் பிரார்த்தனை அது.

வில்லோ மரத்தின் தாழ்ந்திருந்த ஒரு பெரிய கிளையைப் பற்றிக்கொண்டு நீரின் ஆழத்தை ஆராய்ந்தாள். கணுக்கால் வரையிலும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அடுத்தடுத்த அடிகளில் இன்னும் ஆழம் அதிகரித்தது. பயங்கர வேகத்துடன் வீசிய காற்று அவளுடைய மெலிந்த கைகளால் பற்றியிருந்த கிளையைப் பறித்துப்போனது. தண்ணீர் இப்போது முழங்கால் வரையிலும் ஓடிக்கொண்டிருக்க, எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு அடியும் பேராபத்துக்குரியதாயிருந்தது.

அவள் பல்லால் ஒரு மெல்லிய கிளையைக் கவ்விக்கொண்டாள். பேராசை பிடித்த காற்று அவள் தொப்பியைப் பறித்துக்கொண்டு போனது. அணிந்திருந்த நீண்ட மேலங்கி அவளை வேகமாய் முன்னேற விடாமல் அவளுக்கெதிரியாய் மாறியிருந்தது. குளிரில் மரத்து விறைத்துப்போன விரல்கள் அவளுக்கு உதவாமல் போயின.

விரைவிலேயே நீரின் ஆழம் அதிகரிக்கலாம்; மரக்கிளை கைநழுவிப் போகலாம். கிளை அக்கரை வரை வரும் என்றாலும் காற்றின் வேகத்தால் வலுவற்ற நுனிக்கிளை உடைந்துபோகலாம் என்பதால் அதில் நம்பிக்கை வைக்கமுடியவில்லை. இப்போது அவளால் இக்கரைக்கும் திரும்பிப்போகமுடியாது. நுரைத்துக்கொண்டு ஓடும் வெள்ளம் அவளை கிடுகிடுக்கவைக்கையில்... செவியறையும் காற்று அங்குலம் அங்குலமாக அவளைத் தாக்குகையில் திரும்பிப் பார்ப்பது கூட அசாத்தியம்.

வெகுநாட்களுக்கு முன்பே அவள் தாயைக் காண வந்திருக்கவேண்டும். மனம் செய்த தவறுக்கு இன்று உடல் தண்டனையை அனுபவிக்கிறது என்று அவள் இதயம் குறுகுறுத்து நகைத்தது.

இப்போது நீரோட்டத்தின் வேகம் அதிகரித்திருந்தது. ஒருவேளை வெள்ளநீரில் வில்லோ மரக்கிளைகள் அடித்துச்செல்லப்பட்டுவிட்டால், அவள் உடைகள் அவளை

மூழ்கவிடாமல் மிதக்கச்செய்யலாம். அவள் மூச்சை உள்ளிழுத்துப் பிடித்து, சிறுமியைப் போல் “அம்மா...” என்று உரக்கக் கத்தினாள்.

நீரின் ஆழம் அதிகரிக்க சுழலின் வேகமும் அதிகரித்தது. கிளையின் பருமன் குறைந்துகொண்டே வருவதிலிருந்து ஓடையின் மத்தியில் இருப்பது புரிந்தது. வில்லோ மரக்கிளையால் காற்றின் பலத்தை எதிர்கொள்ள இயலவில்லை. அங்குமிங்கும் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்த எதிர்க்கரையின் வில்லோ மரக்கிளைகளைப் பற்றும் முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தது. அவற்றின் நுனிகளைத் தொடமுடிந்ததே தவிர கைகளால் பற்றிக்கொள்ள இயலவில்லை.

அவள் அவநம்பிக்கையும் அதிர்ச்சியும் அடைந்தாள். ஒரு கையால் தூரத்திலிருந்த ஒன்றை எட்டிப் பிடித்தாள். சற்று அருகில் இழுத்து மறுகையால் சர்வ ஜாக்கிரதையோடு எவ்வளவு கிளைகளைப் பற்றமுடியுமோ அவ்வளவு கிளைகளைப் பற்றினாள். காற்று இரக்கமில்லாமல் அவற்றைப் பறித்துப்போனபோது அவை அவள் முகத்தில் சாட்டைபோல் வீசிச்சென்றன.

மேலும் தங்களுடைய வரிக்கரங்களால் அவளுடைய கழுத்தை வளைத்துப் பிடித்துக் காயப்படுத்தின. அவளுடைய அம்மாதான் இந்த வில்லோ மரங்களை இங்கு நட்டுவைத்தவள். மரங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வளர்வதைக் கண்டு ரசித்தவள் இவள். அவை எப்படி இவளுக்கு விரோதமாய் மாறிப்போகமுடியும்!

அவள் தயங்கும் ஒவ்வொரு நொடியும் வெள்ளத்தின் அபாயம் அதிகரித்துக்கொண்டுதான் போகும். நடுங்கவைக்கும் வெள்ளத்தை விடவும் ஊளையிடும் காற்றுதான் அவளை அதிகமாய் அச்சுறுத்தியது.

எதிர்க்கரை மரங்களின் பலவீனமான கிளைகள் அவள் கைக்கு எட்டியும் எட்டாமலும் வந்துபோய்க்கொண்டிருந்தன. ஏற்கனவே கையில் பிடித்திருக்கும் இக்கரையின் மரக்கிளைகளை விட்டுவிட்டு இரண்டு அடி முன்னே எடுத்துவைத்துவிட்டால் போதும், அக்கரையின் நல்ல வலுவான மரக்கிளை கைக்கு அகப்பட்டுவிடும். “ஆனால் அது உன்னால் முடியுமா?” என்றபடி ஓலமிட்டது காற்று. சட்டென்று வீசிய கடுங்காற்றில் அவள் தூக்கியெறியப்பட்டு சுழலோடு போனாள். அவளுடைய மேலங்கி அவளை பாய்மரம்போல் செலுத்திக்கொண்டு போனது.

உள்ளுணர்வு உந்த கடுமையாகப் போராடினாள். முதலில் அவள் நினைவுக்கு வந்தது, அவளுடைய அன்புக் கணவனுக்காக அவள் இட்டு வந்த கடிதமுத்தம். அதுதான் அவளிடமிருந்து அவனுக்குக் கிடைக்கும் கடைசி முத்தமாக இருக்குமோ? அவள் மிதந்துவந்த ஒரு மரக்கிளையைப் பற்றிக்கொண்டு அதன் போக்கிலேயே போனாள். இரண்டு கரைகளில் ஏதொன்றிலும் சேர்ந்துவிட அவள் செய்த முயற்சிகள் பயனற்றுப்போயின. உதவிகோரி குரலெழுப்ப வாயைத்திறந்தாள். காற்று அவள்

வாயையும் தொண்டையையும் புனலெனக் கருதி புனல்நீரை அவள் வாய்க்குள் புகட்டியது. அவள் வலுவற்ற நிலையிலும் போராடினாள். காற்று மீண்டும் மீண்டும் வாய்க்குள் சேற்றுநீரை ஊற்ற அவள் அம்முயற்சியைக் கைவிட்டாள்.

திடீரென்று கோணல் மரத்திடமிருந்து எழுந்த விபரீதக் கதறல் காற்றைத் துளைத்து வந்து அவள் காதைத் துளைத்தது. இதமான குரலொன்று கிசுகிசுப்பாய் சொன்னது, “என்னிடம் வாட சின்னப்பெண்ணே!”

மென்மையான வலுவான கரங்கள் அவளைத் தாங்கிக்கொண்டன. அவளுடைய கணிப்புகள் எல்லாமே தவறாகிப் போய்விட்டன என்பதும் இதுவரை நண்பர்களுடனேயே சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்திருக்கிறாள் என்னும் எண்ணமும் அவளை மிகவும் பலவீனப்படுத்தின.

இப்போது காற்றும் கரகரத்தக் குரலில் தாலாட்டு பாடிக்கொண்டிருந்தது. ஆவேசத்துடன் சுழித்தோடிய நீருக்கு மேல் அவளுடைய முகம் அழகாய் எழுந்தது. வேரோடு வீழ்ந்துகிடந்த அந்த பெரிய கோணல் மரம் சொன்னது, “இதோ.. அவ்வளவுதான்.” பந்தய வீரனைப் போல் தறிகெட்டு ஓடிய வெள்ளநீர் அவளை அந்த தடுப்பைத் தாண்டி இழுத்துக்கொண்டு ஓட கடுமுயற்சி செய்தது. அங்கிருந்து அவளை மறுபடி தன்னோடு இழுத்துக்கொள்ளப் போராடியது. கூரிய முனைகளைக்கொண்டிருந்த கோணல் மரக்கிளை அவளுடைய மேலங்கியை இறுக்கமாய்ப் பற்றி அவளைத் தன்னோடு சேர்த்துக்கொண்டது.

காயங்களும் அரைமயக்கமுமான நிலையில் அவள் அந்த கோணல்மரத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுவிட்டாள். வெள்ளநீர் வேறு வழியில்லாமல் அந்த எதிரியின் கீழே மண்டியிட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நம்பிக்கை அவள் இதயத்தைத் தட்டி உசுப்பியது. அந்த சிநேக மரத்தின் முதுகு மேல் ஊர்ந்து அதன் வேர்களைக் கடந்து கரைக்கு வந்தாள். அது அவளுடைய அம்மாவின் வீடு இருக்கும் இடம் என்பதை அறிந்து வியந்தாள்.

அவள் மேட்டுநிலத்தில் ஏறிநின்றாள். கடந்துவந்த துயரத்தையும் வேதனையையும் மறக்கச்செய்யும்வண்ணம் அங்கே அவளுடைய அம்மாவின் வீடு காட்சியளித்தது. வீட்டுக்குள் எரிந்துகொண்டிருந்த விளக்கொளி அவளை வரவேற்றது.

அவள் நடையைத் துரிதப்படுத்தினாள். ஆனால் ஓடவில்லை. மழை மீண்டும் பெய்யத்தொடங்கியது. காற்று மறுபடியும் வீசத்தொடங்கியது. மூச்சுவிடவும் சிரமமான நிலையில் அவள் வேகமாய் நடந்தாள். வீட்டிற்குள் தெரிந்த விளக்கு வெளிச்சம் அவளுடைய அர்த்தமற்ற பயங்களை விலக்கியிருந்தது.

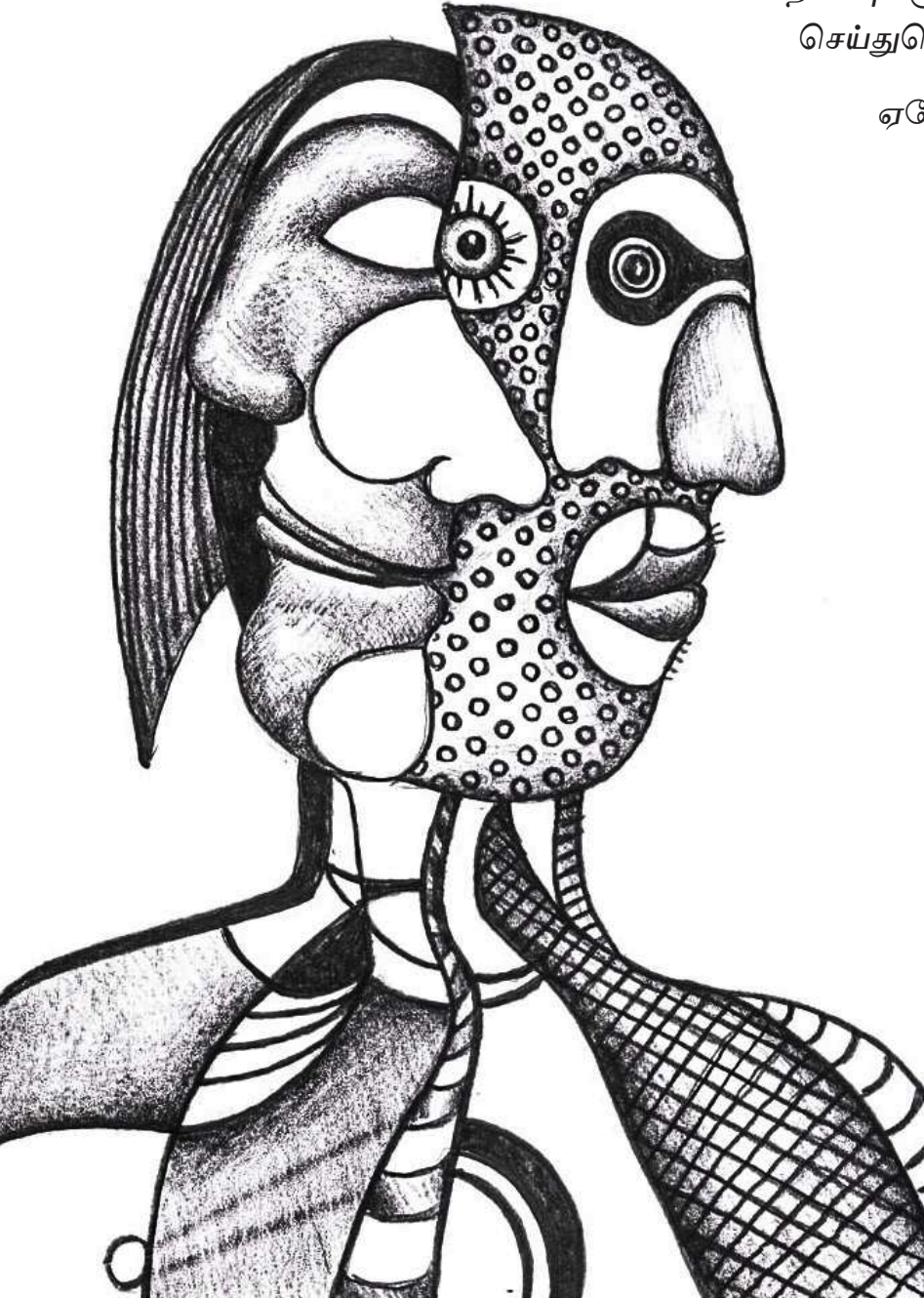
பயங்கரமான அந்த இரவில் அம்மாவின் குரலைக் கேட்டேன் என்று சொன்னால் அம்மா சிரிப்பாள். சிரித்துவிட்டு அவளுடைய ஈரமான தலைமயிரைக் கோதிக்கொண்டே “அடி என் சின்னப்பெண்ணே... எல்லாம் கனவுதான்.

வேறொன்றுமில்லை. நீ கனவு கண்டிருக்கிறாய்” என்பாள். ஆனால் அம்மாவும் ஒரு கனவுலக சஞ்சாரிதான்.

வெளிக்கதவு மழையால் இறுகிப்போய் திறக்க கடினமாக இருந்தது. சென்ற முறை அம்மாதான் திறந்துவிட்டாள். துரதிஷ்டவசமாக இம்முறை அவளுடைய கடிதம் அம்மாவை வந்துசேர்ந்திருக்கவில்லை போலும். இந்த மோசமான பருவநிலைதான் அஞ்சல் தாமதத்துக்குக் காரணமாக இருக்கும்.

உள்ளே வெளிச்சம் தெரிந்தது. நாயின் குரைப்பைக் கேட்டு எவரும் வெளியில் வராதது கண்டு அவளுக்கு கலக்கமேற்படவில்லை. பக்கத்தில் எங்கோ பெரும் இரைச்சலுடன் தண்ணீர் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. அந்த சத்தத்தில் நாயின் குரைப்பு உள்ளே கேட்காமல் போயிருக்கலாம். எங்கிருந்து சத்தம் வருகிறது என்று யோசித்தாள். குழாய் மூலம் தண்ணீர் தொட்டி நிரம்பி வழிந்து தோட்டம், நடைபாதை இவற்றை நிறைத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. தண்ணீர்க்குழாயை அடுத்தத் தொட்டிக்கு மாற்றிவிடாமல் அம்மா என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாள்?

ஏதோ ஒரு நிச்சயமற்றத் தன்மை

அவளை உறுத்தியது. பல வருடங்களுக்கு முன் அவள் அம்மா மழைநீரை சேகரித்து வறண்ட கோடைக்காலங்களில் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள இந்தக் குழாய்களைப் பதித்தது நினைவுக்கு வந்தது. ஓடையிலிருந்து மெனக்கெட்டு கொண்டுவரும் நீரை இப்படி பொறுப்பில்லாமல் ஓடவிடுவது நிச்சயம் அம்மாவாய் இருக்கமுடியாது.

சட்டென்று அவள் இதயம் குளிர்ந்து நடுங்கத்தொடங்கியது. அம்மாவைக் கண்ணால் பார்த்தபிறகுதான் அது சரியாகும் என்று தோன்றியது. ஆனால் அவளால் காத்திருக்க இயலவில்லை.

கதவை மெதுவாகத் தட்டியபடி குரல் கொடுத்தாள், “அம்மா...”

காத்திருக்கையில் நாயோடு சிநேகம் கொள்ள முயற்சி செய்தாள். நாய் அவள் குரலை மறந்துபோகும்வண்ணம், அவள் தாய்விட்டுக்கு வந்து பலகாலம் ஆகிவிட்டிருக்கிறது என்று நினைவுறுத்தி இதயம் அவளை உலுக்கியது. பற்கள் கிடுகிடுக்க மறுபடியும் மெதுவாகத் தட்டினாள். சட்டென்று கதவு திறந்து வெளிச்சம் பரவ, யாரோ புதியவள் அவள்முன் நின்றாள். இவள் சுவரில் சாய்ந்து தன்னை நிதானித்துக்கொண்டு, விரிந்த விழிகளை உள்ளே ஓட்டினாள். மற்றொரு புதியவள் கணப்படுப்பின் அருகில் நின்றிருக்க, குழந்தையொன்று படுக்கையில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. குழந்தையின் தாய் குழந்தையை அள்ளிக் கொள்ள, அந்தப் படுக்கையில் இப்போது மூச்சிறைத்துக்கொண்டிருக்கும் இவள் படுக்கவைக்கப்பட்டாள்.

ஒரு வார்த்தை கூட பேசப்படவில்லை. இரு பெண்மணிகளின் செய்கைகளும் தூங்குபவரை எழுப்பிவிடக்கூடாதென்ற எச்சரிக்கையுணர்வுடன் இருந்தன. ஏதோ வெதுவெதுப்பான திரவம் அவள் வாயில் புகட்டப்பட்டது. அதுவரையில்தான் அவள் சுயநினைவுடன் இருந்தாள். அவர்களுடைய கண்களில் வெளிப்பட்ட திகைப்பின் கேள்விக்கு இவளுடைய கண்களில் உறைந்திருந்த திகிலே பதிலானது.

விளக்கு வெளிச்சத்தில் நாய் அவளை அடையாளங்கண்டுகொண்டு வாலைக்குழைத்து வரவேற்றது. ஆனால் அப்போது அவள் எந்த உணர்வுமற்றவளாய் இருந்தாள். அவள் கண்விழித்து எழுந்து அமர்ந்தவுடன் அப்பெண்களில் ஒருத்தி வேகமாக சென்று மெழுகுவர்த்தியைப் பற்றவைத்தாள். கணப்படுப்பில் விறகு எரிந்து பிளப்பதையும், குழந்தை இவளது நெற்றிக்காயத்தை சுட்டி அதன் தாயிடத்தில் ஏதோ சொல்வதையும், அப்பெண் மெழுகுவர்த்தியை தீக்குச்சி உரசி ஏற்றாமல் நெருப்பிலிருந்து பற்றவைப்பதையும் கவனித்தாள். அந்தப்பெண் மெழுகுவர்த்தியை ஏந்தியபடி அமைதியாக முன்னே நடந்தாள். இவள் தொடர்ந்தாள். அம்மாவின் அறைக்குச் சென்றதும் அந்தப்பெண் மெழுகுவர்த்தியை உயர்த்திப் பிடித்து இவளைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். உறங்குபவளின் முகத்தை மூடியிருந்த துணியை விலக்க, தாயின் முகம் வெளிச்சத்தில் துலங்கியது. கனவுலக சஞ்சாரியான அவள் அம்மா நேற்றிரவு முதல் கனவு காண்பதை நிறுத்தியிருந்தாள்.

மூலக்கதை: ஆஸ்திரேலிய எழுத்தாளர் Barbara Baynton எழுதிய A dreamer சிறுகதை

நச்சுமரம்

- ஆங்கிலமூலம் : வில்லியம் பிளேக்
- தமிழில் : க .சத்தியதாசன்

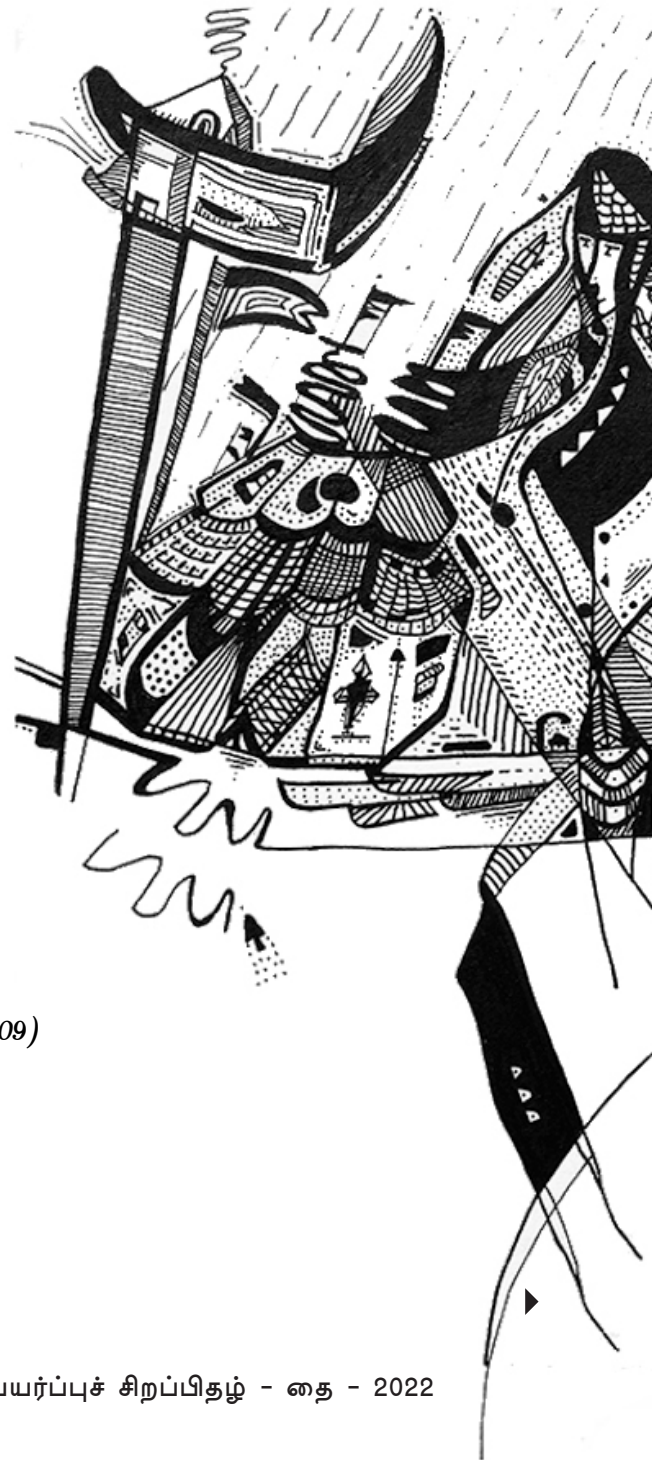
நான் எனது நண்பனுடன் கோபம் கொண்டிருந்தேன்.
அதை வெளிக்காட்டினேன் அது முடிவுக்கு வந்தது.
நான் எதிரியுடன் கொண்டிருந்த கோபத்தை
மறைத்து வைத்தேன். அது வளர்ந்தது.

எனது அச்சத்தால் அதற்கு கண்ணிரைக் கொண்டு
இரவுபகலாய் நீர் ஊற்றினேன்.
வஞ்சக தந்திரங்களாலும் புன்னகைகளாலும்
ஒளி தந்தேன்.

பளபளக்கும் கனி ஒன்றை
அது ஏந்தும் காலம் வரை
இரவு பகலாய் அது வளர்ந்தது.
ஒளிமிகுந்த அக்கனியை
எதிரிகண்டான்
அது என்னுடையதென
அறிந்து கொண்டான்

இரவு திரையிட்டிருந்த
நாளொன்றில் என் தோட்டத்தில்
திருட்டு நிகழ்ந்தது.
காலையில் நான் கண்டு மகிழ்ந்தேன்.
அம் மரத்தின் கீழ் இறந்து கிடந்த
என் எதிரியை.

நன்றி:மறுபாதி இதழ்(09/07/2009)

ஓரேயொரு எதிர்பார்ப்பு

- ஆங்கிலத்தில் : புத்ததாச ஹேவகே
- தமிழில் : அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன்

இன்றைய நாள் அழகாகத்தான் இருக்கிறது.

தோட்டத்துப் புற்களில் மழைத்துளிகள் அமர்ந்திருந்து பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. எல்லாப் பூச் செடிகளும் வஞ்சக மின்றிப் பூத்துக் குலுங்கின. மாணவர்கள் மரங்களின் கீழும் மைதானத்திலும் அங்கும் இங்குமாக பலதும் பத்தும் பேசி மகிழ்ந்த படியிருந்தனர். ஆசிரிய கலாசாலைக்குள் நுழைந்ததும் அவர்கள் ஒரு புது வழிக்குத் தங்களை மாற்றிக் கொண்டனர். பல மாணவ ஆசிரியர்கள் தங்களது பாடசாலை வாழ்வுக்குத் திரும்பியது போன்ற மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்தார்கள். இதுதான் ஆசிரிய கலாசாலைகள் வழங்கும் புதுமையான அனுபவம்.

விழா ஆரம்பிப்பதற்கு இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் இருந்தது. கலாசாலை ஊழியர்கள் யாரும் இன்னும் சமூகமளித்திருக்கவில்லை. காரியாலய அறைக்குள் தனியே இருந்த கலாசாலை அதிபர் சோம்பலாய் உணர்ந்தார். தனது அறையிலிருந்து வெளியே வந்து தாழ்வாரத்தில் நின்று அங்குமிங்கும் தனது பார்வையைச் சுழல விட்டார்.

இரண்டு மலைகளுக்கிடையில் விளையாட்டு மைதானம் அமைந்திருந்தது. ஒரு

மலையில் விரிவுரை மண்டபங்களும் காரியாலயமும் இருந்தன. மற்றைய மலைப் பகுதியில் சிற்றுண்டிச் சாலை, பெண்கள் விடுதி மற்றும் உணவுச்சாலை ஆகியன அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மைதானத்தின் ஓர் எல்லையில் ஆண்கள் விடுதியும் நூலகமும் விரிவுரை மண்டபங்களும் இருந்தன. மைதானத்தின் ஒரு பகுதி திறந்த வெளி. எனவே கலாசாலையை நோக்கி யார் வந்தாலும் இலகுவில் அடையாளம் கண்டு விடலாம்.

லேசான ஒரு மழைத் தூறல் ஆரம்பித்தது. ஆனால் அங்கு மிங்குமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்த மாணவர்கள் கலைந்து செல்லவில்லை. தூறல் மழை, பூக்களை இன்னும் பிரகாசமாக்கி, புற்களை மேலும் பசுமையாகத் தோன்றச் செய்தது. பிரதான மண்டபத்தின் சோடனைகளை முடித்துக் கொண்ட ஆசிரிய மாணவர்கள் அதிபரைத் தாண்டி மைதானத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

இந்த வருடம் கலாசாலையில் பல விழாக்கள் நடந்துள்ளன. தற்போது நடைபெறப்போவது புதிய மாணவர்களின் வருகையைத் தொடர்ந்து ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட விழா. புதிய மாணவர்களை இரண்டு வாரங்களாகப் பகிடிவதை செய்த பிறகு அதை முடித்து வைக்குமுகமாகவும் புதியவர்களை வரவேற்கு முகமாகவும் இரண்டாம் மூன்றாம் வருட மாணவர்கள் ஏற்பாடு செய்யும் விழா இது. மாணவர்களின் பல்வேறு திறமைகளை நன்கு அறிந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பாக இது அமைவதால் ஏனைய விழாக்களை விட அதிபருக்கு இந்த விழாவில் அதிகம் விருப்பமிருந்தது.

மழைத்தூறலிலும் மாணவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தாலும் அதிபருக்குச் சற்று மனதுக்குச் சஞ்சலமாக இருந்தது. அதிபர் தனது கடமைகளில் மிகவும் நாட்டமுடையவர். ஆசிரிய கலாசாலைதான் அவரது மகிழ்ச்சியான உலகம். ஆனால் தனிமையில் இருக்கும் போது மட்டும் அந்த மகிழ்ச்சி வடிந்து போய்விடும்.

ஒரு தம்பதி தமது மகனையும் மகளையும் கூட்டிக் கொண்டு அதிபரைத் தாண்டிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். ஓர் ஆசிரியை அவருக்கு அருகில் தாமதித்து நின்று புன்னகைத்தார். ஆனால் அதிபர் அந்தப் புன்னகைக்கு எந்த உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தவில்லை. அத்தம்பதியினருடன் சென்ற இரண்டு பிள்ளைகளும் அதிபரின் மனதை வீரசேனவின் நினைவுக்குள் இழுத்து விட்டுச் சென்றனர்.

வீரசேனவை அதிபர் மணந்திருந்தால் இந்நேரம் மூத்த மகனுக்கோ மகளுக்கோ பதினெட்டு வயதாக இருந்திருக்கும். வீரசேனவின் வாழ்க்கை சீரழிந்தமையை நினைக்குந்தோறெல்லாம் ஒரு குற்றவுணர்வு அவரைக் கொடுமைப்படுத்துவதுண்டு. அவரா லேயே வீரசேன குடியில் மூழ்கிப்போனார். அவரது நண்பிகள் அவரைக் குறை சொன்னார்கள்:-

‘பல்கலைக் கழகத்தின் கெட்டிக்காரப் பையனை நீ நாசமாக்கி விட்டாய்...’

வீரசேன பற்றிக் கிடைக்கும் செய்திகளைப் பொறுக்க முடியாமல் அவர் ஒரு நாள்

வீரசேனவைப் பார்க்கச் சென்றார். அவரைக் கண்டதும் வீரசேன ஆச்சரியப்பட்டதுடன் அவசரமாகப் பக்கத்திலிருந்த சாராயப் போத்தலை மறைத்துக் கொண்டார்.

‘எங்களுக்கு டசன் கணக்கிலா பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். குடும்பத்துக்கே ஒரு பெண்ணும் ஓர் ஆணும்தான். நீ குடும்பத்தின் கௌரவத்தைக் கெடுத்துவிடக் கூடாது. உன்னை முன்னுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்;. உனது நலன் கருதிச் சொத்துக்களை வைத்திருக்கிறோம். நீ யாரோடு வாழ்வது என்பதை நாங்கள்தான் தீர்மானிப்போம். அந்த முட்டாள் பையன் வீரசேனவுடனான காதலை நீ விடவில்லையென்றால் நான் உங்கள் இருவரையும் கொன்று போடுவேன்.’

தந்தையாரின் தொடர்ந்த வற்புறுத்தலினால் அவர் பலவீனமடைந்து போனார். அவருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அவரது சகோதரன் ஒரு விளையாட்டுப் பிள்ளையாக இருந்தான். பல பெண் பிள்ளைகளுடன் பழகினாலும் பெற்றோரின் விருப்பத்துக்கு இணங்க நடந்து கொண்டான். இரண்டு வகையான அழுத்தங்களுக்குள் அவர் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தார். காலம் இதற்கு ஒரு பதில் சொல்லட்டும் என்று அமைதியாக இருந்தார்.

இவையெல்லாம் இருபது வருடங்களுக்கு முன் நடந்து போனவை. அவரது சகோதரனின் திருமணம் வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது. தாயார் திடீரென நோயில் இறந்து போனார். வீரசேன என்ன ஆனார் என்பது அவருக்குத் தெரியவில்லை. பென்னம் பெரிய வீட்டில் நலம் குன்றிய தந்தையுடனும் வேலைக் கார்ப் பெண்ணுடனும் தனித்து வாழவேண்டி ஏற்பட்டுப் போனது. அதுவே காலம் அவருக்குக் கொடுத்த ஒரே தீர்வாக இருந்தது.

கடந்த காலத்தை நினைக்கும் போதெல்லாம் வாழ்க்கை தன்னை ஏமாற்றி விட்டதாக அவர் உணர்ந்தார். உடனே, நடக்க விருக்கும் விழாவில் கலந்து கொள்ள இருப்பதை நினைத்துத் தன்னை மகிழ்ச்சிபூர்வமாக மாற்றிக் கொண்டார். மைதானத்திலும் மரங்களின் கீழும் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்த மாணவர்கள் ஒன்று சேர ஆரம்பித்தார்கள்.

அவர் திரும்ப நினைக்கையில் மைதானத்தை இணைக்கும் கிறவல் பாதையில் ஓர் உருவம் தூரத்தே தடுமாறியபடி வருவதை அவதானித்தார். அந்த உருவம் மைதானத்துக்குள் கால் வைத்ததும் ஆளைச் சடுதியாக அடையாளம் கண்டு கொண்டார். அவருக்கு வீட்டு வேலைக்காரப் பெண் மீது கடும் கோபம் வந்தது. அவள் இன்று மிகவும் கவனமாக இருந்திருக்க வேண்டும் அல்லவா? அவள் அவளது கடமையைச் சரியாகச் செய்யவில்லை!

‘பியசேன....!’

அதிபர் காரியாலயச் சிற்றூழியனை அதே கோபத்துடன் அழைத்தார்.

‘மேடம்....’

சட்டென ஓடிவந்த அவனது கண்கள் மைதானத்தில் நடந்து வருவம் உருவத்தில் பதிந்தது.

‘அது... உங்கள் அப்பா மேடம்....’

‘சிரிமான்னவுடன் போ. அவரை வீட்டில் கொண்டு போய் அடைத்துப் போடு. அவர் இங்கே நிகழ்ச்சிக்கு வந்தால் நான் அவமானத்தால் செத்து விடுவேன்.’

- சொல்லி விட்டு வேகமாகக் காரியாலயத்துக்குள் நுழைந்தார்.

பியசேனவும் சிரிமான்னவும் விரைவாகக் காரியத்தில் இறங்கினார்கள். இதற்கிடையில் மைதானத்தின் மத்திக்குக் கிழவர் வந்து விட்டார். பியசேன அவரை மேலும் நகராத படி தடுத்துக் கொண்டிருக்க சிரிமான்ன கலாசாலை வாகனத்தைக் கொண்டு வந்து பக்கத்தில் நிறுத்தினான். பியசேன கிழவரின் கையைப் பற்றினான்.

‘அய்யா... இப்படி வாருங்கள்.’

கிழவர் கையை உதறி விடுவிப்பதில் கவனமாயிருந்தார்.

‘நீங்கள் எங்கே போகப் போகிறீர்கள்?’

‘ஆசிரிய கலாசாலைக்கு. இன்றைக்கு ஒரு விழா இருக்கிறது.!’

கிழவராக இருந்தாலும் பியசேன சமாளிக்கச் சிரமப்பட்டான். சிரிமான்ன வாகனத்தின் கதவைத் திறந்து விட்டு, இருவரு மாகக் கிழவரை அள்ளி உள்ளே போடப் பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘சண்டாளப் பயல்களே... நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? என்னை விட்டு விடுங்கள்!’

கிழவர் இழுபறிப் பட்டுத் தரையில் சாய்ந்தார்.

மைதானத்தின் குறுக்கே சென்று கொண்டிருந்த புதிய மாணவ மாணவிகளுக்கும் ஆசிரிய ஆசிரியைகளுக்கும் அது ஒரு புதிரான காட்சியாக இருந்தது.

‘என்ன இது. என்ன பிரச்சினை. யார் இந்த மனிதன்?’

அவர்கள் கேட்கத் தொடங்கினார்கள்.

இது ஒரு பைத்தியம். இவரை வாகனத்தில் ஏற்றுவதற்கு நீங்களும் கொஞ்சம் உதவி செய்யுங்களேன்...’

அடுத்த சில வினாடிகளில் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து கிழவரை அள்ளி வாகனத்துக்குள்

திணித்தார்கள். கதவு மூடப்பட்டு வாகனம் நகர்ந்து வேகம் பிடிக்கத் தொடங்கியது.

‘பைத்தியம்.. நானா பைத்தியம். வேசை மக்களே... நான் யாரென்று உங்களுக்குத் தெரியுமாடா? உங்களுக்குத் தெரியுமாடா. எனது மகள்தான் கலாசாலையின் அதிபர். பொறுங்கள். அவள் வீட்டுக்கு வந்ததும் உங்களுக்கு நான் நல்ல பாடம் படிப்பிப்பேன். அவள் உங்களைத் தண்ணியில்லாத காட்டுக்கு மாற்றுவாள்!’

கிழவர் கோபத்தில் சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்த போதும் பியசேனவும் சிரிமான்னவும் அமைதி காத்தார்கள். அவர்களிடமிருந்து எந்த வித எதிர்க் குரலும் வராதபடியால் கிழவர் ஒரு கட்டத்தில் தனது பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டு தன் கரங்களை உயர்த்திப் பார்வையைச் செலுத்தினார். இழுபறிப்பட்டதன் காரணமாக சக்தியற்றுப் போன அவரது கரங்களில் சில இடங்களில் கன்றிப் போயும் சில இடங்களில் கீறல்களுமாய் இருந்தன. அவரது கரங்களில் நோவு இருந்தது.

அவர் தன்னிரக்கத்துடன் மெதுவான குரலில் பேசத் தொடங்கினார்.

‘இதோ பாருங்கள். நீங்கள் என்ன செய்திருக்கிறீர்கள் என்று எனது கரங்களைப் பாருங்கள். நீங்கள் எனது பிள்ளைகள் மாதிரி. நான் உங்களுக்கு என்ன குற்றம் செய்தேன்.’

தனது கரங்களைச் சுட்டிக்காட்டி அவர்கள் இருவரிடமும் கேட்டார்.

அவரது துயரம் கலந்த வார்த்தைகள் அவர்மீது பியசேன வுக்கு அனுதாபத்தைக் கூட்டியது. அவரைப் பார்க்காமலேயே சொன்னான்.

‘எங்களால் அதற்கு எதுவும் செய்ய இயலாது...’

‘எனது மகள் ஆசிரிய கலாசாலையின் அதிபர். இலங்கை யின் மிகப் பெரிய ஆங்கில மொழி ஆசிரிய கலாசாலை இது. விழாவில் எனது மகள் தனது சிறப்புக் கதிரையில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்க்க எனக்கு எவ்வளவு ஆசையிருந் தது தெரியுமா? அதனால்தான் வீட்டு ஜன்னலுக்குள்ளால் ஏறிக் குதித்து இவ்வளவு தூரம் நடந்து வந்தேன். மிகவும் சிரமப்பட்டு நடையாகவே மைதானம் வரை வந்தேன். ஆனால் ஒரு சிறிய தூரத்தைக் கடக்க நீங்கள்தான் விடவில்லை.’

- கிழவர் பேசிக் கொண்டேயிருந்தார்.

வாகனம் நகரத்தை நெருங்கியது. கிழவரின் முகத்தில் ஒரு திடீர்ச் சந்தோசம் பரவிற்று.

‘என் பிள்ளைகளே, கடவுள் உங்களை ஆசீர்வதிக்கட்டும். என்னை அதோ அந்தப் பெரிய கட்டடத்துக்கு முன்னால் இறக்கி விடுகிறீர்களா?’

கிழவரின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொள்ள சிரிமான்ன விரும்பினான். கட்டடத்தின் அருகே வாகனத்தைத் தரிக்கச் செய்தான்.

‘இந்த நாட்டின் மிகப் பெரிய கம்பனி இது. நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்தக் கம்பனிக்குப் பெரியவன் என் மகன்தான்.’

கிழவர் வாகனத்தின் கண்ணாடி ஜன்னலூடாக முகத்தை நீட்டிப் பார்த்தார். கட்டடத்தின் கீழ்த்தளம் மட்டும் கண்ணில் பட்டது.

‘பிள்ளைகளே, எனது மகனுடைய காரியாலயத்தில் என்னைக் கொண்டு விடுங்கள்.’

‘இல்லையில்லை. எங்களால் முடியாது. உங்களை அங்கு அழைத்துச் சென்றால் எங்களைத்தான் குற்றம் சுமத்து வார்கள்.’

‘அப்படியென்றால் வாகனத்தின் கதவைத் திறந்து விடுங்கள். எனது மகனின் காரியாலயம் இருக்கும் தளத் துக்குச் சென்று பார்க்க வேண்டும். இந்த வாகனத்துக் குள்ளிருந்து இந்தப் பெரிய கட்டடத்தையும் பார்க்க முடியாது.’

- மிகவும் தாழ்மையுடன் கிழவர் அவர்களைக் கேட்டார்.

சிரிமான்ன பியசேனவின் முகத்தைப் பார்த்தான். பியசேன சொன்னான்:-

‘நாம் போவோம்;.’

சிரிமான்ன வாகனத்தை உயிர்ப்பித்தான். கிழவருக்குக் கோபம் உச்சத்துக்கு வந்தது.

‘முட்டாள் பயல்களே. வேசை மக்களே. உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கும் தனது பிள்ளைகளைப் பற்றி ஒரு தந்தைக்கு எவ்வளவு அதீதமான ஆசையிருக்கும் என்று உங்களுக்குத் தெரியாதா... நீங்கள்தான் உண்மையான வேசைப் பிள்ளைகள். நீங்கள் நாசமாய்ப் போவீர்கள்!’

மிகப் பொறுமையுடன் சிரிமான்னவும் பியசேனவும் கிழவரின் கடும் சொற்களைத் தாங்கிக் கொண்டார்கள். வேகமாக வாகனத்தைச் செலுத்தி வீட்டையடைந்தார்கள். கிழவரைப் பலாத்காரமாகத் தரையில் இழுத்துச் சென்று அறைக்குள் தள்ளிக் கதவை அடைத்து விட்டுத் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

பயிற்றப்பட்ட ஆங்கில ஆசிரியரான புத்ததாஸ ஹேவகே பி. 1952) எல்பிட்டிய, பிட்டிகலயைச் சேர்ந்தவர். ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் நாவல், சிறுகதைகள், தொலைக்காட்சி நாடகம் என இலக்கியப் பங்களித்தவர்.

மொழியின் அதீதம்

சில்வியா ப்ளாட் கவிதை மொழிபெயர்ப்பும் ஒரு சிறுகுறிப்பும் :

● தவ சஜிதரன்

கவிதை என்பது அதீத உணர்வின் நுண்மொழி வடிவம்.

காதலின் பிரிவை, பிரிவாற்றாமையில் வெதும்பலைப் பேசுகின்ற கவிதைகள் அனேகம்.

“செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்று நின்

வல்வரவு வாழ்வார்க்கு உரை”

அதாவது, “என்னை விட்டுச் செல்லாமலிருப்பாய் என்ற செதியை மாத்திரம் எனக்குத் தெரிவி. அல்லாமல், ‘சென்று மீள்வேன்’ என்பதே நீ சொல்லத்தலைப்படும் செய்தியானால், அதை நீ சென்று திரும்பும் போது எவர் உயிருடன் இருப்பாரோ அவரிடம் உரை” என்று காதலின் பிரிவாற்றாமை வெகுளலுடன் வெளிப்படும் விதத்தைக் கவி நயம்படச் சொல்லும் வள்ளுவம்.

‘நின் பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு’ என்பது சீதை சொல்வதாகக் கம்பன் அமைத்த வாக்கியம்.

ஒளிவீசிச் சுடரும் தமிழின் நெடுங்கவி மரபில் காதற்பிரிவு இப்படியெல்லாம் சொல்லப்படிருக்கிறது. இன்னொரு புறமாக அமெரிக்கப் பெண்கவியான சில்வியா ப்ளாத்துடைய கவிதையில் இந்த உணர்வு மொழியின் உக்கிரத்துடன் வெளிப்படுகிறது என்பதைப் பற்றி இந்தக் குறிப்பில் பேசலாம் என்றிருக்கிறேன்.

பிரிவின் ஏக்கத்தை,நிராசையை கையறு நிலையிலிருந்து பாடுகின்ற பண்டைத் தமிழ்க் கவிதைகளின் பெருவழக்கினின்றும் மாறுபட்ட சூட்சும மனவுணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக விரிகிறது இக் கவிதை...

முதன்முதலாக கவிதைக்காக புலிஸ்டர் விருது வழங்கப்பட்ட பெண்கவியான சில்வியா ப்ளாட், மேற்கின் இலக்கிய வகைப்படுத்தல்களில் *Confessional Poetry* - ஒப்புதல் கவிதை என்று அறியப்படுகின்ற போக்கோடு அதிகமும் அடையாளப்படுத்தப்படுபவர்.

வேட்கைகளினதும் மனப்பிறழ்வினதும் மறைக்கப்படாத மொழிவெளிப்பாடாகக் கருதப்படுவது *Confessional Poetry* என்கிற அவ் இலக்கிய வகைமை.

அவரது கவிதையின் மொழிபெயர்ப்பு தமிழில் :

மிச்சிப் பெண்ணின் காதற்பாடல்
நான் கண்கள் மூட
மரித்து வீழும் உலகு யாவும்
என் இமைகள் திறப்ப
வந்து பிறக்கும் அவைதாம் மீண்டும்
உன்னைப் புனைந்தேன் எந்தன் தலையினிற்றான் போலும்!!)

நீலச்சிகப்பில் நட்சத்திரங்கள்
சுழல்நடமாட

எதேச்சையான கருமையும் உட்பாயும்.

நான் கண்கள் மூட

மரித்து வீழும் உலகு யாவும்.

மாயம் செய்தெனை மெத்தையிற் கிடத்தி

மதியொளி மத்தம்மிகும் கானமிசைத்து

பித்தஞ் சுடர முத்தம் இட்டனை எனை நீ

என்றோர் கனாக்கண்டேன்.

(உன்னைப் புனைந்தேன் எந்தன் தலையினிற்றான் போலும்!!)

விண்ணிலிருந்து வீழ்வர் கடவுளர்

நலியும் நரகத் தீயும்

தேவதை, சாத்தான் படையினர் போவர்.

நான் கண்கள் மூட

மரித்து வீழும் உலகு யாவும்

சொன்னாற்போல வருவாய் என்று நினைத்தேன்.

ஆனால் நான் முதிருமிக் காலம் உன்பெயர் மறந்தேன்.

(உன்னைப் புனைந்தேன் எந்தன் தலையினிற்றான் போலும்!!)

உன்னிலும் ஓர் விண்ணதிர் பறவையை

நேசித்திருக்கலாம்.

அவையெனிலோ

இளவேனில் வருங்காலம்

இடியாய் முழங்கித் திரும்பும் மீண்டும்

நான் கண்கள் மூட

மரித்து வீழும் உலகு யாவும்.

(உன்னைப் புனைந்தேன் எந்தன் தலையினிற்றான் போலும்!!)

★1932ஆம் ஆண்டு பொஸ்டனில் பிறந்த ப்ளாத் முப்பத்தோராவது வயதில் தன்னை மாய்த்துக்கொண்டார்.

உக்கிரப் பிழம்பின் மத்தியிலும் பொன் தாமரை நடப்படுதல் கூடும் என்பது ப்ளாத்தினது கணவரும் கவிஞருமான ஹியூஸ் ஆல் தெரிவுசெய்யப்பட்டு ப்ளாத்தினுடைய கல்லறையில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் வாசகம்.

நன்றி: பூபாள ராகங்கள்:மலர்(லண்டன்)2019.

- மார்ட்டின் நீய்முல்லர்
- தமிழில்: டி. ஞானையா

நான் எதிர்ப்புக்குரல் எழுப்பவில்லை
அவர்கள் யூதர்களைப் பிடிக்க வந்தார்கள்.

நான் எதிர்ப்புக்குரல் எழுப்பவில்லை.

ஏனெனில் நான் யூதனில்லை.

பிறகு கம்யூனிஸ்டுகளைப் பிடிக்க வந்தார்கள்.

நான் எதிர்ப்புக்குரல் எழுப்பவில்லை.

ஏனெனில் நான் கம்யூனிஸ்ட் அல்ல.

பிறகு கத்தோலிகர்களைப் பிடிக்க வந்தார்கள்.

நான் எதிர்ப்புக்குரல் எழுப்பவில்லை.

ஏனெனில் நான் கத்தோலிகன் அல்ல.

பிறகு என்னப் பிடிக்க வந்தார்கள்.

அப்போது எனக்காகக் குரல் எழுப்ப

எவரும் விட்டுவைக்கப்படவில்லை.

நன்றி: க. நவம்

சோய் ஜொங்-மி இன் இரண்டு கவிதைகள்

● தமிழில் : தேவ அபிரா

தப்பிப்பிழைத்தவரின் பசி
கச்சிதமானதொரு கோட்டில்
தன் சேரிடம் தெரிந்தது போற்
வானத்தைப்பிளந்த படி பறக்கிறது ஒரு
பறவை.

கண்ணைக்குருடாக்கும் நீலவானம்.
அம்மதிய நேர வானத்தின் கீழ்
பின்னவீனத்துவப்பித்துப் பிடித்துக்
கிடக்கிறேன்.

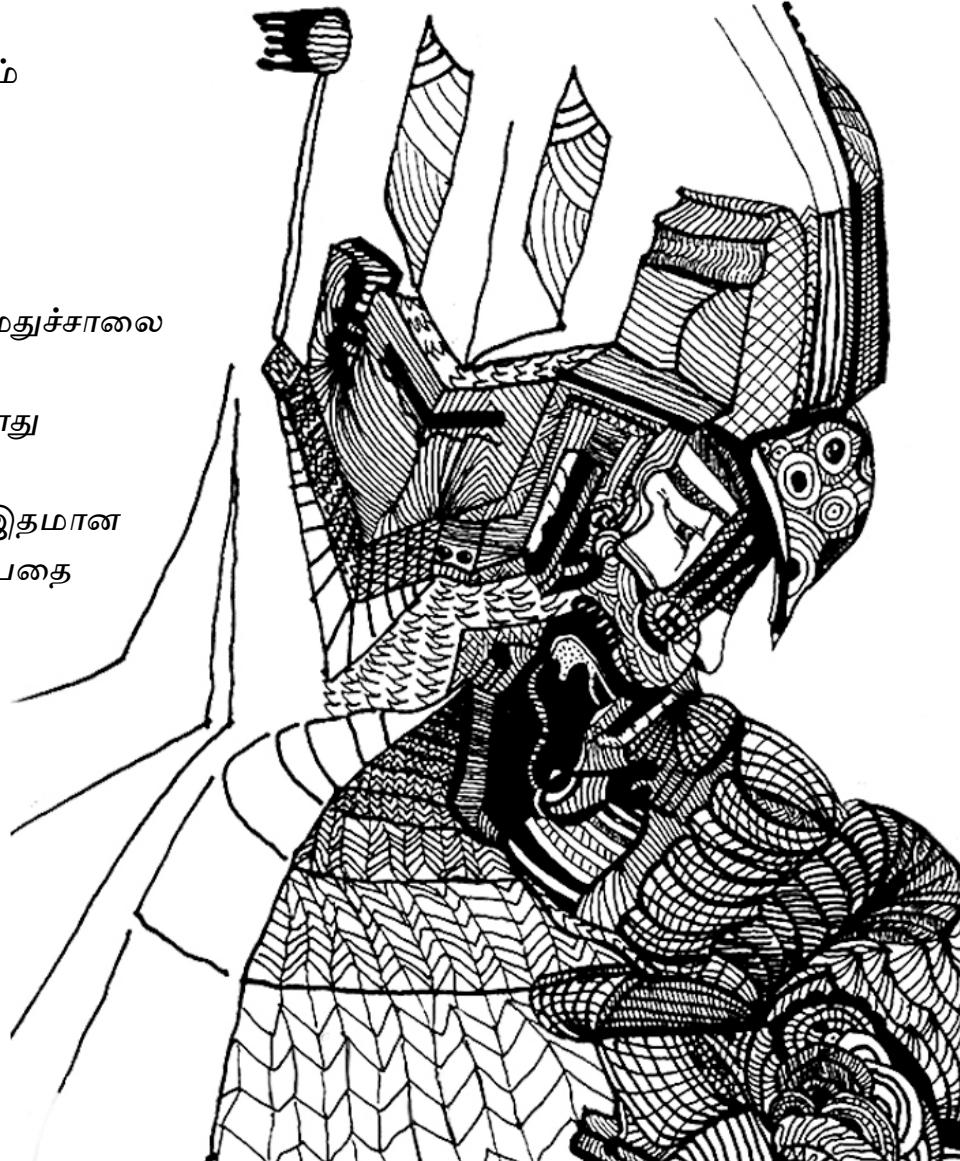
இடமின்றி உணவகத்துக்கு வெளியே
இரைந்து கொண்டிக்கும்
வாடிக்கையாளர் கும்பலுடன் இணைந்து
கொள்ள முடியவில்லை.

முப்பது வயதில் கொண்டாட்டம்
முடிகிறது.

உண்மை என்னவெனில்
புரட்சியாளர்கள் புரட்சியைவிட
இதமானவர்கள்.

காட்டமான மதுவை விடவும் மதுச்சாலை
பரவாயில்லை.

நான் தனிமையில் இருக்கும்போது
தோழரே என்று தொடங்கும்
புரட்சிப்பாடல்களை விடவும் இதமான
காதற்பாடல்களை முணுமுணுப்பதை
விரும்பினேன்.

ஆனாலும் என்ன நடந்து விடப்போகிறது?

கொண்டாட்டம் முடிந்துவிட்டது

மதுப்புட்டிகள் காய்ந்துவிட்டன.

பண்பைகளும் வரண்டு விட்டன.

இறுதியாக எனது காதலன்- அவனும் போய் விட்டான்.

செலவுகளைப் பங்கிட்டுக்கொண்டு எல்லோரும் தங்கள் காலணிகளையும் ஒருவாறு அடையாளம் கண்டு கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி விட்டனர்.

ஆயினும் எனக்குத் தெரியும்

அங்கே யாரோ ஒருவர் எஞ்சி இருக்கிறார்.

எல்லாமும் முடியும் வரை காத்திருந்து

முதலாளி வர முன்பு மேசைகளைத் துப்பரவு செய்து

புரட்சிபற்றிய நினைவுகளைச் சுமந்துகொண்டு

வெப்பமான கண்ணீரைச் சிந்திக்கொண்டு

நிறைவடையாத பாடலுக்குச் செய்த மாற்றங்களை அறிந்த ஒருவர் -

அதனைப்பாடிக்கொண்டு நிச்சயமாக அங்கிருக்கிறார்.

அது நிச்சயமாக அவன் -என்காதலன் அல்ல.

சில வேளை சிலவேளை

அவர் காலையில் மேசைகளை அடுக்கி

போனவர்கள் எல்லோரையும் மீள அழைத்து மேடைகளுக்கு ஒளியும் ஊட்டக்கூடும்

ஆனாலும் என்ன நடந்து விடப்போகிறது!

சோய் ஜொங்-மி

சோய் ஜொங்-மி தென் கொரியாவைச் சேர்ந்த நாவலாசிரியரும் கவிஞருமாவார். முப்பது வயதில் கொண்டாடம் முடிகிறது என்ற அவரது கவிதைத்தொகுப்பின் மூலம் நன்கு அறியப்பட்டவர். தென்கொரியாவில் மீ-ஞ (கூடவே நானும்) இயக்கத்தைப் பற்ற வைத்தவர்களிலும் ஒருவராவார்)

நன்றி: www.nakedpunch.com

வெளிறிய ஊதாப் புள்ளி

- ஆங்கிலத்தில் கார்ல் சாகன்
- தமிழில் : பிரேமா இரவிச்சந்திரன், சென்னை.

அந்த ஒரு புள்ளியை மீண்டும் பாருங்கள். இங்கே தான் அது இருக்கிறது. நம் வீடு அது. நாம் தான் அது. நாம் விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் இங்கே தான் இருக்கிறார்கள். நாம் அறிந்த ஒவ்வொருவரும், நாம் கேள்விப்பட்ட ஒவ்வொருவரும் இங்கே தான் இருக்கிறார்கள். தன் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து முடித்த மனிதர்களும் இங்கேதான் இருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரின் மகிழ்ச்சியும் துன்பங்களும், ஆயிரக்கணக்கான மத நம்பிக்கைகளும், தத்துவங்களும், பொருளாதார கோட்பாடுகளும் இங்கே தான் இருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு வேடர்களும் நாடோடிகளும், ஒவ்வொரு வீரர்களும் கோழைகளும், ஒவ்வொரு நாகரிகத்தை ஆக்குபவர்களும் அழிப்பவர்களும், ஒவ்வொரு இளம் காதலர்களும், ஒவ்வொரு தாயும் தந்தையும் நம்பிக்கைக்குரிய குழந்தையும், அறிவியலையும் ஆக்கிரமிப்புகளையும் விரிவுபடுத்தும் ஒவ்வொருவரும், நீதியை போதிக்கும் ஒவ்வொருவரும், ஊழல் அரசியல்வாதிகளும், ஒவ்வொரு நட்சத்திரங்களும் உயர் தலைவர்களும், ஒவ்வொரு ஞானிகளும் குற்றவாளிகளும், மனித இனங்களின் வரலாற்றில் இங்கே தான் வாழ்ந்தார்கள். சூரியனின் ஒளிக் கற்றையில் மிதந்து கொண்டிருக்கும் தூசிகளின் ஒரே ஒரு புள்ளியில் தான் வாழ்ந்தார்கள்.

இப்பரந்த அண்டவெளியில் பூமி என்பது ஒரு மிகச்சிறிய மேடை மட்டுமே. ஒரு

மூலையையும் மற்றொரு மூலையையும் வேறுபடுத்திக் கூட அறிய முடியாத ஒரே ஒரு துணுக்கு மட்டுமேயான இவ்வாழ்விடத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் சந்தித்த முடிவே இல்லாத வதைகளைப் பற்றி சற்று சிந்தித்துப் பாருங்களேன். அவர்கள் எத்தனை முறை ஒருவரை யொருவர் தவறாகப் புரிந்து கொள்கிறார்கள்? ஒருவரையொருவர் மாய்த்துக் கொள்வதில் எவ்வளவு வேகம் காட்டுகிறார்கள்? தங்களது வெறுப்பில் எவ்வளவு தீவிரம் காட்டுகிறார்கள்? என்றெல்லாம் சற்றே சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

மாமன்னர்களும், தளபதிகளும் அவர்களது ரத்தத்தை ஆறுகளாக சிந்தியதைப் பற்றி சற்றே யோசித்துப் பாருங்கள். அவர்களது பெருமையும் வெற்றியும் இச்சிறு புள்ளியின் ஒரு துண்டில், கணக்கிலடங்காத கால வெளியில் அச்சமயம் மட்டுமே வல்லவர்களாக இருந்திருக்க முடியும்.

நமது தோரணைகளும், நமது கற்பனையில் நமக்கு நாமே கொடுத்துக் கொள்கிற முக்கியத்துவமும், இப்பரந்த பிரபஞ்சத்தில் சிறப்பு உரிமை நமக்கு இருப்பதாக நாம் கொள்ளும் மாயையும், மங்கலான வெளிச்சம் கொண்ட இப்புள்ளியின் முன்பு மிகப் பெரும் சவாலாகவே இருக்கிறது. நமது கோளானது இப்பிரபஞ்சத்தின் பரந்த இருளின் போர்வையில், தனியாக இருக்கும் ஒரு சிறு புள்ளி மட்டுமே. நம் புரிதலுக்கு அப்பாற்பட்ட இப்பரந்த வெளியில், நம்மிடமிருந்து நம்மை காத்துக் கொள்ள வேறு எங்கேயாவதிருந்து உதவி கிடைக்கும் என்னும் அறிகுறி எதுவுமே இல்லை.

நாம் அறிந்தவரை பாதுகாப்பான வாழ்க்கைக்கு பூமி மட்டுமே ஒரே ஒரு உலகமாக இருக்கிறது. நம் கண்ணுக்குத் தெரிந்த எதிர்காலத்திலும் மனித இனங்கள் இடம்பெறுவதற்கு பூமியை விட்டால் வேறு எங்குமே இடமும் இல்லை. வேற்று கிரகங்களுக்குச் சென்று பார்க்கலாமாவென்றால் அது முடியும் தான். அங்கேயே தங்கலாமாவென்றால் அதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. நமக்கு விருப்பம் இருக்கிறதோ இல்லையோ, இக்கணம் இப்பூமியில் தான் நாம் வாழ்ந்தாக வேண்டும்.

வானியல் நமக்கு அடக்கத்தினையும் நமது குணநலன்களை கட்டமைக்கும் அனுபவத்தினையும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது. மூடத்தனமான அகந்தை கொண்ட மனித இனத்திற்கு தொலைவில் தெரியும் பிம்பமான இச்சிறிய உலகத்தை விட சிறந்த விளக்கத்தினை வேறு எதுவும் கொடுத்து விட முடியாது. எனக்கு இப்புள்ளியானது, நாம் ஒருவர் மீது ஒருவர் இன்னும் அதிகமாக அன்பாக இருக்க வேண்டிய பொறுப்பினை அடிக்கோடிட்டு காட்டுகிறது. இக்கணப்பொழுதுவரை நாம் அறிந்திருக்கும் ஒரே ஒரு வீடான வெளிறிய ஊதாப் புள்ளியை, இன்னும் கொண்டாடவும் பாதுகாக்கவும் வலியுறுத்துகிறது.

மேகங்களுக்கு அப்பால்

- ஆங்கிலத்தில் : Donall Dempsey
- தமிழில் : 'ஸ்ரீ என் ஸ்ரீவத்ஸா' (Sri N Srivatsa)

ஒரு சிறுவனாக இருப்பதில்
உள்ள மகிழ்ச்சிக்காக
அவன் ஓடுகிறான்.
“ப்ரையன்..ப்ரையன்!” என்று
என் குரல் கொண்டு
அவனைப் பின்னிழுக்க முனைகிறேன், ஆனால்
அதிலிருந்தும் அவன் தப்பித்து விடுகிறான்.
“பார்த்து...பார்த்து!”
அவனை நோக்கிச் சொற்களை வீசுகிறேன்,
“இல்லாவிட்டால் அந்த
மேகத்தில் இடித்துக் கொள்வாய்!”
இரண்டு மேகங்கள் அவனை முறைக்க,
இது முடியுமாவென்று நிச்சயமில்லாதது போல
அவனும் ஓடுவதை அப்படியே
நிறுத்திவிட்டான்.
ஆக, இந்தக் கண்ணோட்டம்
என் இளைய சகோதரனை நடுங்க வைக்க
அவன் திரும்பி ஓடிவந்து
என் கையைப் பிடித்துக் கொள்கிறான்.
கால் விரல்கள் நுனியில்
நாங்கள் மிரட்டிக் கொண்டிருக்கும் அந்த
மேகங்களைக் கடக்கிறோம்,
அவைகளைப் பின்னால் விட்டுவிட்டு
அவன் தயக்கமாகச் சிரிக்கிறான்.
இப்போது, அந்தக்காலத்தைவிட
மிக மிகத் தொலைவில்,
மரணத்திற்கும் அப்பால்
நான் அவனைப்
பெயர் சொல்லி அழைக்க,
அவனும் ஓடிவந்து
என் கையைப் பிடித்துக் கொள்கிறான்.
மேகங்களால் பார்க்க மட்டுமே முடியும்.

#BEYOND_THE_CLOUDS

He runs
for the sheer joy
of being
a little boy.
"Brian...Brian!"
I try to rein him in
with my voice but
he escapes even that.
"Watch out...watch out!"
I throw the words at him
"Or you'll hit
that cloud!"
Two clouds glower at him
and he stops in his tracks
suddenly uncertain if
that is possible.
And so perspective
cowers my little brother
and he runs back
holds my hand.
We tiptoe past
the threatening clouds
leaving them behind
he laughing nervously.
Now far far from that time
beyond even death
I call his name
and he runs and
takes my hand.
The clouds can only
look on.

- Donall Dempsey

என்றென்றுக்குமான மலர்

#THE_FOREVER_FLOWER

அவள் என்னிடம்
ஒரு மலர்க்காம்பைத் தருகிறாள்:
“இந்த மலரின் ஆடை
விழுந்துவிட்டது!”
“அதைச் சரி செய்!”
என்று கூவினாள்.
கை சாதூரியத்தால்
நான் அவளது மலரைச்
சரி செய்கிறேன்,
ஆனால், வேறு வண்ணத்தில்.
“இது வேறு நிறம்!”
“மலர் தனது ஆடையை மாற்றிவிட்டது!”
என்று
அவளிடம் கூறுகிறேன்.
தனது ஆடை கீழே விழுந்த
இந்த மலரை
நான் என்றென்றுக்குமாக
வைத்திருக்கிறேன்.

she hands me a stalk
"The flower's dress
fell off!"
"Fix it!" she cries
I by sleight of hand
fix her flower but with a different
colour
"It's a different colour!"
"The flower..." I tell her
". . .changed its dress!"
this flower
with its dress fallen off
I hold forever
Donall Dempsey 04112021

கவிஞர் டொனால்ட் டெம்ப்ளே பற்றிய சிறு குறிப்பு : 3

டொனால்ட் டெம்ப்ளே அயர்லாந்து நாட்டில் கிட்டேன் என்ற ஊரில் பிறந்தவர். ஒரு நடுநிலைப்பள்ளி ஆசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்ற பின்னர் 1986லிருந்து லண்டனில் வசிக்கிறார். அவரது மனைவி ஜேனிஸ் உதவியோடு "வோல்" - VOLE என்ற பெயரில் ஒரு கவிதைப் பதிப்பகம் நடத்திவருகிறார். இவரது கவிதைகள் தொலைக்காட்சி மட்டுமன்றி பல்வேறு இடங்களில் - இந்தியத் தலைநகரான புது தில்லி உள்பட - பல முறை இலக்கிய மேடையேறியுள்ளன. இவை ஆங்கிலத்திலிருந்து ஐரிஷ், பிரெஞ்சு, இத்தாலியன் மற்றும் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டுள்ளன.

நிலம் பூத்து மலர்ந்த நாள்

● 'பரிவை' சே.குமார்

நிலம் பூத்து மலர்ந்த நாள்

மலையாள மூலம் : மனோஜ் குரூர்
நம்பிழல் : கே.வி. ஜெயஸ்ரீ

மொழிபெயர்ப்பு என்பது வரிக்குவரி என்றில்லாமல் அந்தக் கதையைப் புரிந்து, ஒவ்வொரு பாராவும் என்ன சொல்கிறது என்பதை நன்கு உள்வாங்கி இருக்க வேண்டுமே அல்லாமல் ஏதோ மொழிபெயர்க்கிறோம் என்பதாய் இருக்கக் கூடாது. நம்மைப் பொறுத்தவரை பெரும்பாலான மொழிபெயர்ப்புக்கள் - அது சினிமாவோ அல்லது புத்தகமோ - இவ்வாறு அமைவதில்லை. என்னமோ வேறு உலகத்தில் அல்லது வேறு மொழியில் இருப்பதைப்

போல்தான் தோன்றும்.

சமீபத்தில் மலையாளத்தில் எழுத்தப் பட்ட சிறப்பான நாவலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பை வாசித்த நண்பர், நல்ல கதைதான் என்றாலும் கூகிள் மொழிமாற்றியில் போட்டு மாற்றியிருப்பார்கள் போல பெரும்பாலான மலையாள வார்த்தைகளை அப்படியே எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார். இதற்குப் பெயர் மொழிபெயர்ப்பு இல்லை, நானும் புத்தகம் எழுதினேன் எனக்காட்டிக் கொள்வதற்கான ஒரு முயற்சி மட்டுமே.

சில மொழிபெயர்ப்புக் கதைகளை, கவிதைகளை வாசித்திருந்த போதிலும் சில மாதங்களுக்கு முன்னர் மலையாளத்தில் இருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நாவல்

ஒன்றை வாசிக்கும் போது இதொரு மொழிபெயர்ப்பு நாவல் என்ற எண்ணமே ஏற்படாதவண்ணம் மிகச் சிறப்பான மொழிபெயர்ப்பாக அது இருந்தது.

மலையாளத்தில் பேராசிரியர் மனோஜ் குரூர் அவர்கள் எழுதிய 'நிலம் பூத்து மலர்ந்த நாள்' என்னும் நாவலை கே.வி.ஜெயஸ்ரீ அவர்கள் 'நிலம் பூத்து மலர்ந்த நாள்' என்னும் தலைப்பில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். சேர, சோழ, பாண்டியர்களுக்குச் சிம்ம சொப்பனமாக இருந்த பரம்புமலையை ஆண்ட தமிழ்வேந்தன் பாரியை எப்படிச் சூழ்ச்சியால் வீழ்த்தினார்கள் என்பதை நாம் அறிவோம். எதிரிகள் அவ்வளவு எளிதில் புகுந்து விடமுடியாத பரம்புமலைக்குள் இவர்கள் எப்படி உள் நுழைகிறார்கள்,

யாரை வைத்துக் காரியம் சாதிக்கிறார்கள், சூதினால் பாரி எப்படி வீழ்த்தப்படுகிறான் என்பதைப் பற்றியும் குறிப்பாக இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய சங்ககாலத்தைப் பற்றியும் அப்போதைய மக்களின் வாழ்க்கை முறையைப் பற்றியும் பேசும் நாவல் இது.

பாணர்களை ஆதரித்தவன் பாரி, மன்னர்களைப் பாடி பரிசுகளை வாங்கி வாழ்க்கையை நடத்தும் பாணர்களையும் கூத்தரையும் பற்றி மிக விரிவாகப் பேசுகிறது இந்நாவல். அதேபோல் இவர்கள் பயணிக்கும் பாதைகளில் எல்லாம் சந்திக்கும் வேடர்கள், பரதவர்கள், உழவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் உணவு பழக்க வழக்கங்களையும் பற்றியும் விரிவாகப் பேசியிருக்கிறது.

இப்படியான ஒரு நாவலை அதுவும் தமிழ்வேந்தனைச் சதியால் வீழ்த்தியதை கற்பனை கலந்து எழுத ஒரு மலையாளப் படைப்பாளிக்கு தோன்றியது வியப்பளிக்கிறது என்றும் காதலும் காமமும் தவிர வேறு எதுவுமே இல்லை என்று நினைக்கும் நமக்கு இருக்கவே இருக்கிறது கூகிள் தரவிறக்கம் அதன் வழி தரவிறக்கி நாமே வரலாறுகளைச் சமைத்துவிடுகிறோம், அதோடு தொல்லிலக்கியப் பயிற்சி இல்லாமல் நவீனப் படைப்பு வராதா என்று குதர்கமும் பேசுவோம் என்பதாய் எழுத்தாளர் நாஞ்சில் நாடன் மலையாளத்தில் இருந்து தமிழில் எழுதப்பட்ட நாவல் என்னும் தலைப்பில் இந்தப் புத்தகம் பற்றி எழுதிய தனது அணிந்துரையில் சொல்லியிருக்கிறார்.

சிறுகதைகள், பயணக் கட்டுரைகள், நாவல்கள் எனத் தொடர்ந்து வாசித்து எனது வாசிப்பு ஆர்வத்தை மேலும் மேலும் வளர்த்துக் கொண்டு பயணித்தபோது நான் சமகால மலையாளக் கவிதைகள், சிறுகதைகளை மொழி பெயர்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஒரு மலையாளியால் தமிழ் நிலப்பரப்புக் குறித்தும் அதில் வாழ்ந்து மடிந்த மூவேந்தர்களுடன் குறுநில மன்னர்கள் பாரி, நன்னன், அதியமான் அஞ்சி போன்றோரைக் குறித்தும் பேசப்பட்டிருப்பது வியப்பாகத்தான் இருக்கிறது. நம் எழுத்தாளர்கள் நான் எழுதுவதே வரலாறு என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதுடன் நான் எழுதுவதே எழுத்து மற்றவனெல்லாம் எழுத்தாளனே இல்லை என்றும், என்னை நீங்கள் கட்டாயம் வாசிக்க வேண்டும் என்றும், எழுத்தாளனுக்குப் பண முடிப்பு நீங்கள் கொடுத்தே ஆகவேண்டும் என்றும் தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கே எழுத்து என்பது பணம் பார்க்கும் கருவியாக மட்டுமே இருக்கிறது.

நாவல் என்ன பேசுகிறது..? கதை என்ன..? என்பதைப் பற்றி விரிவாக இங்கே சொன்னால் நாவல் வாசிப்பில் சுவாரஸ்யம் இருக்காது. இது போன்ற நாவல்களை வாசித்துத்தான் அதன் சுவையை அறிய வேண்டும். அப்போதுதான் கபிலர், ஓவையார் என பலரைப் பற்றி அறிந்து, சூதால் ஒரு நல்லவனை எப்படி வீழ்த்துகிறார்கள்..?

அதற்கு யார் யார் துணை போகிறார்கள்..? எனப் பல மர்ம முடிச்சுகள் அவிழ்வதை ரசித்து வாசிக்க முடியும்.

நாம் கேட்ட கபிலரின் கதையை இதில் கொஞ்சம் மாற்றித்தான் சொல்லியிருப்பார்கள். கபிலரைப் பற்றி மலையாளிக்கு என்ன தெரியும், மலையாளிகள் எப்போதும் தமிழனென்றால் இளக்காரமாய்த்தான் பேசுவார்கள் என இதை வாசித்தபின் சில நண்பர்கள் சொன்னார்கள் என்றாலும் நாவல் என்று வரும் போது அதுவும் கற்பனைப் பாத்திரங்களைக் கொண்டு வரலாறுகளை எழுதும் போது ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாகத்தான் எழுதுவார்கள் நாவல்தானே என்று கடந்து போவதுதான் சிறப்பு. அப்படி வாசித்தோமேயானால் இந்நாவல் நம்மை ஈர்த்துக் கொள்ளும்.

ஒரு மொழிபெயர்ப்புப் படைப்பாக இதைப் பார்க்க வைக்காமல் மிகச் சிறப்பாக மொழிபெயர்த்து வாசிப்பவர்களுக்கு அயற்சியைக் கொடுக்காதவண்ணம் நாவலைக் கொடுத்திருக்கும் எழுத்தாளர் கே.வி.ஜெயஸ்ரீ அவர்களுக்கு வாழ்த்துகள்.

தமிழில் இப்படியான படைப்புகள் சாத்தியமா என்றால்... சாத்தியமே என்று சொன்னாலும் எழுத்தாளர் நாஞ்சில் நாடன் சொன்னதுபோல் காமத்தை விட்டு வெளியே வந்தோமென்றால் கண்டிப்பாக சாத்தியப்படும். அதேபோல் நாம் இன்னும் அந்த எழுத்தாளன் என்ன சாதிக்காரன்..? எந்த மாநிலத்துக்காரன்..? என்பதைக் கண்டடைவதில் காட்டும் ஆர்வத்தை விடுத்து நல்ல நாவல்களைக் கொண்டாடித் தீர்த்தோம் என்றால் இன்னும் சிறப்பான நாவல்கள் நம்மில் இருந்து விளையும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இல்லை.

இது மனோஜின் முதல் நாவல் என்பதுடன் வெளிவந்த மூன்று மாதத்தில் 6000 பிரதிகள் விற்பனையானதுடன் ஐந்து பக்கலைக் கழகங்களில் பாடமாகவும் இருக்கிறது.

இந்நாவலைத் தமிழில் சிறப்பாக மொழிபெயர்த்ததற்காக 2020 ஆம் ஆண்டின் சாகித்ய அகாதெமி விருது எழுத்தாளர் கே.வி.ஜெயஸ்ரீக்கு வழங்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

நிலம் பூத்து மலர்ந்த நாள் வாசிக்க வேண்டிய நாவல். முடிந்தால் வாசியுங்கள்.

நிலம் பூத்து மலர்ந்த நாள்

தமிழில் : கே.வி.ஜெயஸ்ரீ

வெளியீடு : வம்சி பதிப்பகம்

முதற்பதிப்பு : 2016

விலை : ரூ.300

மலையாளத்தில் : மனோஜ் குரூர்

விசாரணை

● தமிழில் : பெரி. சண்முகநாதன்

எழுதிக்கொள் நானொரு
அரபு மகன்! - என்
அட்டையின் இலக்கம் 50,000
எட்டுப் பிள்ளைகள் எனக்கு.
வருங்கோடையில்
இன்னொன்றும் வந்துவிடும்!
கோபம் வருகிறதா உனக்கு?

எழுதிக்கொள் நானொரு
அரபு மகன்!
ரொட்டித் துண்டு
ஒன்றுக்காய் - ஆம்
ரொட்டித்துண்டு ஒன்றுக்காய்,
எட்டுப் பிள்ளைகளும்
ஏடுகற்க நூல்வாங்க
பட்டப் பகலில்
பாட்டாளித் தோழருடன்
கல்லுடைக்கின்றேன்.

கடும்பாறை தனையெனது
கையால் பிழிகின்றேன்.
ஆனால்
உன்னதி காரங்கண்டு
உடல் குறுக மாட்டேன்!
என்பசி தீர்க்கவென
இரந்துண்ண மாட்டேன்!
கோபம் வருகிறதா உனக்கு?

எழுதிக்கொள் நானொரு
அரபு மகன்!
பித்தலாட்ட உலகொன்றில்
பட்டமில்லா நபர் நான்.

காலநேரங் களுக்கப்பால்
ஆழப் பதிந்தவை என்
ஆணியேவர்கள்!

எளிய
விவசாயக் குடும்பத்தின்
உழவுக் கொழுவின்
உத்தம புத்திரன் நான்!
குச்சி கொறுக்காலான
குடிசையொன்றில்
வாழ்பவன் நான்!

என் மயிர்கள்
கரு நிறத்தவை
என் கண்கள்
மண் நிறத்தவை
கோதுங் கைகளையென்
குல்லா சிராய்க்கிறது
தைலம், எண்ணை சிறிது
தடவினால் நல்லதுதான்.

எல்லாவற்றுக்கும் முதலாக
இதனை எழுதிக்கொள்
யாரையும் நான்
வெறுக்கவில்லை - ஆனால்
கும்பி கொதிக்கும் வேளையில்
எனைக் கொள்ளையிடுவோர்
இறைச்சியையே குதறித் தின்பேன்!
ஜாக்கிரதை!
என்
கும்பிக் கொதிப்பையிட்டு
என்
கோபாவேசந் தனையிட்டு
ஜாக்கிரதையாய் இரு!

மஹ்மூத் தர்வீஷ் (பாலஸ்தீனம்)

வேட்கை

- தெலுங்கு மூலம் : கே.சிவாரெட்டி
- தமிழாக்கம் : சாந்தா தத்

தனிமையை விழைபவனல்ல நான்
ஆனால் எனக்கும்

என் தோழர்களுக்குமிடை
எனக்கும் என் சுற்றியுள்ளோருக்குமிடை
எனக்கும் என் குடும்பத்திற்குமிடை
இரக்கமெனும் திரை அசைந்தால்
பொறுப்பது சிரமம் தான்
வாழ்க்கையை விடச் சிரமம் அது
வாழ்க்கை என்பது இரக்கம் அல்ல
இயல்பாய் நமக்குகிடீடியுள்ள
உரிமை
வியாதிகள் வரவோ பிரச்சனைகளின்
இறுக்கமோ
இயல்பற்றதல்ல
ஆனால் சுற்றிலுமான பார்வைகளில்
இரக்கப் புழுக்கள் நெளிவது
குருரமானது
துன்பங்களுடன் நாம்மால் போராடவியலும்
நோய்களுடன் போராடவியலும்
இன்னும் ஆயிரமாயிரம் இடர்களுடன்
போராட முடியும்
ஆனால்
எவ் விழியேனும் அனுப்பும்
தயையால் பொங்கும் சீழோ உதிரமோ
சகிப்பது சிரமம்
உண்மையில்
நான் தனிமை விரும்பியல்ல

அநேகத் தன்மைகளில் மனிதர்களிடையான
 இடைவெளியைத் தகர்த்தெறிபவன்
 என்னை ஊனமுற்றவனாய்
 ஓட்டைக் குடமாய் பாவிக்கும் தன்மையை
 அருவெறுக்கிறேன்
 உயிருள்ளவரை போராடியபடியே நான்-
 வாழ விடுங்கள் என்னை
 என்னைச் சுற்றி மரண மேகங்கள்
 சூழ்ந்திருப்பதாய்
 நீங்களேன் நினைக்க வேண்டும்...?
 மரண மேகங்கள் கவ்வுவது
 அசகஜமல்ல
 இரக்கப்படும் விஷயமுமல்ல
 பிறக்கும்போது நம்முடன்
 பிறப்பது இறப்பும்
 வாழ்ந்திருக்கும் வரை வாழ்க்கை மீது நேசத்தை
 வாழும் சுதந்திரத்தை
 ஒவ்வொரு அம்சத்தையும்
 ஒவ்வொரு நிகழ்வையும் அதனதன்
 சாரத்துடனும் அனுபவத்துடனும்
 அற்புதமான ஆமோதிப்பாக
 நிலை நாட்டிச் செல்வோம்
 எதனுடனும் சமரசமும் மண்டியிடுவதும்
 தவிர்ப்போம்
 வாழ்ந்திருக்கும் வரை நம் உரிமைகளை
 அதிகாரத்துடன் கேட்போம்
 வாழ்ந்திருக்கும் வரை போராடியபடி வாழ்வோம்
 போரிட்டபடி வாழ்வோம்
 இறுதியில் மரணம்
 இருக்கவே இருக்கிறது
 நம்மைத் துரத்தியபடியே அது...
 என் மீது ஒரு அனுதாபப் பார்வையும்
 எனக்கு விருப்பமைல்லை
 என் இறப்பை விட என் வாழ்க்கை
 மகத்துவமாவதே என்
 பெரு விழைவு

என் வாழ்க்கையை மலினப்படுத்தும் தயையை
வேரோடு வெறுக்கிறேன் நான்
வியாதிகள்....எங்கெங்கும் வியாதிகள்

ஆனால்.....

வாழ்க்கையைத் தீட்டாக்கும் வியாதிகளென
எதுவுமில்லை
பிரச்னைகள்....பிரச்னைகள்.....

ஆனால்.

வாழ்வை வஞ்சிக்கும் பிரச்னைகளேதும்
பிறக்கவில்லை
போராட்டமான வாழ்க்கை மீது
அனுதாப நிழலோ தோல்வியின் சாயலோ
படியக் கூடாது.....படிய விடக் கூடாது
வாழ்க்கையென்றால்
உதிர்ந்து விழும் இலைகளல்ல
வியாதிகளின் மூட்டையல்ல
எக் காரணம் கொண்டும்

எவரும் எவர் மீதும்
அனுதாபம் காட்டுவதும்
கருணை காட்டுவதும்
அவசியமற்றது
வாழ நினைப்பவன் வாளேந்தி
பயமற்று தயையற்று வாழ்வான்
வாழும் வேட்கையுள்ளவன்
வாழ்க்கையின் பகைமையை
இனம் கண்டு வாழ்வான்
வாழ்க்கையின் சுதந்திரச் செறிவை
புரிந்துணர்ந்து வாழ்வான்
என் மரணத்தை விட என் வாழ்க்கை
பெருமிதமாவதே
என் விருப்பம்

(கே.சிவாரெட்டி)

தெலுங்குக் கவிஞர்களுள் கே.சிவாரெட்டி அவர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய முக்கிய ஆளுமை. சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்றுள்ள இவர் இருபத்தைந்து கவிதைத் தொகுப்புகளும். பரவலாய் பேசப்பட்ட கவிதைகளைத் தொகுத்து மூன்று பிரம்மாண்ட நூல்களும் வெளியிட்டுள்ளார். தெலங்கானா பிரிவுக்கு முன்னான ஆந்திர அரசால் தடை செய்யப்பட்டு பின்னர் அத் தடை விலக்கப்பட்ட VIRASAM எனும் பெயரில் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட (மாவோயிசம் சார்பு புரட்சி எழுத்தாளர்) இயக்கத்தின் தீவிர ஆதரவாளர். தன்

கவிதைகளில் பாயசத்தில் முந்திரி போல் ஆங்காங்கே ஆங்கிலச் சொற்கள் இணைக்கும் சிவாரெட்டியிடம் இது குறித்துக் கேட்ட போது அவரின் உறுதியான விளக்கம்----- சொல்லப்படும் கருத்தின் பரிமாணம் முழு வீரியத்துடன் வெளிப்படும் அழுத்தம் காரணமாய் தேவைக்கேற்ப சில இடங்களில் ஆங்கிலச் சொற்களின் பயன்பாடு தவறில்லை என்கிறார்...தவிர ஒரு மணிப்பிரவாள நடைக்காகவும் சில கவிஞர்களால் இம் முறை கையாளப்படுவதாகவும் தெலுங்கு இலக்கியத் தளம் மற்றும் வாசகர்களிடே இது குறித்து எவ் வித சர்ச்சைகளோ முணுமுணுப்போ எழுந்ததில்லையென்றும் மாறாக அனைத்துத் தரப்பினராலும் அங்கீகரிக்கப்படும் ஒரு இயல்பு நிலைப் பிரயோகம் இது என்கிறார்

. சிவாரெட்டி அவர்களின் இன்னொரு அடையாளம் நீள் கவிதைகள்.! (சொல்லப் போனால் தெலுங்கு மொழியின் எண்பது சதவீதக் கவிதைகளில் இந்த அணுகுமுறை காணலாம்.) சிவாரெட்டியின் கவிதைகள் வெகு எளிமையாக...உரைநடை போல் முழு முழு வாக்கியங்களில் இருக்கும் ஆனால். அவை பொதித்திருக்கும் கருத்துகள் திண்மையும் நுட்பமான உள்ளீடுகளும் கொண்டவை! ரெட்டி அவர்கள் தெலுங்கு ஆங்கிலம் இரு மொழிகளிலும் புலமை பெற்றவர், ஹைதராபாத்தின் ஒரு பழம் பெரும் கல்லூரியில் ஆங்கிலப் பேராசிரியராகப் பணி புரிந்து..நல்லாசிரியர் விருது பெற்றுள்ள இத் தீவிர இலாகியவாதியின் கவித்துவத்தில் மிகுந்த வேட்கை உண்டு எனக்கு! இக் கவியாளுமையின் எண்ணற்ற கவிதைகளை தமிழில் கொண்டு வந்துள்ள அணில் பங்கு என்னுடையது. அவ் வகையில் இவரின் “மோகனா ஓ மோகனா “ எனும் கவிதைத் தொகுப்பை மொழியாக்கம் செய்து சாகித்ய அகாடமி வெளியிட்டுள்ளது.)

எந்தன் பெயராலே..

- ஆங்கில மூலம்: Grace Nichols
- தமிழில் : தமிழினி (பேராதனை)

அடிவயிற்றை அழுத்தும் சுமையுடன் குழந்தை.

கருப்பை

இருள் தோய்ந்த நிலவின்

ஓர் ஒளிவளைவு

.

கால் அகட்டி நான் குந்தியிருந்தேன்
வாடிய வாலையிலைகளின் மேலாக.

பூமிக்கும் கட்டளையிட்டேன்

உன்னை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி.

எந்தன் பெயராரே

உந்தன் உதிரத்தாலே

உன்னை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி.

என் சுருள்வறு அவரைக்கொடி.

என் கறைபட்டுப் பழிசேர்ந்த

முழுமைநிறை குழந்தை.

என் முறைகேட்டுச் செயல்விளைவு

என் இளம்பயிர்

என் ஊசியிலைக் குத்தச் செடி

என் விசித்திரக் கலப்பினத் தோன்றல்

என் சின்ன உதிர உறவு

அடர்ந்த புற்களுள் வழக்கிச் செல்லும் பாம்பு
உன் கண்முன் வந்து விழும்படி செய்.

தன் தடம்வழியே “(மட்டத்)தேள்”
வளைந்து நெளியவும்,மடிப்புற்றுச் சுருங்கவும் விடு.

‘கெடுதி’தன் பார்வையை உள்மீது பரப்பு முன்னரே
அது தன் குரல்வளையைத் தானே
நெரித்துத் திணறும்படி விடு.

என் உதிரத்தால்
நான் உன்னைக் கழுவித் தூய்மையாக்கினேன்.
என் கண்ணிர்த் துளிகளால்
நையர் நதியினை நிரப்பினேன்.
என் இனிமையானவனே,
இப்பொழுது
இது உனக்குத்தான்
நீராடுவதற்கும்
நீந்தி விளையாடுவதற்குமாக....

கவிஞர் பற்றி:

Grace Nichols கயானாவில் (*Guyana*) பிறந்து வளர்ந்தவர்.1977 ஆம் ஆண்டில்,பிரித்தானியாவில் குடியேறியதிலிருந்து *Lewes* நகரில் வசித்து வருகிறார். 1983 ஆம் ஆண்டு பொதுநலவாய அமைப்பின் கவிதைக்கான பரிசு “*I is a long-memored Woman*” என்ற இவரது தொகுப்புக்கு வழங்கப்பட்டது.இதனைத் தொடர்ந்து ஆகிய தொகுப்புக்களும் வெளிவந்தன. சிறுவர் இலக்கியத்திலும் அதிக ஈடுபாடுடைய இவர் ‘*Come on into My tropical Garden,*’ ‘*Give Yourself a huge* ‘ என்ற இரு சிறுவர் பாடல் தொகுப்புக்களையும் எழுதியுள்ளார். இவரது முதலாவது நாவல் ‘*Whole Of a Morning Sky* ‘ 1986ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது.இவை தவிர பல பாடல் திரட்டுக்களையும் இவர் பதிப்பித்துள்ளார். அவற்றுள் *Poetry Jump Up, Can I Buy a Slice Of Sky?, A Caribbean Dozen* ஆகியன முக்கியமானவைகளாகும்.இவரின் அண்மைக்காலத் தொகுப்பான ‘*Sun Rise*’ *Virago* வினால் வெளியிடப்பட்டது.

நன்றி : புதிய திசை (கொழும்பு)

தேர்ந்தெடுக்கப்படாத சாலை

- ராபர்ட் ஃப்ரோஸ்ட் (The Road Not Taken Robert Frost - 1874-1963)
- தமிழில் : மு தனஞ்செழியன்

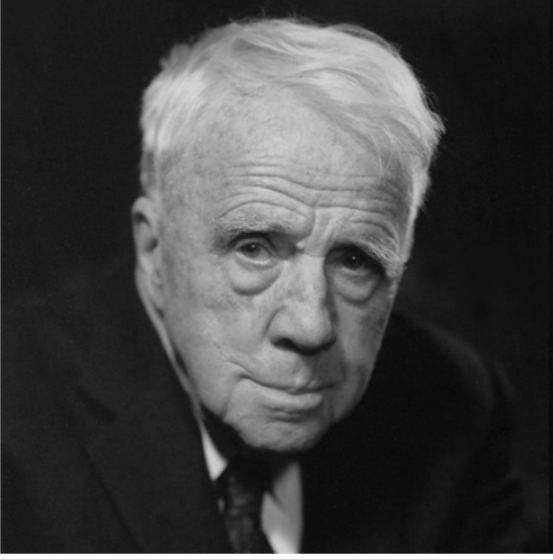
மஞ்சள் காட்டில் பிரிந்திருக்கும் இரண்டு பாதைகள்
மன்னியுங்கள் என்னால் இரண்டிலும் பயணிக்க இயலவில்லை
ஒரு பயணியாய் நீண்ட நேரம் காத்திருக்கிறேன்
ஒன்றைப் பார்வையின் எல்லை வரை கவனித்தேன்
புதர்க்காட்டின் வளைபாதையில் நின்று விட்டது

இன்னொன்றைத் கவனித்தேன் அது சுகமானதாக தென்பட்டது
ஏனெனில் அங்குப் புல் படர்ந்து விரும்பத்தக்கவாரு இருந்தது
அங்குக் கடந்து செல்வதை
ஏற்றுக்கொண்டாலும் நிலையானது மாறுவதில்லை

இரண்டிலும் பகலும் சமமாகப் படர்கின்றன
இலைகளின் மேலே சுவடுகள் கருகியதில்லை
ஓ முதல் தொடக்கத்தையே மறுநாளுக்குத் தள்ளிப்போட்டால்
பாதை எப்படிச் செல்கிறதென்று உணரமுடிவதில்லை
நிச்சயம் திரும்புவேன் என்பது சந்தேகம்தான்

பெருமூச்சுடன் இதைச் சொல்லுகிறேன்
இங்கே காலங்கள் கடக்கிறது
காட்டில் பிரியும் இரண்டு பாதைகளில்
நான் பயணப்படாத பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்தேன்
அது எல்லா மாற்றங்களையும் நிகழ்த்தியது.

The Road Not Taken

Robert Frost - 1874-1963

*Two roads diverged in a yellow wood,
And sorry I could not travel both
And be one traveler, long I stood
And looked down one as far as I could
To where it bent in the undergrowth;
Then took the other, as just as fair,
And having perhaps the better claim,
Because it was grassy and wanted wear;
Though as for that the passing there
Had worn them really about the same,
And both that morning equally lay
In leaves no step had trodden black.
Oh, I kept the first for another day!
Yet knowing how way leads on to way,
I doubted if I should ever come back.
I shall be telling this with a sigh
Somewhere ages and ages hence:
Two roads diverged in a wood, and I—
I took the one less traveled by,
And that has made all the difference.*

ஓரு கவிஞன்

- மூலம் : மாக்சிம் கார்க்கி (காலம் : 1896)
- தமிழில் : மு. தயாளன்

ஓரா உடற்பயிற்சிக் கூடத்திலிருந்து வந்து குளிர்க்காகப் போட்டிருந்த கம்பளிச் சட்டையைக் கழற்றித் தொங்கவிட்டுவிட்டு சாப்பாட்டு அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

சாப்பாட்டு அறையின் ஒரு மூலையில் தாய் அமர்ந்திருந்து தன்னைப் பார்க்கும் பாணியும் அறையின் அலங்கார அமைப்பும் வழமைக்கு மாறாக இருப்பதை அவள் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

இந்த சூழ்நிலையின் காரணத்தை அறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆவல் அவளுள் எழுந்தது. ஆனால் அவள் பெரிய பெண்ணாதலால் தன் ஆர்வத்தை கேள்விகள் கேட்பதன் மூலம் வெளிப்படுத்துவது அவளுக்குச் சரியாகப்படவில்லை.

மெதுவாகச் சென்று தாயின் உச்சியில் முத்தமிட்டுவிட்டு கதிரையில் போய் அமர்ந்தாள்.

கதிரையில் அமர்ந்ததும் தான் சாப்பாட்டு மேசை புதிய விரிப்பு இடப்பட்டு 5 பேர் வந்தமர்வதற்கேற்றவாறு ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டுள்ளதை அவதானித்தாள்.

யாரோ வரப்போகிறார்கள் என்பது புரிந்தது. வருபவர்கள் அம்மா அப்பா பக்கமாக இருந்தால் பிரயோசனமில்லை. அவர்கள் வருவதால் நேரம்தான் வீணாகும். ஆனால் அவர்கள் வருவதாக இருந்தால் இப்படி எல்லாம் செய்யமாட்டார்களே! புரியவில்லையே என்று அவள் குழம்பினாள். வழக்கத்தைவிட பிரத்தியேகமாகப் போட்டிருந்த கதிரையைக் காட்டி

“ யாருக்கு அந்தக் கதிரை போட்டிருக்கிறீர்கள்” என்று தாயைக் கேட்டாள்.

தாய் அவள் கூறியதைக் கேட்காதவள்போல் மேலும் கீழும் பார்த்துப் பிறகு மேலேயுள்ள மணிக்கூட்டைப் பார்த்து யன்னலினூடாக வெளியைப் பார்த்து சிரித்தபடி அவளைப் பார்த்து

“ எங்கே கண்டுபிடி பார்ப்பம்” என்று கூறினாள்.

அம்மா “பகிடி வேண்டாம்”. இப்போ அவளின் அறியும் ஆவல் இன்னும் அதிகரித்துக் கொண்டு சென்றது.

தான் உள்ளே வரும்போது வேலைக்காரி லியூபா தன்னைப் பார்த்து

“ ஒ..நீங்களும் வந்துவிட்டீர்களா?” என்று வியப்போடும் மகிழ்வோடும் கூறியது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. லியூபா ஒரு நாளும் இப்படிக்கூறியதில்லை. தன்னைக் கண்டதும் அவள் ஆச்சரியப்பட்டதும் வரவேற்றவிதமும் வழமைக்கு மாறாகவே இருந்தன. எப்படியாவது அறிந்துவிடவேண்டுமென்ற ஆவல் அவளுள் அதிகரிக்கத் தாயைப் பார்த்தாள்.

தாய் அவளைப்பார்த்து “ பரவாயில்லை ஊகித்துப் பாரேன்” என்றாள் சிரித்துக் கொண்டே.

லியூறாவின் சத்தமும் அவள் நடந்துகொண்டவிதமும் ஒருவித சந்தேகத்தைத் தோற்றுவித்தாலும்

“ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். யாரோ புதியவர் ஒருவர் வரப்போகிறார்.” என்று அவள் கூற அவளின் அம்மா “ சரி அந்த யார் என்பதைக் கண்டுபிடியேன்” என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள்.

கொஞ்சம் யோசித்த சூறா “...அது மாமா சொயன்சாவா..” என்று கேட்டாள். உடனே அவள் அம்மா தலையை ஆட்டியபடி..உறவினர் இல்லை... ஆனால் நீ நிரம்ப விரும்பிப் பைத்தியமாக உள்ள ஒருவர்...” என்றாள். கொஞ்ச நேரம் கண்களை உருட்டி யோசித்த சூறா தாயின் கழுத்தைக் கட்டிப்பிடித்தபடி “ உண்மையாகவா அம்மா”

என்று சந்தோசத்தில் துள்ளிக் குதித்தபடி “ அப்படினால் வரப்போவது கிறிம்சியா.. அப்பா அவரைச் சந்திக்கவா போய்விட்டார்...இப்போ வந்துவிடுவார்களா..நான் போய் அந்த சாம்பல் நிறச் சட்டையைப் போடவா” என்று அவள் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டிருக்கும்போது வாசல் மணி அடித்தது.

அவள் உள்ளே ஓடிவிட்டாள். கண்ணாடிக்கு முன்னால் நின்று ‘ நாளைக்குப் பள்ளிக்கூடம் போனால் நண்பிகள் முன் பெருமையாகக் கூறுவேன். கிறிம்சியின் புதிய கவிதை என்னிடம் இருப்பதாகக் கூறுவேன். அதுவும் இதுவரை பிரசுரிக்கப்படாத கவிதை என்று கூறுவேன். தங்களோடு அவரைக் கதைக்கச் சொல்லிக் கேட்பார்கள். நான் மாட்டேனென்று சொல்வேன். அற்புதமான அந்தக் கவிஞன் எனக்கு மட்டுமே சொந்தம் என்பேன். அப்படியானால் நீ அவரைக் காதலிக்கிறாயா என்று கேட்பார்கள்.

ஏன் காதலிக்கக் கூடாது. அவருக்கு என்ன குறைச்சல்.

அவர் கவிஞரல்லவா! கவிஞர்கள் காதலில் விழுவது சகஜம் தானே. அவர் என் கைகளைப் பிடித்து “சூறா உன்னைக் கண்ட கணம் என் உணர்வுகள் உன்னிடம் வந்துவிட்டன.” என்று கூறுவார். நான் வெட்கித் தலை குனிவேன்.

மெல்லிய உயர்ந்த உடம்பு. அழகான கருப்புநிற மீசை. ஆகா என்ன அழகு! ஆமாம் அவர் என் காதலர்..... நான் எவ்வளவு அதிஸ்டம் செய்தவள்.....

என்று எண்ணிக் கொண்டே முகத்தை மூடியிருந்த கைகளை விலக்கி கண்ணைத் திறந்தாள். அவளின் முன்னால் கவிஞர் கிறிம்சி சிரித்தபடி நின்றிருந்தார். வளர்ந்த மெல்லிய உடலைக் கொண்ட மனிதன் சாயம்போன சாம்பல் நிற உடுப்பை அணிந்தவாறு நின்றிருந்தார். நரைத்த மீசை சவரம் செய்யாத கன்னங்கள் கொண்டவராக அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடி நின்றிருந்தார். அவள் எதிர்பார்க்காத தோற்றம்.

“என்ன பெண்ணே எப்படியிருக்கிறாய்..என்னைத் தெரிகிறதா?” என்று அவர் கேட்டார்.

“நானா..உங்களின் கவிதைகளை நான் வாசிப்பேன்..நான் கடைசியாக உங்களைச் சந்தித்தபோது சிறியவளாக இருந்தேன்”

அவளை மேலும் கீழும் அளந்தபடி “ ம்..அப்ப இப்போ நீ பெரிய பெண்...” என்று கூறிய கவிஞர் மேலும் ஏதோ கூற எத்தனித்துக் கூறாமல் வயதுபோனவர்கள் செய்வதுபோல் சொண்டினை சுழித்து நிறுத்தினார்.

கதிரையில் சாய்ந்து இருந்த கவிஞர் சூறாவின் தகப்பனைப் பார்த்து “நீங்கள் இருக்கும் இந்த இடம் மிகுந்த அமைதியும் அழகும் கொண்டதாகும்” என்று கூறினார்.

கோப்பையைக் குனிந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த சூறா கவிஞரிடம் தனக்குப் பிடித்தது என்ன பிடிக்காதது என்ன என்பதைப்பற்றி ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவரின் சாம்பல் நிற கீழங்கி பிடிக்கவில்லை. மெல்லிய வெள்ளைகலந்த மீசை பிடிக்கவில்லை. மொத்தத்தில் அவரின் சுவையற்ற பேசும் பாங்கும் பிடிக்கவில்லை. அவரின் சவரம் பண்ணாத கன்னங்களும் சொண்டினை அடிக்கடி இழுக்கின்ற பாங்கும் கூட அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

அவர் கண்களுக்குக் கீழே தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் வளையங்களும் சுருங்கிய முன் நெற்றியும் அவரை ஒரு தபாற்கந்தோரில் வேலை செய்யும் எழுதுவினைஞராகவே காட்டியது. இவருடைய தோற்றத்தில் கவிஞருக்கான எந்த அடையாளங்களும் இருக்கவேயில்லை.

அவருடைய குட்டையான கரங்களும் தடித்த விரல்களும் அவளுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது.

“ அப்படியென்றால் நீ என் கவிதைகளை வாசிக்கிறாய் என்று நினைக்கிறேன்” என்றார் கவிஞர்.

அவள் சும்மா அதற்குத் தலையாட்டினாள்.

“அப்படியென்றால் நீ அவற்றை விரும்புகிறாயா?”

என்று கவிஞன் கேட்க அவளின் அம்மா

“ உங்கள் கவிதைகளில் அவள் பைத்தியமாகவே இருக்கிறாள்” என்று சொல்ல

சூறா அவசர அவசரமாக

“அப்படி ஒன்றுமில்லை. எனக்கு அவைகள் பிடிப்பதில்லை” என்று வெறுப்பாகக் கூறினாள்.

அவள் இப்படிக்கூறியதும் எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். கவிஞரும் அவர்களோடு சேர்ந்து சிரித்தார். அவர் தனது இமைகளைக் கூட உயர்த்தினார். அதன் அர்த்தம் என்ன? அவளுக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. தான் அப்படிக்கூறியதற்காக வீட்டுக்குப் போனதும் கோபம் கொள்வாரோ என்றெல்லாம் பயந்தாள். ஏன் அவரும் அவர்களோடு சேர்ந்து சிரித்தார்?

“சூறா நீ எந்த வகுப்புப் படிக்கிறாய்?” அவர்தான் கேட்டார்.

“ஆறாம் வகுப்பு” என அவள் சொன்னாள். ஏன் இதையெல்லாம் இவர் கேட்கிறார்?

இவர் ஏன் என்னைச் சூறா என்று கூப்பிடுகிறார்.?

அடுத்து “ சூறா உனக்கு எந்தப் பாடம் பிடிக்கும்..நான் நினைக்கிறேன்.. உனக்கு வரைதல்தான் பிடிக்கும்.. சரிதானே?”

“இல்லை எனக்கு இலக்கியம்தான் பிடிக்கும்”

“அப்போ உனக்கு இலக்கிய ஆசிரியரைப் பிடிக்கும்” என்று கூறிவிட்டு காது கிழியும்படி சிரித்தார். அவரோடு சேர்ந்து எல்லாரும் சிரித்தார்கள்.

சூறாவுக்கு எரிச்சலாகவிருந்தது. அந்த இடத்தைவிட்டுப் போய்விடவேண்டுமென்று மனது துடித்தது. கண்களுக்குள் எந்தநேரமும் வெளிவந்துவிடக் கூடியவண்ணம் கண்ணீர் சேர்ந்துவிட்டது.

“ எல்லாரும் நிறுத்துகிறீர்களா..இதில் என்ன பகிடி இருக்கிறது..இலக்கிய ஆசிரியரை எனக்குப் பிடிக்கும்தான். ஏன் எங்கள் வகுப்பில் போய்க் கேட்டுப் பாருங்கள் எல்லாருக்கும் பிடிக்கும். அவர் நல்லாகச் சொல்லித் தருவார். ஏன் 7ஆம் வகுப்பில்போய் கேட்டுப் பாருங்கள். அவரைப்பற்றிச் சொன்னால் உங்களுக்கு என்ன சிரிப்பு” அவள் இப்படிக்கத்திச் சொன்னதும் எல்லாரும் சிரிப்பை நிறுத்திவிட்டு இவளையே பார்த்தார்கள்.

“ஏய் சூறா என்ன இது?” என்று சூறாவின் அப்பா.

“சரி.. விடுங்கள் நாங்கள் ஒரு பெண்ணைக் கோபப்படுத்திவிட்டோம்”

அவளைக் கோபப்படுத்தியதற்காக அவர் மன்னிப்புக் கேட்டார். அந்த மன்னிப்புக் குரல் அவள் காதுகளை அடைந்தாலும் அவள் அதை ஒரு பொருட்டாகக் கருதவில்லை. அவளுக்கு அந்தமேசையில் இருக்கவே பிடிக்கவில்லை.தான் ஒரு புதியவளாக அங்கிருப்பதுபோல் உணர்ந்தாள். தன்னையிட்டுத் தானே வருத்தப்பட்டாள். அவளின் இதயம் முழுவதும் சோகத்தால் நிரம்புவதுபோல் உணர்ந்தாள்.

சாப்பாட்டுக்குப் பின் தன் அறையின் யன்னலோரம் சென்று தோட்டத்திலுள்ள அந்த நாவற்பழ நிற செடியை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவர் ஒரு கவிஞராகவே இல்லையே.சாதாரண மற்றவர்களைப் போலல்லவா இருக்கின்றார். என்று தனக்குள் சிந்தித்துக் கொண்டேயிருந்தாள்.

எல்லாரைப் போலவும் இவர் இருக்கிறார் என்றால் அப்பா ஏன் கவிதை எழுதவில்லை. அப்போ என் அப்பா இந்தக் கவிஞரைவிடக் கேவலமானவரா. இந்தக் கவிஞரின் சில

கவிதை வரிகள் அவள் நினைவிற்கு வந்தன.

எவ்வளவு ஏக்கம் நிறைந்த வரிகள். கேட்பவர் மனதைக் கிளறிவிடும் ஓசை தப்பாத வரிகள். சாப்பாட்டு மேசையில் இவைபற்றி ஒரு வரிதானும் கதைக்கவில்லையே. கடதாசிப் பூக்கள் செய்யும் சோனியா சசிக்கோவா மிகமிக அழகான பூக்களைச் செய்வாள். ஒவ்வொருவரும் அவள்மேல் பொறாமை கொள்வர். ஆனால் அவளைக் கேட்டால் இவையெல்லாம் எனக்கு மிகச் சாதாரணம் என்று சொல்வாள். அப்படி ஏன் இவர் சொல்லவில்லை?

தோட்டத்திலிருந்து யாரோ கதைக்கும் சத்தம் வந்தது. எட்டிப் பார்த்தாள். அங்கே அவளுடைய தகப்பனும் கவிஞர் கிறிம்ஸ்கியும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“ உங்களின் கடைசிப்புத்தக விற்பனை எப்படிப் போகிறது.” என்று அவளின் அப்பா கேட்டார்.

“ பரவாயில்லை. சுமாராகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இரண்டாம் பதிப்புப் போடலாமென யோசிக்கிறேன். ஆனால் இந்த மக்கள் என்னுடைய கவிதைக்காக புத்தகத்தை வாங்குவதாகத் தெரியவில்லை. ”

“ புரியவில்லை..”

“புத்தகம் வெளிவந்தவுடன் இந்த விமர்சகர்கள் தங்கள்பாட்டுக்கு ஏதும் சொல்லி வைப்பார்கள். மக்கள் என் கவிதையை விட்டுவிட்டு விமர்சகர்கள் சொன்ன குறையைப் பார்ப்பதற்காக விழுந்தடித்து வாங்குகிறார்கள்.” என்று கூறிச் சலித்தார் கவிஞர்.

“ம்..எழுத்தாளர்களான உங்களுக்கு இந்த விமர்சகர்கள் பெரிய தலையிடிதான்.” என்றார் அவளின் அப்பா.

“அவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள் என்று புரியவில்லை. எங்களின் குரல் மக்களின் பழிவாங்கும் தன்மையின் புலம்பலாக எண்ணுகிறார்கள் போலும். அது அப்படியல்ல என்று எப்படிப் புரிய வைப்பது? மக்கள் அப்படி அல்ல. மக்கள் மிகுந்த துயரத்திலும் துன்பத்திலும் இருக்கிறார்கள். ஒரு சிலர் சுயநலமிகளாகவும் இருக்கிறார்கள். எதிலுமே திருப்தியற்றவர்களாகவே மக்கள் உள்ளார்கள். இந்த சூழ்நிலையை இந்த விமர்சகர்கள் கருத்தில் எடுப்பதில்லை. எழுத்தை விமர்சிக்கலாம் வாழ்க்கையை அல்ல. பழையவற்றை விமர்சிக்கலாம் புதிய மாறுதல்களை அல்ல. இளையவர்கள் பழைய காலத்தில் பிறந்தவர்களாகவே வாழ்கிறார்கள். தங்கள் ஆத்மாவை தூய்மைப்படுத்தக்கூடிய கவிதைகளைப் படிப்பதற்குத் தயங்குகிறார்கள்....ஓ இதை இனிமேல் விடுவோம்.. என்னுடைய ஆதங்கத்தைக் கூறப்போய் உங்களின் நேரத்தை வீணடித்துவிட்டேன்”

என்றார் கவிஞர்.

“ அப்படியெல்லாம் இல்லை” என்று அவளின் அப்பா சமாளித்தார்.

“ உங்களுக்கு நல்ல அழகான மகள்” என்றார் அவர். அவள் திடீரென்று மேலிருந்து அவரைப் பார்த்தாள். “ ஓ.. இதைக் கூடவா கவனித்தார்? இப்படியும் இவருக்குப் பேசத் தெரியுமா? ” என்று தனக்குள் நினைத்தாள். ஒரு கணம் அவர் அவளுக்குக் கவிஞனாகத் தெரிந்தார்.

“ என்னுடைய மனைவி எங்கிருக்கிறாள் என்றே தெரியாது. அவளை நினைத்தாலே எனக்கு நடுக்கமாக இருக்கிறது. என்னை விட்டுப் போனபின் அவள் ஏதோ ஒரு பாடசாலையில் படிப்பித்துக் கொண்டிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவள் என்ன பெண்ணா? அவளை மணமுடித்த நான் ஒரு பாவம் செய்தவன். அவளின் குணத்தை அறிந்தபின் நான் அவளுக்காக என்றும் கவலைப்பட்டதில்லை. என்ன என் கதையைக் கூறி போரடிக்கிறேனா. தேநீர் வருமா?”

“ இன்னும் சில நிமிடங்களில் தேநீர் வரும். நான் உங்களிடம் ஒன்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும். உங்களின் நிலை இப்போது என்ன? அதாவது இப்போ திரும்ப மணமுடித்து விட்டீர்களா அல்லது தனியாகவே உள்ளீர்களா?” என்று அவளின் அப்பா கேட்டார்.

“ சென்ற வைகாசியிலிருந்து தனியாகத்தான் உள்ளேன். அதுவரை என் வாழ்க்கை பயங்கரமானது. அவளை அந்தப் பிசாசை நான் மணம் புரிந்தது ஒரு விபத்து. ஒரு நாள் சுற்றுலா சென்றிருந்தேன். எனக்குக் குடிக்கும் பழக்கம் இருந்தது. இந்தப் பிசாசு எப்படி என் இடத்திற்கு வந்ததோ தெரியவில்லை. காலையில் கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டு எழும்பும்போது அந்தப் பிசாசு பக்கத்தில். ஒரே அழகை. நான் இரக்கமுள்ளவனல்லவா. திருமணம் முடிந்தது. அதன் பின்தான் பிரச்சினையே ஆரம்பமானது. முதலிலே என் உடுப்பிலே கைவைத்தாள். நான் மறுத்தேன். அவள் அழுதாள். சண்டை ஆரம்பமானது. நித்தமும் பிசாசுடன் சண்டை. தொடர்ந்து வாழ முடியாது. பிரிந்து விட்டேன். ஒரு கவிஞன் சுதந்திரப் பறவையாகப் பறக்கவேண்டும்.

“ அப்புறம் என்ன நடந்தது? அந்தப் பெண்ணின் பெற்றார் இதில் தலையிடவில்லையா?”

அவளின் அப்பா மெதுவாகக் கேட்டார்.

“ அவளின் பெற்றார்களும் அவளுக்குப் பயம். இனிமேல் அவளோடு வாழப்போவதில்லை என்று தீர்மானித்தேன். அந்தப் பிசாசை விட்டு சுதந்திரமாக வெளியே வந்துவிட்டேன்.

அவளுக்கு மாதாமாதம் 25 ரூபிள்ஸ் கொடுக்கிறேன். அவ்வளவுதான்”

இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சூறாவிற்கு உடல் குளிர்ந்தது. தலையை உள்ளே எடுத்துக் கொண்டாள். மனதிற்குள் ஏதோ மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தது. அவரின் வாழ்க்கையை நினைந்து மனதிற்குள் கவலைப்பட்டாள்.

“ அதனால்தான் உங்கள் கவிதைகள் அவநம்பிக்கை நிறைந்தனவாக இருந்தனவா?”

அவளின் அப்பா கேட்டார். இருவரும் தோட்டத்திலிருந்து உள்ளே வந்துவிட்டனர்.

சாப்பாட்டு மேசையில் அவர்களின் உரையாடல் தொடர்ந்தது.

“ நீங்கள் என் கவிதையான ‘ வண்ணங்கள் நிறைந்த நினைவலைகள் இருண்ட பொழுதுகளிலும் என்னை வதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன’ என்பதைப் படித்திருக்கிறீர்களா?” என்று அவர் கேட்டார்.

“புரிகிறது”

“ என்னுடைய கவிதைகள் எல்லாம் என் இதயத்தின் முனகல்களே. என்னால் அவற்றைத்தான் எழுதமுடிகிறது. “

அப்போது சூறா சாப்பாட்டு மேசையை நோக்கி வந்தாள்.

“ இப்போது சின்னப் பெண்ணிற்குக் கோபம் தணிந்திருக்கும் என நினைக்கிறேன்” என்று கவிஞர் சொன்னார்.

சூறா எதுவும் சொல்லவில்லை.

“ சூறா ஏன் பதில் கூறவில்லை. இது அநாகரிகம் அல்லவா? “ என்றார் தகப்பனார்.

கதிரையைவிட்டு எழும்பிய சூறா “ நீங்கள் எல்லாம் போலிகள்” என்று சொல்லிக் கொண்டே எழும்பி ஓடினாள். அவள் அவரின் கவிதைகளைப் படிக்கும்போது அவரைப்பற்றி ஒரு ஓவியத்தைத் தனக்குள் வரைந்திருந்தாள். அந்த ஓவியம் அவளுள் நன்றாகப் பதிந்துவிட்டது. அவரை நேரே பார்த்தபோது அவள் வரைந்த அந்த ஓவியம் சுக்கு நூறாக உடைந்துவிட்டது. அதனால் அவளால் அவர்களோடு சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பவே முடியவில்லை.

அவள் ஓடிப்போனபோது அவளைத் தொடர்ந்து சென்ற அம்மா திரும்பிவந்து

“ அவள் அழுகிறாள். தன்னை மட்டும் ஏன் கேள்வி கேட்கிறார்கள்” என அழுகிறாள் என்று கூறினாள். எல்லாரும் திகைத்துப் போயிருந்தனர். ▶

குகை ஓவியங்கள்

- பஞ்சாபியில் : அம்ருதா ப்ரிதம்
- ஹிந்தியில் : அமியா குன்வர்
- தமிழில் : வசந்த தீபன்

அன்று சூரியன்

நான் குகையின் நுழைவாயிலுக்கு வந்தபோது...

பல வண்ணங்களாக

மிகப் பகட்டான உடைஅணிந்து வந்தது...

போகணும் கடவுள் _ இந்த குகையிலிருந்து

எப்படிப்பட்ட ஈர்ப்பு எழுந்திருந்தது

என்று சூரியன் தலை குனிந்தான்

மற்றும் குகையின் குறுகிய நுழைவாயிலிருந்து வந்தது...

உள்ளே _ அந்த குகையின் சுவர்களின் மேல்

சரீர-யோகாவின் படங்களைப் பார்க்கிறது

ஒரு கல் பாறையின் மேல் அமர்ந்தது...

சித்திரங்கள் உயிர்த்தன, சிரித்தன

மற்றும் சொல்லத் தொடங்கின

உடலிலிருந்து கடந்து

அந்த உடலின் துண்டு

உடலைக் கடக்கிறது

அவன் ஒருபோதும் படம் எடுக்கப்படவில்லை...

கதிர்கள் கண்களைச் சிமிட்டி

சுவர்களைப் பார்த்தது

பாறையோ _

சமாதியின் ஆசனமாக மாறிப் போனது

மற்றும் சக்தி துகள்களின் மண்

சூரியனை, சித்திரங்களை கடந்து எடுத்துப் போனது...

பின்னர் சூரியனின் உடலை-

நேரம் அசைத்த போது

அமானுஷ்யத்திலிருந்து லௌகீகமாகிப் போனது

சூரியன் தனது உடலின்

மிகப் பகட்டான ஆடையை நீக்கியது

மற்றும் அதே பாறையில் உட்கார்ந்து

குகையின் சுவர்களை அணிந்தது...

எனக்கு தெரியாது-

இது எந்தக் காலத்தின் கதை

ஆனால் ஒரு காலம் வந்து இருந்தது என்று,அது குகை ஓவியங்களைப் பார்க்கிறது என்று

இவ்வளவு அறிந்திருக்கிறேன்

சூரியன் பக்கிரி(பிச்சைக்காரன்) ஆகி இருந்தது...

○

அம்ருதா ப்ரிதம்

பிறப்பு : 31 ஆகஸ்ட் 1919

இறப்பு : 31அக்டோபர் 2005

பிறந்த இடம் : குஜராங்வாலா, பஞ்சாப்

படைப்பு : காகஜ் தே கேன்வாஸ்

விருது :

(1) சாஹித்ய அகாதமி விருது (1957)

(2) பஞ்சாப் அரசின் மொழிப் பிரிவு மூலம் விருது (1958)

(3) பஸ்கேரியா வைரோவ் விருது (1988)

(4) இந்தியாவின் உயரிய இலக்கிய விருது _ ஞானபீட விருது (1981)

அன்பினிய மார்க்

(நாவலின் ஒரு பகுதி)

- நாவலாசிரியர் : மார்கெரித் யூர்செனார் (Marguerite Yourcenar).
- தமிழில் : நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா

இன்றைய தினம் என்னுடைய மருத்துவர் ஹெர்மோழேன் -ஐ காணச் சென்றேன். தம்முடைய நீண்ட நாள் ஆசிய பயணத்தை முடித்துக்கொண்டு அண்மையில்தான் தமது ஆடம்பரமான இல்லத்திற்குத் திரும்பியிருந்தார். சோதனைக்கு முன்பாக உணவெடுக்கக் கூடாது : ஆகையால் காலையில் சற்று முன்னதாக சந்திப்பதென்பது இருவருமாக சேர்ந்தெடுத்த முடிவு. மேலங்கி மற்றும் பிற ஆடைகளைக் களைந்து, சோதனைக்குரிய படுக்கையில் கிடத்தப்பட்டேன். எனது உடல்குறித்த விரிவான தகவல்கள் வேண்டாம். மூப்படைந்து, நீர்கோர்ப்பினால் பாதித்த இதயத்துடன், இறக்கும் தறுவாயில் நானுள்ள நிலையில், அது பற்றிய கூடுதல் செய்திகள் எனக்கு

ஒவ்வாததைப் போலவே உனக்கும் வெறுப்பை அளிக்கலாம், பதிலாக ஹெர்மோழேன் கேட்டுக்கொண்டபடி இருமிக் காட்டினேன், மூச்சை உள்வாங்கினேன், பின்னர் அதை அடக்கினேன் என்பதைவேண்டுமானால் தெரிவிக்கலாம். நோயின் தீவிரம் தம்மையும் மீறி அவரை பதற்றமடையச் செய்தது, விளைவாக அவர் ஊரில் இல்லாத நாட்களில் எனக்குச் சிகிச்சையளித்த லொல்லா என்ற இளம்பெண்மீது பழி சுமத்தவும் அவர் தயார். மருத்துர்கள் முன்பாக சக்கரவர்த்தி என்கிற சொல்லுக்கு எந்தப் பொருளுமில்லை, வேண்டாம் அதைவிடு, குறைந்த பட்சம், நான் மனிதன் என் குணம் இப்படியென அவர்களிடம் சொல்லத்தான் முடியுமா. மருத்துவ கண்களுக்கு நானொரு கேளிக்கைப் பிண்டம், இரத்தம் நிணநீர் கலவையிலிருக்கிற பரிதாபத்திற்குரிய ஓர் உயிர். இன்று காலை முதன்முறையாக எனது மனதில் உதித்த விஷயம், என் ஆன்மாவைக்காட்டிலும் என்னை நன்கறிந்தது மட்டுமல்ல, விசுவாசமும் - அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கைக்கும் உரிய தோழன் என நினைத்திருந்த எனது சரீரம் இறுதியில் தனது எஜமானன் ஆன என்னைத் தின்று சீரழித்திருக்கும் கபடமிமிக்க ஒரு மிருகம் என்கிற உண்மை. பொறு..... என்ன இருந்தாலும், எனக்கென்று உழைத்த உடலை எப்படி வெறுக்கமுடியும், அதன் தற்போதையை தேவை நல்லதொரு சிகிச்சை, எனவே சற்று பொறுப்போடு நான் நடந்துகொள்ளவேண்டும். இருந்தும் எனக்கு அவ நம்பிக்கைகள் இருந்தன. ஹெர்மோழேன் மருத்துவராயிற்றே, கீழ்த்திசைப்பயணத்தில் கொண்டுவந்த அதிசய மூலிகைகள், தாது உப்புக்களின் சரியான கலவைகள் ஆகியகளைக்கொண்டு தாம் அளிக்கும் சிகிச்சைப் பலன் தரும் என்பது அவர் வாதம். மனிதர் தந்திரசாலி. எவரையும் எளிதாக ஏமாற்றவல்ல கேட்டு சலித்துபோன வார்த்தைகளில் அடுக்கடுக்கான உத்தரவாதங்களை அளிப்பதில் தேர்ந்தவர் ; ஆயினும், இது போன்ற பாசாங்குகளை எந்த அளவிற்கு நான் வெறுப்பவன் என்பதையும் அவர் அறிவார். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் மருத்துவ தொழில் என்கிறபோது, இதுபோன்ற குற்றம் குறைகள் அவரிடத்தில் இருக்கவே செய்யும். எனது மரணத்தை என்னிடமிருந்து மறைக்க முயற்சிக்கிறார் என்பது தெரிந்தும், அவர் எனக்கொரு உண்மையான சேவகராக இருந்து வந்துள்ளார் என்பதற்காக மன்னிக்கிறேன். ஹெர்மோழேன் ஒரு மேதை, ஞானி ; தொழிலில் அவரிடமுள்ள நேர்மை எனது அரசவை பிற மருத்துவர்களினும் பார்க்க அதிகம். நோயாளிகளில் அதிக அக்கறையுடன் சிகிச்சை பெறும் பாக்கியசாலி நானாக இருக்கக் கூடும். ஆனால் நம் ஒவ்வொருவரின் எல்லைப்பரப்பும் ஏற்கனவே வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது, அதை எங்கனம் மீற முடியும். வீக்கமடைந்த எனது கால்கள் ரோமானிய விழாக்களில் நீண்ட நேரத்தைச் செலவிட ஒத்துழைப்பதில்லை : எனக்கு வயது அறுபது, போதாதற்கு சுவாசத்திற்கு சிரமப்படுகிறேன்.

அச்சம்தரும் கற்பனைகள், நம்பிக்கை அளிக்கும் மாயத் தோற்றங்களைப்போலவே அபத்தமானவை, அவை மிகுந்த மன வேதனைகளை அளிக்கும் என்பதும் நிச்சயம். அதற்காக நீ என்னைச் சந்தேகிக்காதே! அவற்றுக்கெல்லாம் இடம் தரும் அளவிற்கு நான் கோழை அல்ல. எனினும் இனி இழப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை என்ற நிலையில், நான் படும் வேதனைகளையேனும் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டும், அதற்கான தீர்வு ஒன்றே ஒன்றுதான் : நம்பிக்கையை வளர்த்துக்கொண்டு, என்னை நானே ஏமாற்றிக்கொள்வது, அதைத்தான் செய்ய இருக்கிறேன். தான் அதிக தூரத்தில் இல்லை என்பதை 'மரணம்' தெரிவித்துள்ள போதிலும், அதற்குச் சிறிது காலம்பிடிக்கலாம். இன்றைக்கும் ஒவ்வொரு இரவும் வைகறைப்பொழுதைக் காணமுடியும் என்கிற நம்பிக்கையுடனேயே உறங்கச் செல்கிறேன். சற்றுமுன்பு வரையறுக்கப்பட்ட எனது எல்லையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தேன், அதற்குள் இருந்தபடி எனதிருப்பின் ஒவ்வொரு அடியையும் தற்காத்துக்கொள்ள முடியும் ; ஏன், இழந்த சில அங்குல நிலத்தை மீட்கவும் கூடும். எது எப்படியோ, ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் ' உயிர் வாழ்க்கையில் எங்கே தோல்விக்கான கட்டமோ அவ் வயதை நானும் எட்டிவிட்டேன். இருந்தும் நாட்கள் எண்ணப்படுகின்றன என்பதற்கு எவ்விதப் பொருளுமில்லை, காரணம் இன்று நேற்றல்ல பலகாலமாக நம் அனைவருக்குமே நாட்கள் எண்ணப்பட்டே வந்திருக்கின்றன. ஆனால் எங்கே, எப்போது, எப்படி நேரும் என்பதிலுள்ள நிச்சயமற்றதன்மை, எந்த முடிவை நோக்கி இடைவிடாது பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறோமோ அதனைச் சரியாக அடையாளம் காண அனுமதிப்பதில்லை, இந்த ஓயாத பயணம் காரணமாகவும் உயிக்கொல்லி நோயின் தீவிரத்தினாலும் நான் மிகவும் சோர்ந்து போகிறேன். எல்லையைத் தொட்ட முதல் நபருக்கு முடிவு உறுதி என்கிறபோதும், அது எப்போது என்பதுதான் இப்போதைய கேள்வி. எனினும் ' சம்பந்தப்பட்ட நோயாளிக்கு அடுத்துவரும் பத்தாண்டுகளில் தனக்கு மரணம் நிச்சயம் என்பது நன்றாகத் தெரியும். எனது முடிவுக்கான கெடு என்பது வருடக் கணக்கிற்கு உரியதல்ல மாதக் கணக்கிற்குள் அடங்குவது. மார்பில் குத்துவாள் செருகப்பட்டோ, குதிரையிலிருந்து விழுந்தோ சாகும் வாய்ப்புகள் எனக்கு மிகவும் குறைவு; கொள்ளைநோயில் சாகவும் வாய்ப்பில்லை ; தொழுநோய் அல்லது புற்றுநோய் இரண்டும் நிரந்தரமாக எனக்கு விலக்கப்பட்டவை ; கலிடோனியன்(Caledonian) கோடரியால் தாக்குண்டோ அல்லது பார்த்தியன் (Parthians) அம்பு பாய்ந்தோ நாட்டின் எல்லையில் மடிவதற்கான அபாயகரமான காரியங்களை எப்போதோ விட்டாயிற்று ; நீரில் மூழ்கி இறப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் இல்லையென்ற மந்திரவாதிப் பெண்மணியின் ஆரூடமும் பலித்திருக்கிறது என்றே சொல்லவேண்டும், வாய்ப்புகள் கிடைத்தும் புயலும் காற்றும் என்னைக்கொல்ல தவறிவிட்டன. திபர்(Tibur), ரோம் இவ்விரண்டு நகரங்களில் ஒன்றில் நான் இறப்பது நிச்சயம், தவறினால் நேப்பிள்ஸ் நகரத்தில் அது

நிகழ்க்கூடும், மாரடைப்பு அப்பணியை நிறைவேற்றும். பத்தாவது மாரடைப்பிலா?, நூறாவது மாரடைப்பிலா? என்பதுதான் இன்றைக்குள்ள கேள்வி. தீவுகள் கூட்டத்திடைப் படகில் பயணிக்கும் ஒருவன், அந்தி சாயும் வேளையில் ஒளிரும் மூடுபணியைத் தொடர்ந்து சிறிது சிறிதாக கரைவிளிம்பை காண நேர்வதைப்போல, மரணத்தின் முகச் சாயல் எனக்கும் தெரிகிறது.

வறுமையில் வீழ்ந்த ஒருவன் தமது மிகப்பெரிய மாளிகையை இனி முழுமையாக பராமரிக்க முடியாதென்ற கட்டத்தில் சில பகுதிகளின் தளவாடங்களை அகற்றி, காலியாக போட்டிருப்பதைப்போல, என்னுடைய வாழ்க்கையின் சில பகுதிகள் இன்று வெறுமையாக உள்ளன. வேட்டை ஆடுவதை நிறுத்தி ஆயிற்று. எத்ருரியன்(Etrurian) மலைகளில் மான்களின் விளையாட்டிற்கும், சாவகாசமாக நின்று அவை அசைபோடுவதற்கும் இடையூறாக இருந்தவன் நான், இனி அவற்றுக்கு என்னால் தொந்தரவுகள் இருக்காது. தமது நேசத்திற்குரிய உறவில் ஒருவன் எங்கனம் வாஞ்சையையும், அணுகுமுறையில் புது புது உத்திகளையும் வெளிப்படுத்துவானோ அவ்வாறே காட்டில் டயானா(Diana) தேவதையைச் சந்தித்தபோதெல்லாம் தவறாமல் நான் கடைபிடித்து வந்தேன். பதின் வயதில் - காட்டுபன்றி வேட்டை அனுபவம் 'கட்டளை' என்றால் என்ன, ஆபத்தை எதிர்கொள்வது எப்படி என்பனவற்றைக் கற்கும் முதல் வாய்ப்பை எனக்கு அளித்தது. அப்போது மிகவும் ஆக்ரோஷத்துடன் விலங்கின்மீது பாய்ந்திருக்கிறேன், இதுபோன்றவற்றில் நிதானம் தேவையென என்னைக் கண்டித்தது எனது சுவீகாரத் தந்தை ட்ரோஜன்(Trojan). மரணம். துணிச்சல், உயிரினங்களிடத்தில் இரக்கம், அவை படும் வேதனைகண்டு அடைந்த சந்தோஷம் அனைத்தும் ஸ்பெய்ன் காட்டின் வெட்டவெளியில் விலங்குகளைக் கொன்று கிடைத்த ஆரம்பகால அனுபவங்கள். ஒரு மனிதனாக வளர்ந்த நிலையில், மூடர்கள்-புத்திசாலிகள் ; பலசாலிகள்-பலமற்றவர்கள் என, எதிரிகளின் தன்மைகேற்ப மோதுவதற்குரிய ரகசியங்கள் அனைத்தையும் வேட்டையிடமிருந்தே கற்றேன். மனிதர்களின் அறிவுத் திறனுக்கும் விலங்குகளின் விவேகத்திற்கும் இடையிலான இச் சரிநிகர்யுத்தம், சூட்சிகள், தந்திரங்கள் அடிப்படையிலான மனிதர் யுத்தத்துடன் ஒப்பிடுகிறபோது ஓர் அப்பழுக்கற்ற அதிசய யுத்தமாகும். அதைப்போல ஒரு சக்கரவர்த்தியாக, ஆட்சிபொறுப்பாளர்களின் மனோ திடத்தையும், செயல்படும் திறனையும் தீர்மானிக்க, டஸ்க்கனி (Tuscany) வேட்டைகள் உதவின, விளைவாக ஆட்சியில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நிர்வாகிகளை நியமனம் செய்யவோ, பதவிநீக்கம் செய்யவோ என்னால் முடிந்தது. ஆசியக் காடுகளில் இலையுதிர்கால கொண்டாட்டத்தைக் காரணமாகவைத்து பித்தினியா(Bithynia) மற்றும் கப்படோசியாவில் (Cappadocia) வேட்டையாடியுள்ளேன். எனது இறுதிக்கால வேட்டைகளில் நெருங்கிய துணையாக இருந்தவன் மாண்டபோது

மிகவும் இளம்வயது. அவன் இழப்பு வன்முறை இன்பத்தில் எனக்கிருந்த நாட்டத்தைப் பெரிதும் பாதித்தது. இங்கு, தற்போது திபூரில், அடர்ந்திருக்கும் புதரொன்றில் மானொன்று மனிதர் அரவம்கேட்டுத் துணுக்குற்றால் போதும், எனகேற்படும் அதிர்வு அனைத்தையும் பின்னுக்குத் தள்ளிவிடும், அஞ்சும் மானுக்கு நான் சக்கரவர்த்தியா அல்லது சிறுத்தைப்புலியா என்கிற குழப்பம் மட்டுமே மிஞ்சும். யார் அறிவார்? நான் மனிதர் குருதியை சிக்கனப்படுத்தியதற்கும், விலங்கினங்களை அதிகம் இரத்தம் சிந்த வைத்தற்கும், இவ்விடயத்தில் மனிதர்களினும் பார்க்க எனது மறைமுகமான தேர்வு விலங்கினமாக இருந்தது இந்தக் குழப்பத்திற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். அடுத்து நான் வேட்டையாயாடிக்கொன்ற விலங்குகளெல்லாம் என்னை விடாமல் துரத்துவதுபோன்ற உணர்வு. விளைவாக, இரவுஉணவின்போதுகூட விருந்தினர்களிடம் அவர்களுடைய பொறுமையைச் சோதிக்கும் வகையில் ஓயாமல் எனது வேட்டைப் கதைகளைச் சொல்வது வழக்கம். என்னைச் சுவீகாரம் எடுத்த நாளின் நினைவு மிகவும் அழகானதுதான், ஆனால் மொரித்தேனியாவில் (Mauretania) சிங்கங்கள் கொல்லப்பட்ட நாட்களின் நினைவும் என்னைப் பொறுத்தவரை மோசமானது அல்ல.

இனி கூடாதென்று தியாகம் செய்தவற்றுள், மிகப்பெரிய தியாகம் குதிரைச் சவாரியை நிறுத்திக்கொண்டது : கொடிய விலங்குகள் எனக்கு எதிரி, ஆனால் குதிரை எனது ஆத்ம சினேகிதன். வாழ்க்கையில் உகந்த ஒன்றைத் தேர்வுசெய்ய எனக்கு சுதந்திரம் இருந்திருக்குமெனில் அனேகமாக 'செண்ட்டோர்' (Centaur) என்கிற குதிரைமனிதனைத் தேர்வு செய்திருப்பேன். எனக்கும் என்னுடைய குதிரை போரிஸ்தெனெஸ் (Borysthenes) க்கும் உள்ள உறவு கனிதத்தைப்போல மிகத் துல்லியமானது : என்னை எஜமானாக அல்ல, தன் சொந்த மூளையாக நினைத்துக் கீழ்ப்படிந்தக் குதிரை அது. அவ்விலங்கு அளவிற்கு எந்த ஒரு மனிதனிடமிருந்தாவது எனக்குப் பலன் கிடைத்திருக்குமா? என்றால் இல்லை. எந்தவொரு அதிகாரத்திற்கும் நேர்வதைப்போல எனது முழுமையான அதிகார சக்தியிலும் எதிர்பாராத அபாயங்கள் குறுக்கிடவே செய்தன, இருந்தும் இயாலாதது என்கிற தடையைப் பாய்ந்து கடக்க வேண்டும் என்ற முயற்சியினால்பெற்ற மகிழ்ச்சி, இடம்பெயர்ந்த தோள்பட்டை அல்லது உடைந்த விலா எலும்பு இவற்றால் படும் துன்பத்தைக் காட்டிலும் மிகப் பெரிதாகப்பட்டது மனிதர் நட்பை சிக்கலாக்குவதற்கென்றே பெயர், பணி, வகிக்கும் பதவியென்று ஆயிரத்தெட்டுத் தகவல்களின் தேவைகள் நமக்கு இருக்கின்றன, மாறாக என்னுடைய குதிரைக்கு ஒரு மனிதனை புரிந்துகொள்ள அவனுடைய எடை போதுமானது. பாய்ச்சலின்போது என்னுடைய உந்துசக்தியின் சரிபாதி அதனுடைய பங்களிப்பு. எப்புள்ளியில் எனது ஆர்வமும் ஆற்றலும் ஒத்துழைக்க மறுக்கின்றன என்பதை போரிஸ்தெனெஸ் நன்றாகவே

புரிந்து வைத்திருந்தது, சொல்லப்போனால் என்னைக்காட்டிலும் கூடுதலாக. அதன் சந்ததி முதுகில் பிறர் உதவியின்றி, ஏறி அமர சக்தியற்ற ஒரு நோயாளியின் பலவீனமான உடலை சுமையாக்க இனியும் விருப்பமில்லை. எனது மெய்க்காப்பாளன் சேலெர் (Celer) தற்போது பிரேனெஸ்ட்(Praneste) பெருஞ்சாலையில் குதிரைக்கு பயிற்சி அளித்துக்கொண்டிருக்கிறான். குதிரை வீரனுக்கும், குதிரைக்கும் இம்மாதிரியான நேரத்தில் கிடைக்க கூடிய பொதுவான மகிழ்ச்சியையும்; காற்றுடன், சூரியனும் நன்கு பிரகாசிக்கிற நாளொன்றில் முழுப்பாய்ச்சலில் குதிரை செல்கிறபோது மனிதன் அனடையும் மனக்கிளர்ச்சியையும் புரிந்துகொள்ள வேகத்திற்கும் எனக்குமான அனைத்து கடந்த கால அனுபவங்களும் உதவுகின்றன. சேலெர் குதிரையிலிருந்து துள்ளலுடன் குதிக்கிறபோது, நானும் அவனுடன் சேர்ந்து பூமியில் காலுன்றுவதுபோல உணர்கிறேன். நீச்சலிலும் இதுதான் நிலமை. தற்போதெல்லாம் நீந்துவது இல்லை. ஆனால் நீரின் ஸ்பரிசம் எப்பொழுதெல்லாம் எனக்குக் கிடைக்கிறதோ அப்பொழுதெல்லாம் நீந்துகிறவன் அடையும் மகிழ்ச்சி எனக்குக் கிடைக்கிறது. ஓடுவதும் இந்நாட்களில் இல்லை. மிகவும் குறுகிய தூரம் என்றாலும் சீசரின் கற்சிலையை ஒத்த கனத்த சரீரத் துடன் எங்கனம் ஓட முடியும். என்னுடைய பால்யவயதில் ஸ்பானிய நாட்டு வறண்ட குன்றுகளில் ஓடியது நினைவிருக்கிறது. போட்டிக்கு ஆளின்றி தனி ஒருவனாக மூச்சிரைக்கும்வரை ஓடியிருக்கிறேன். ஆனால் அதனை அப்போதைய குறைபாடற்ற இதயமும், ஆரோக்கியமான நுரையீரல்களும் வெகுவிரைவாகச் சீராக்கிவிடும். இது தவிர அறிவுக்கூர்மை மட்டுமே தரமுடியாத இணக்கமான புரிந்துணர்வை, ஒரு விளையாட்டு வீரருடனான தடகள பயிற்சியில் அடைய முடிந்திருக்கிறது. ஆக ஒவ்வொரு வித்தையிலிருந்தும் ஒவ்வொரு வகையான அறிவை அதனதன் அப்பியாச காலங்களில் பெற்று, எனது சந்தோஷ இழப்புகளில் ஒரு பகுதியை ஈடு செய்ய முடிந்திருக்கிறது. இத்தகைய நடவடிக்கைகள் மூலம் பிறமனிதரின் உயிர்வாழ்க்கையில் என்பங்கைச் செலுத்த முடியுமென்று நம்பினேன், இன்றைக்கும் நம்புகிறேன். நாம் திரும்பப் பெறக்கூடிய குறைந்தபட்ச நிலைபெறுடைய பொருள் ஒன்று உலகில் உண்டெனில் அது சுகமனிதரிடம் நாம் காட்டும் அக்கறையாக மட்டுமே இருக்கமுடியும். நீந்துபவனிடமிருந்து விடுபட்டு அலைகளுக்குள் அவன் சக்தி கலப்பதுபோல, இப்புரிந்துணர்வு சக்தி மனிதர் அனுபவத்தைக்கடந்து செல்ல முயற்சிப்பதுமுண்டு ; அத்தகைய நேரத்தில் தெளிவுபெற வாய்ப்பின்றி கனவுலகின் உருமாற்ற வெளியில் பிரவேசித்திருப்பேன்.

பிரெஞ்சு நூல்: 'அதிரியன் நினைவுகள்' (Memoires d'Hardien) நாவல் பிரெஞ்சு படைப்பிலக்கியத்தில் முக்கியமான நூல்.

நகரம்

- மூலம் : Sigbjørn Obstfelder (1866 - 1900) Written in 1893
- தமிழில் : ரூபன் சிவராஜா

நான் மலையில் வசிக்கிறேன்
பல வாரங்களாக ஒரு மனிதன்கூட
என் கண்ணில் படவில்லை
என் குரலைக்கூட நான் கேட்கவில்லை.
நான் சிந்திப்பது என் காதில் கேட்கிறது
காட்டுநீரின் சலசலப்பிற்கு நடுவில்
செம்மேகங்கள் கடந்து போகின்றன
இருள் கவிகிறது
மலையிலிருந்து வழிகின்ற நீர் கறுக்கிறது
லுன் கத்துகிறது
ஒரு பட்டம் என்னைப் பற்றிக் கொள்கிறது

அவர்கள் அனைவரும் இப்பொழுது எங்கிருக்கிறார்கள்?
 இன்னும் உயிரோடிருக்கிறார்களா?
 என் சகோதரர்கள் உயிரோடிருக்கின்றார்களா, மனிதர்களே?
 சட்டெனப் பனிக்குளிரில் உறைகிறது மலை.
 அதற்கு இதயம் இல்லை.
 நான் கீழிறங்க வேண்டும்
 தொலைவிலுள்ள அடிவானத்திற்குப் பின்னால்,
 பரந்த சமவெளிகளுக்கு தெற்காக,
 இதயங்கள் துடிக்கும் அவ்விடத்திற்கு
 ஆயிரம் இதயங்கள் கூட்டிணைந்து துடிக்கின்ற அவ்விடத்திற்கு..
 நான் பள்ளத்தாக்கு நோக்கி ஓடுகிறேன்
 தொடருந்துப்பெட்டிக்குள் ஒளிந்துகொள்கிறேன்.
 இரவு முழுவதும் தொடருந்து மூசுகிறது
 அடர்இருளில்
 நீண்ட ஆழமிகு பள்ளத்தாக்குகள்,
 பரந்து விரிந்த சமவெளிகளை ஊடுபாய்ந்து
 மின்னல் தெறிக்கிறது
 அடுத்த நாள் மாலை
 கற்கள் பதித்த வீதியில் நிற்கிறேன்.
 அங்கு காடுகள் இப்பொழுது இல்லை
 ஆனால்.. வீடுகள்.. வீடுகள்.. ஜன்னல்களும்
 இலைகளின் சலசலப்பு இல்லை
 ஆனால் வண்டிகளின் இரைச்சல்
 எண்ணற்ற கால்களின் சத்தம் கேட்கிறது
 வெகுதூரத்திலிருந்து பயங்கர அலறல்
 எனக்குக் கேட்கிறது.
 யாருடைய அவலக்குரல் அது?
 அலறற்குரல் வந்த திசையில் ஓடுகிறேன்.
 திறந்திருந்த ஜன்னல்கள் வழியாக உறுமல் குரல் கேட்கிறது:
 'கொடுமை, ஆண்களே, பெண்களே,
 நீங்கள் எல்லாம் ஒரு வெற்றுக் கொள்கலன்
 உங்களுடைய அழுக்குகள்
 பல்லிகளினதைவிட மோசமானவை
 உங்கள் பாவங்கள்
 கடல் மணலைப்போல் எண்ணற்றவை.'
 பதட்டத்துடன் தொடர்ந்து ஓடுகிறேன்.

மனிதர்கள் நிறைந்திருந்த
 ஒரு வீட்டைக் கடந்து நடக்கிறேன்.
 அவர்கள் சுவரின் நீளத்திற்கு
 அமர்ந்திருப்பதைக் காண்கிறேன்.
 அவர்கள் ஒருவருடனொருவர் கதைக்கவில்லை
 அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் புன்னகைக்கவில்லை
 நான் மேலும் மேலும் பதட்டமடைகிறேன்.
 ஆண்களும் பெண்களும் மதுவருந்தும்
 'பார்' ஒன்றினைக் கடந்து நடக்கிறேன்.
 அங்கு அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர்
 இரத்தத்தை தெளிக்கின்றனர்
 இவர்கள் எனது சகோதரர்கள், மனிதர்களே?
 நான் மேலும் தொடர்ந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றேன்.
 நான் இன்னும் இன்னும் பதட்டமடைகிறேன்.
 அவர்கள் ஒருவருடனொருவர் கதைக்கவில்லை
 அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் புன்னகைக்கவில்லை
 பிரம்படி வாங்கியவர்கள் போல ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.
 சிறிய வீடுகளிலிருந்து அழுகையும் கேவலும்
 எனக்குக் கேட்டபடியிருக்கின்றது.
 எனக்குப் பின்னால்
 அழுகை...அழுகை...
 ஈற்றில் என்மீது படிகிறது.
 முடிவில் நான் காண்கிறேன்:
 அவர்கள் பைத்தியக்காரர்கள்
 தங்கள் சொந்த நிழலால் தம்மை அடித்துக்கொள்கிறார்கள்
 நான் என்னைச் சுற்றிப் பார்க்கிறேன்.
 அவர்களின் கண்களை உற்றுப் பார்க்கிறேன்
 அவர்களின் அதிருப்தி,
 அவர்களின் அவசரம்,
 அவர்களின் ஓட்டம்
 ஆம், அவர்கள் பைத்தியக்காரர்கள்
 அவர்கள் பைத்தியக்காரர்கள்

★ லூன் - நீர்நிலையை ஒட்டிவாழும் ஒருவகை மீன்கொத்திப் பறவை

நன்றி:முகநூல்

முற்றுப் பெறாத கதை

- சந்தினி ப்ரார்த்தனா தென்னகோன்
- தமிழில் : எம். ரிஷான் ஷெரீப்

முற்புதர் கையை சிராய்க்கையில் அதையும் தாங்கிக் கொண்டவளாக, அந்த சிவப்பு இக்லோரா பூஞ்செடியின் கிளையை தலவாக்கலை வயமொன்றின் வேலியோரத்திலிருந்து பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து மூன்று கிழமைக்கு முன்னர்தான் அந்தப் பூச்சாடியில் நட்பிருந்தாள். ஆரம்பத்தில் சாடியில் வளர்வதை முற்றிலுமாக மறுதலித்தவாறு, ஊற்றிய தண்ணீரையும் உறிஞ்சிக் கொள்ளாது 'செத்துப் போகிறேன்' என்றே கூறிக் கொண்டிருந்த அக் கிளையானது, கடைசியில் நிர்மலாவின் அன்பான கட்டளைக்கு இணங்கி மனதை சரிப்படுத்திக் கொண்டு உயிர் பெறத் தொடங்கியிருந்தது.

பழக்கப்பட்ட மண்ணிடமிருந்தும், பழக்கப்பட்ட தென்றலிடமிருந்தும், பழக்கப்பட்ட நட்புகளிடமிருந்தும் பிரிக்கப்பட்டதால் உருவான ஏக்கத்தால் தற்கொலை செய்து கொள்ளத் தீர்மானித்திருந்த இக்லோரா கிளையை ஆற்றுப்படுத்துவதற்காக, நுவரெலியாவிலிருந்து கொண்டு வந்து நட்பிருந்த மஞ்சள் ரோஜாச் செடி சாடியையும் அதன் அருகிலேயே வைக்குமளவுக்கு நிர்மலா கருணை வயப்பட்டிருந்தாள். ஒரே வகையல்ல என்ற போதிலும், கொழும்பிலிருந்து தலவாக்கலைக்கு உள்ள தூரத்தைப் பார்க்க, தலவாக்கலைக்கு நுவரெலியா அருகிலேயே இருப்பதால் அச் செடிகள் இரண்டிற்குமிடையே ஏதேனுமொரு இணக்கம் தோன்றக் கூடுமென நிர்மலா நினைத்தாள்.

“சரி... இப்ப சரி... இனி தனிமை கூடாது... சரியா?” என்று கேட்டவாறு மஞ்சள் ரோஜா செடியை இரு கைகளாலும் தூக்கி வந்து இக்லோரா செடியினருகே வைத்த நிர்மலா, மண் படிந்த தனது கைகளை தான் அணிந்திருந்த பத்திக் சட்டையில் துடைத்துக் கொண்டாள்.

விறாந்தையில் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்திருந்தவாறு பத்திரிகையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிறிதுங்க, மனைவி யாருடனோ உரையாடும் ஓசை கேட்டு பத்திரிகையின் ஓரமாக நுழைவாயிலைப் பார்த்தார். நுழைவாயிலருகே யாரையும் காணக் கிடைக்காததால்

நிர்மலாவைப் பார்த்தார். உதிர்ந்து போய் வழக்கை விழப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தலையில் எஞ்சியிருந்த கூந்தல் கற்றைகளை உச்சியில் ஹேர்கிளிப்பின் உதவியால் சேர்த்து முடிச்சிட்டவள், இக்லோரா செடியருகே குனிந்திருந்தாள்.

“சொந்தக்காரியொருத்தியையும் பக்கத்திலயே கொண்டு வந்து தந்திருக்கிறேன் என்றதால் இனி எப்பவும் சந்தோஷமா இருக்கணும்... சரியா?” என்றவள் இக்லோரா செடி நடப்பட்டிருந்த சாடியை தடவிக் கொடுத்தாள்.

“உனக்குத் தெரியுமா? உன்னைப் பிடுங்கப் போய் என் கையில் முள்ளும் குத்திச்சது.”

சிறிதுங்க மீண்டும் பத்திரிகையை வாசிக்கத் தொடங்கினார். நிர்மலா மீண்டும் ஒரு தடவை இக்லோரா செடியை பாசத்தோடு பார்த்து விட்டு எழுந்து கொண்டாள்.

உணவு மேசையின் மத்தியில், மேலே வெண்ணிறக் கண்ணாடி மின்விளக்கு ஒளி சிந்த, பாத்திரங்களில் வெள்ளையரிசிச் சோறும், பருப்புக் கறியும், கருவாட்டுப் பொறியலும், தேங்காய் சம்பலும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. விமானமொன்றின் ஓசையை எழுப்பியவாறு விளக்கைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த கருங்குளவியொன்று பீங்கானின் மீது விழுந்தது. நிர்மலா அதைக் கையால் எடுத்து முற்றத்தின் இருளுக்குள் வீசியெறிந்தாள்.

“சாப்பிட்டுட்டு இருங்கோ...”

சிறிதுங்க இப்போதும் சாய்மனைக் கதிரையிலேயே சாய்ந்திருந்தார். பத்திரிகை அவரது காலடியில் விழுந்து கிடந்தது. அவர் உறங்கி விட்டாரோ என சந்தேகித்த நிர்மலா சிறிதுங்கவை குனிந்து பார்த்தாள். அவர் தான் இன்னும் உறங்கவில்லை என்பதை உணர்த்த “ஹம்...” என்றார்.

“வாங்கோ... சாப்பிட்டுட்டு இருங்கோ...”

அவர் பசிக்கவில்லை என்பதைப் போல தலையசைத்தார்.

“அதெப்படி? சீக்கிரமா வாங்கோ... எனக்கும் பசிக்குது.”

அவர் எழுந்து கொண்டார். எனினும் உள்ளே செல்வதா வேண்டாமா என்பதைப் போல கதவு நிலையைப் பிடித்துக் கொண்டு தயங்கி நின்றார்.

“வாங்கோ... எனக்கு சாப்பிட்டுட்டு மருந்து குடிக்க வேணும். நாளைக்கு என்னை டொக்டர்கிட்ட கூட்டிக் கொண்டு போகவும் வேணும்தானே... அதனால் நேர காலத்தோடு

தூங்கணும் ரெண்டு பேரும்...”

“மகன்... மகனுக்கு?”

முதலாவது கரண்டிச் சோறு பீங்கானிலிருந்த ரோஸாப் பூவை மறைக்கும்வேளையில் சிறிதுங்க கேட்டார்.

“மகன் சாப்பிட்டுட்டு வருவார். நாங்க சாப்பிடுவோம்.”

பீங்கான்களிலும், பாத்திரங்களிலும் கரண்டிகள் மோதும் ஓசை நின்றதும், மயானத்தின் பாழும் அமைதி அந்த வீடு முழுவதும் படர்ந்திருந்தது.

சிறிதுங்க சோற்றினை விரல்களால் அலைந்து கொண்டிருப்பதை நிர்மலா பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர் மூன்று கவளச் சோற்றினை உண்டு விட்டு தண்ணீர் குடித்தார். மேலுமொரு வாய் சோற்றை உண்ட நிர்மலாவும் எழுந்து கொண்டாள்.

“மருந்து...”

தண்ணீர்க் குவளையொன்றைக் கையிலேந்தி வந்த சிறிதுங்க, மறு கையிலிருந்த மாத்திரைகளை நிர்மலாவிடம் நீட்டினார்.

தலையை உயர்த்தி, கையை வாயருகே கொண்டு போன நிர்மலா, சிறிதுங்க மறு கையில் தந்த தண்ணீரை வாங்கி அருந்தினாள்.

“இப்ப நீங்க மருந்து குடிக்கணும்...”

உள்ளே சென்ற நிர்மலா, தனது சட்டையின் மடிப்புக்குள்ளிருந்து சில மாத்திரைகளை வெளியே எடுத்தாள். பிறகு மீண்டும் குவளையில் தண்ணீரை நிரப்பிக் கொண்டாள்.

அறையில் கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த சிறிதுங்க, கட்டில் முனையில் தலையணையொன்றை வைத்து நேராக அமர்ந்திருந்தார். நிர்மலா வற்புறுத்துவதற்கு முன்பே மாத்திரைகளை வாங்கி விழுங்கினார்.

“மகன்... மகன் வந்துட்டாரா?” என்று கேட்டார்.

“இண்டைக்கு கூட்டாளியொருத்தரோட வீட்டுல தங்குறதாச் சொன்னார். ஃபோன் பண்ணியிருந்தார்” என்ற நிர்மலா அறையிலிருந்து வெளியேறத் திரும்பினாள்.

“நாங்க மகனைக் குறிச்சு இன்னும் கொஞ்சம் தேடிப் பார்க்கணும் நிர்மலா”

என்று அவர் கூறியதைக் கேட்டு நீண்ட பெருமூச்சை விட்டவாறு அறையிலிருந்து வெளியேறினாள்.

விறாந்தையிலிருந்த ஐந்து வோல்ட் மின் விளக்கு மங்கிய வெளிச்சத்தைத் தந்தவாறு மீதமிருக்க, ஏனையவை அணைக்கப்பட்ட போது மேலும் அரை மணித்தியாலம் கடந்திருந்தது.

மருத்துவமனையில் வரிசை நீண்டிருந்தது. கபில நிறச் சட்டைக்கு, மஞ்சள் பூக்களிட்ட வெண்ணிறச் சேலையொன்றை அணிந்திருந்த நிர்மலா, சிறிதுங்கவை முன்னால் விட்டு மருத்துவரின் அறைக்குள் நடந்து சென்றாள்.

மூக்குக் கண்ணாடியணிந்திருந்த இளம் பெண் மருத்துவர், சிநேகமான புன்னகையை வெளிப்படுத்தினார். அவருக்கு முன்னாலிருந்த மேசை மீது பிரகாசமான மஞ்சள் நிறத்தில் விளையாட்டுக் கரடியொன்று வைக்கப்பட்டிருந்தது.

“உட்காருங்க. இப்ப ஐயாவோட தலைவலி குறைஞ்சிருக்கா?”

“இப்ப குறைஞ்சிருக்கு டொக்டர். நேரத்துக்கு நேரம் மருந்தைத் தவறாமக் கொடுக்குறா இவ...” என்றார் சிறிதுங்க. மருத்துவர் புன்னகைத்தார்.

“நல்லதுதானே... அப்படித்தான் இருக்கணும்.”

“டொக்டர், நான் இவவுக்கும் நேரத்துக்கு நேரம் தவறாம மருந்து கொடுக்குறேன். கொடுக்கலைன்னா குடிக்க மாட்டா. அதனாலதான் இவளோட கால்வலி இன்னும் குணமாகல.”

தான் அணிந்திருந்த மூக்குக் கண்ணாடியை சற்று நகர்த்துவது போல கண்களைத் துடைத்துக் கொண்ட நிர்மலா,

“நீங்க இந்தத் துண்டையும் எடுத்துக் கொண்டு மருந்தெடுக்குற வரிசையில் போய் நில்லுங்கோ... நான் காலைக் காட்டிட்டு வாறேன்” என்று கூறியதும் சிறிதுங்க எழுந்து கொண்டார்.

“எல்லா வருத்தத்தையும் சொல்லுங்க. மழை நாள்ல வாற முழங்கால் வருத்தம் எல்லாத்தையும்...”

“சரி... சரி... நீங்க மருந்து வரிசைக்குப் போய் நில்லுங்க. அப்பதான் சீக்கிரமா வீட்டுக்குப்

போகலாம்...” என்று நிர்மலா வார்த்தைகளால் சிறிதுங்கவை வெளியேற்றினாள்.

அறை அமைதியாகவிருந்தது. அறைக்கு வெளியே நோயாளிகளின் இரைச்சல் கேட்டது. கண்களிலிருந்து அகற்றப்பட்டிருந்த மூக்குக் கண்ணாடி மடியின் மீதிருந்த சேலைத் தலைப்பால் துடைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“இப்ப எவ்வளவோ குணமாகிட்டார். கடவுள் அருளால் திரும்பவும் தற்கொலை செய்து கொள்ள முயற்சிக்கல்ல இவர். நான் எப்பவும் கவனமாத்தான் பார்த்துக் கொள்ளேன். இப்ப இவருக்கு எல்லாம் ஞாபகமிருக்கு டொக்டர். மகனுக்கு நடந்ததெல்லாதையும் தவிர மற்றதெல்லாம் ஞாபகமிருக்கு. மகன் இப்பவும் யுனிவெர்ஸிடிக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாரென்று நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறார். பேப்பர்களும் வாசிக்கிறார். என்றாலும், எங்களுக்கு நடந்தவைகள் போன்ற செய்திகள், கதைகள் இருக்குற பக்கங்களை எடுத்து ஓரமாக்கி வச்சுட்டுத்தான் இவருக்கு பேப்பரை வாசிக்கக் கொடுக்குறேன்.”

“வேளாவேளைக்கு மருந்தைக் கொடுங்கோ அம்மா...”

“நான் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் டொக்டர். நானும் மருந்து குடிக்கிறேனென்று இவர்தான் நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறார். இவரோட மருந்துகளையும் என்னிடம் கொண்டு வந்து நீட்டுவார். நான் குடிச்சதாக் காண்பிச்சுக் கொண்டா இவரை மருந்து குடிக்க வற்புறுத்தத் தேவையில்ல.”

மருத்துவர் மேலுமொரு சீட்டை எழுதிக் கொடுத்தார். நிர்மலா எழுந்து கொண்டாள்.

“டொக்டர்... இந்தளவு குணமாகியிருக்குறது போதும் டொக்டர். இனியும் மருந்து வேணாம். இப்படியிருக்கிறதே போதும். மகனுக்கு நடந்தவைகள் நினைவுக்கு வர இவருக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது. என்னைப் போல இல்ல. இவர் மனசளவுல மிகவும் பலவீனமா இருக்கார்.”

பச்சை நிற முச்சக்கர வண்டி பூ மர வேலிகளைக் கடந்து வந்து நின்றது. நிர்மலா முதலில் வண்டியிலிருந்து இறங்கினாள். சிறிதுங்க பணம் செலுத்த நின்றார்.

விறாந்தையில் அன்றைய பத்திரிகை கிடந்தது. கதவைத் திறக்க சாவியைக் கையிலெடுத்த நிர்மலா, கதவைத் திறக்கும் முன்பாக பத்திரிகையைக் கையிலெடுத்து,

நின்று கொண்டே பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தாள்.

பத்து கிராம் போதைப் பொருளை வைத்திருந்த இருபத்து மூன்று வயது வாலிபனொருவனுக்கு ஆயுட்கால சிறைத் தண்டனை வழங்கப்பட்டிருப்பது குறித்த செய்தியொன்று இரண்டாம் பக்கத்தில் காணப்பட்டது.

வீட்டில் அணியும் சௌகரியமான பத்திக் சட்டையை அணிந்திருந்த நிர்மலா இக்ஸோரா சாடியருகே குனிந்திருந்தாள். இக்ஸோரா கிளையின் மீது, உடலின் நடுப் பகுதியில் தங்க நிறக் கோடொன்றைக் கொண்டிருந்த கறுப்பு நிற கம்பளிப் புழுவொன்று பாதி சுவைத்து முடித்திருந்த தளிரொன்றை மேலும் ருசி பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

“கஷ்டப்பட்டு முளைச்ச செடியைக் கடிக்க வந்துட்டான்” என்ற நிர்மலா புழுவையெடுத்து தூர எறிந்தாள்.

மேற்சட்டையைக் கழற்றி வைத்து விறாந்தையிலிருந்த சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்திருந்து, இரண்டாம் பக்கம் இல்லாதிருந்த பத்திரிகையை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார் சிறிதுங்க.

சந்தினி ப்ரார்த்தனா

இலங்கையில், சிங்கள மொழியில் சிறுகதைகளையும், கவிதைகளையும் எழுதி வரும் பெண் எழுத்தாளரான சந்தினி ப்ரார்த்தனா ஒரு ஊடகவியலாளரும் ஆவார். இச் சிறுகதையானது, அண்மையில் வெளிவந்துள்ள இவரது சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து, இவரது அனுமதியோடு தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.)

பசோலினி கவிதைகள்

● தமிழில் : க.கலாமோகன்

கண்ணீர்கள்

1.

ஏழைக் கட்டிலுக்கு ஒளியை வழங்குகின்றது பலகணி.
இங்கு நாங்கள் இருப்பது துதிப்பதற்காகவே.
உலகில் இருள் விழுகின்றது.
இங்கு நாங்கள் இருப்பது துதிப்பதற்காகவே.
நீ! சிறிய பலகணி, கட்டிலில் சிறிது இளைப்பாறுகின்றாய்.

2.

மரணத்தால் களைத்த சொக்கைகளே
உங்களைத் தூசிகள் எதிர்பார்த்துக்கொண்டுள்ளன
அங்கு, புகைபோக்கியில்,
கணல்கள் இறக்கின்றன.
அவைகளைக் கிளற, இறங்கு சிறிய அம்மம்மாவே.

3.

பிந்துகின்றது, பிந்துகின்றது!
வானில் எமது தினம் பிரகாசிக்கின்றது:
மரத்தை வெட்ட
நெருப்பில் பாலை வைக்க
கிண்ணத்தைக் கழுவ...
பிந்துகின்றது, பிந்துகின்றது.

○

கள்வர்கள்

நான் கள்வனைப்போல
உனது உதடுகளில் தந்த முத்தங்களை
உனது அம்மாவின் வீட்டுக்கு வரும்போது
நீ உணருகின்றாயா?

ஆ! நாம் இருவரும் கள்வர்கள்.
வயல்வெளியில்
அப்போது இருளாக இருக்கவில்லையா?
குளிர்நிழ மரங்களின் நிழல்களை
நாம் உனது பைக்குள்
ஒழித்து வைத்திருக்கவில்லையா?

இந்தத் தினத்தில்
முயல்கள் புல்களைப் பெறவில்லை.
களவெடுக்கப்பட்ட உனது உதடுகள்
முதலாவது நட்சத்திரத்தை முத்தமிடுகின்றன...

○

உலகின் அரசன்

கோட்டையின் சுவர்களை உலகின் அரசன் கொல்லுகின்றான்
வானின் ஒளியின் கீழ் பார்பரா தனித்திருக்கின்றாள்.
“அழகிய இளம் பெண்ணே, உனது பிரபுவைத் துரோகம் செய்!”
“இல்லை, இல்லை. எனது இதயத்தின் ஒளிக்கு நான் துரோகம் செய்யமாட்டேன்.”
ஊது கொம்புகள் இசைக்கின்றன, மரணத்தின் ஊது கொம்புகள்
தங்க ஈட்டியால் அவைகளின் உடல்கள் வெட்டப்பட்டன.
“அழகிய இளம் பெண்ணே, உனது பிரபுவைத் துரோகம் செய்!”
“இல்லை, இல்லை. எனது இதயத்தின் ஒளியை நான் இழக்கவிரும்பவில்லை.”

அவனது சிறிய வெள்ளை அணியைச் சிப்பாய்கள் பறிக்கின்றனர்
ஆம், அவனது சிறிய இதயத்தில் கிடந்த
வெள்ளைச் சட்டையை.

சிறியவனைப்போலக் கண்ணீர் விட்டபடி தனது கைகளால் ஒழித்துக்
கொண்டிருந்தவனை எல்லோரும் நிர்வாணமாகப் பார்த்தனர்
“அழகிய இளம் பெண்ணே, உனது பிரபுவைத் துரோகம் செய்!”
“இல்லை, இல்லை, நான் எனது இதயத்தின் வெளிச்சத்தை
அணிந்துகொண்டிருக்கின்றேன்”

○

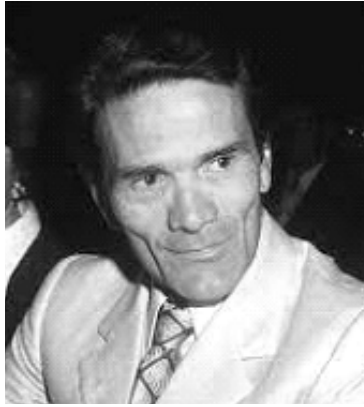
தூரத்து நிலம்

“நான் வாழ்வே இல்லாத
தூரத்து நிலத்தில் வாழ்கின்றேன்”
இப்படிப் பாடும் மரணித்த கடிகாரத்தை நோக்கி
நான் திரும்புகின்றேன்.

தூரத்து நிலத்துக்கான காதல்.
உனக்காக எனது இதயம் துயருறுகின்றது.

உயிரோடு இருக்கும் இந்தக் கடிகாரம்
“நான் வாழ்வே இல்லாத
தூரத்து நிலத்தில் வாழ்கின்றேன்”
எனப் பாடுவதைக் கேட்க நான் விரும்பவேயில்லை.

தூரத்து நிலத்துக்கான காதல்,
உனக்காக எனது இதயம் துயருறுகின்றது...

பசோலினி

உலகின் புரட்சிகரமான இயக்குனராக இருந்தவர். இத்தாலியரான இவரது மரணம் ஓர் கொலையா என இப்போதும் கேள்விகள் எழுகின்றன. இவர் எழுதிய சில கவிதைகள் “மறந்துபோன கவிதைகள்” எனும் தலைப்பில் இத்தாலிய மொழியில் இருந்து பிரெஞ்சில் நூலாக வெளிவந்துள்ளது. இந்த மொழியில் இருந்து சில கவிதைகள் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.)

உறைபனிக் காலை

- Heidrun Gemahling, 2021
- தமிழில் : மாலினி மாலா (ஜேர்மனி)

உறைபனிக்குள் உறைந்து கிடக்கும்
இயற்கை முழுவதும்
வெண்மையில் பளபளக்கிறது
இலையுதிர்ந்த கிளைகள்
மின்னும் பனிச் செதில்களுடன்
தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றன.
கறுப்பு நிறப் பறவைகள்
அங்கிங்கெனப் பறந்து திரிய
சிறிய நாய்க்குட்டி ஒன்று
அவைகளைத் துரத்திக் கொண்டிருக்கிறது
துரத்தில் காகங்கள் கரையும்
ஒலி கேட்கிறது.
மூடுபனியைத் துளைத்துக்கொண்டு
எழுகிறது காலை

இளஞ்சிவப்பும், செம்மஞ்சலுமாய்
ஒளிரத் தொடங்குகிறது சூரியன்
உயிர்த்தெழுகிறது
புதிய வாழ்வாக
ஒரு அழகிய காலை நேரம்